ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 190
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2019
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Μην παραχαράζετε την Ιστορία...!

Τα όνειρα των ανθρώπων θάβονται με την συνεχή παραχάραξη της ιστορίας από τους εκάστοτε εξουσιαστές. Γι' αυτό και οι ελεύθεροι άνθρωποι θα αποκαταστήσουν την πραγματικότητα και το νόημα της ζωής, ρίχνοντας στην πυρά τα κίβδηλα έργα της κυριαρχίας.

2019
1,5 ΕΥΡΩ

Μην παραχαράζετε την Ιστορία...!

Τα όνειρα των ανθρώπων θάβονται με την συνεχή παραχάραξη της ιστορίας από τους εκάστοτε εξουσιαστές. Γι' αυτό και οι ελεύθεροι άνθρωποι θα αποκαταστήσουν την πραγματικότητα και το νόημα της ζωής, ρίχνοντας στην πυρά τα κίβδηλα έργα της κυριαρχίας.

την πραγματικότητα και το νόημα της ζωής,
ρίχνοντας στην πυρά τα κίβδηλα έργα της κυριαρχίας.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Περί τα τέλη Αυγούστου του περασμένου έτους ο σύμβουλος εθνικής ασφαλείας του Λευκού Οίκου *Τζον Μπόλτον* σε συνέντευξή του στην ουκρανική πρωτεύουσα, δήλωσε μεταξύ άλλων ότι η κυβέρνηση των ΗΠΑ θα αντιμετώπιζε ευνοϊκά μια ενδεχόμενη συμφωνία ανταλλαγής εδαφών μεταξύ του Κοσσόβου και της Σερβίας, στο πλαίσιο μιας οριστικής λύσης για το καθεστώς της περιοχής αυτής: «*Αν το Κόσσοβο και η Σερβία καταλήξουν σε μια συμφωνία η οποία ικανοποιεί και τα δυο μέρη, πιστεύω ότι οι ΗΠΑ θα την υποστηρίξουν αναμφίβολα*».

Σύμφωνα με εκτιμήσεις περίπου 120.000 Σέρβοι ζουν ακόμη στο Κόσοβο, κυρίως στον βορρά, καθώς και σε διάφορους θύλακες διεσπαρμένους στην περιοχή, ενώ η πλειονότητα των περίπου 1,8 εκατ. κατοίκων είναι Αλβανοί και μουσουλμάνοι. Αντίστοιχα, στη νότια Σερβία, οι Αλβανοί αποτελούν την πλειοψηφία στην κοιλάδα Πρέσεβο.

Ένα χρόνο περίπου πριν, το Μάιο του 2017, ο πρώην αναπληρωτής επικεφαλής της **CIA** Στήβεν Μάγιερ δήλωσε στα «Νέα του Βελιγραδίου» ότι «*Στα Βαλκάνια, αργά ή γρήγορα, θα έχουμε αλλαγή των συνόρων*», ενώ μεταξύ άλλων πρόσθεσε, επίσης, ότι «*Οι Ευρωπαίοι και η ΕΕ δεν έχουν λύση για τα Βαλκάνια, και δεν ενδιαφέρονται πραγματικά για την περιοχή, ενώ οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν σαφώς συμφέρον*».

Σε πρόσφατο (Οκτώβριος 2018) «εμπιστευτικό» έγγραφο της Υπηρεσίας εξωτερικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που περιήλθε σε γνώση της *Wall Street Journal* εκφράζεται η υποστήριξη στο σχέδιο της Σερβίας και του Κοσσόβου προκειμένου το τελευταίο να αποκτήσει κρατική υπόσταση. Σε αντίθετη περίπτωση, αναφέρεται, ότι η χώρα των 2 εκατομμυρίων κατοίκων θα παραδοθεί στην εγκληματικότητα, τις συγκρούσεις και τον ισλαμιστικό εξτρεμισμό.

Και όμως, ένα μήνα πριν η καγκελάριος ***Μέρκελ*** δήλωνε ότι αντιτίθεται σε αυτό το σχέδιο, εξ αιτίας του φόβου αναζωπύρωσης των αποσχιστικών τάσεων

Έρως ανίκατε μακεδονομάχαν...

«Μου λέγαν οι δασκάλοι στο σχολειό,
πως για να μάθω πρέπει να ρωτώ,
ρωτώντας παίρνει βόλτες το μυαλό σου το αργό...
Ουγκάγκα μπουμ μπουμ χι
γκαπα μπουμ μπιρλί γκαγκά,
αούγκιγκι αούγκιγκι,
μπάγκαλα γκαούγκα γκα».

Αν κάτι πρέπει να αναγνωρίσουμε στον Αλέξη Τσίπρα και στους επικοινωνιολόγους του, –τον μεγάλο νικητή της ναυμαχίας των Πρεσπών– είναι ότι έχει την μοναδι-

Όταν δεν του ταιριάζει η πραγματικότητα, δεν χάνει το χρόνο του, χτίζει μια νέα.

Ρίξτε τώρα και μια ματιά στους τζιτζιφιόγκους της μείζονος αντιπολίτευσης.

Δεν σας θυμίζουν τους αντιπαθητικούς κακομαθημένους γόνους, που χορεύουν ξέφρενα στα πάρτυ της φαντασμένης κόρης του εφοπλιστή σε κάτι ξεχασμένες ελληνικές ταινίες του '60 και κάνουν ένα σωρό ανοστιές, τσιμπούν τις καμαριέρες ή πετάνε πάστες στο «λαϊκό παιδί» τον Νίκο Ξανθόπουλο, που ήρθε με τα κουρέλια του να γυρέψει δουλειά;

Ειδικά αυτός ο Κυριάκος Μητσοτάκης είναι ίδιος ο παλιός ηθοποιός Καλλιβωκάς που έπαιζε πάντα το ρόλο του πλούσιου ντιντή και μονίμως προδομένου εραστή (πάντα ένας φτωχός πλην τίμιος γόης τού έτρωγε την κόρη του βιομήχανου), που όμως το αντιμετώπιζε στωϊκά και με άφθονη ελαφρομυαλιά.

Ο Κυριάκος είναι τόσο άνοστος, τόσο σαχλαμάρας, τόσο ξεκούδουνος σε σχέση με την πραγματικότητα και οι στημένες πόζες του, πότε στην κουζίνα του σπιτιού του, πότε στο δρόμο, όταν μια «έκπληκτη» μητέρα, μια «καλή νοκοκυρά» τον συναντά «όλως τυχαίως» και του λέει «τι γκόμενος που είσαι (!!!)», ή όταν διαβάζει εφημερίδα, είναι τόσο αφύσικες, που νομίζεις ότι θα πεταχτεί ξαφνικά και θα πει: «*ο daddy μού είπε κάτι πολύ σοφό. Πρέπει για μια φορά στη ζωή μου να γίνω άντρας. Φεύγω για Λονδίνο, πάω να γίνω άντρας μπάιιιιιι*».

Ούτε πείρα διέθετε ο Αλέξης Τσίπρας.

Μέγα προσόν. Η πείρα, βέβαια, όταν δεν λειτουργεί εγκλωβιστικά προς την αιώνια αναβολή της επίλυσης ζητημάτων ή σε φοβισμένες και χωρίς φαντασία μισές λύσεις, δεν αρκεί, δεν προσθέτει πολλά πράγματα, άντε μέσα από την πείρα να γίνει ο κακός μέτριος και ο μέτριος κάπως

σόβου και της Σερβίας, στο πλαίσιο μιας οριστικής λύσης για το καθεστώς της περιοχής αυτής: «*Αν το Κόσσοβο και η Σερβία καταλήξουν σε μια συμφωνία η οποία ικανοποιεί και τα δυο μέρη, πιστεύω ότι οι ΗΠΑ θα την υποστηρίξουν αναμφίβολα*».

Σύμφωνα με εκτιμήσεις περίπου 120.000 Σέρβοι ζουν ακόμη στο Κόσοβο, κυρίως στον βορρά, καθώς και σε διάφορους θύλακες διεσπαρμένους στην περιοχή, ενώ η πλειονότητα των περίπου 1,8 εκατ. κατοίκων είναι Αλβανοί και μουσουλμάνοι. Αντίστοιχα, στη νότια Σερβία, οι Αλβανοί αποτελούν την πλειοψηφία στην κοιλάδα Πρέσεβο.

Ένα χρόνο περίπου πριν, το Μάιο του 2017, ο πρώην αναπληρωτής επικεφαλής της **CIA** Στήβεν Μάγιερ δήλωσε στα «Νέα του Βελιγραδίου» ότι «*Στα Βαλκάνια, αργά ή γρήγορα, θα έχουμε αλλαγή των συνόρων*», ενώ μεταξύ άλλων πρόσθεσε, επίσης, ότι «*Οι Ευρωπαίοι και η ΕΕ δεν έχουν λύση για τα Βαλκάνια, και δεν ενδιαφέρονται πραγματικά για την περιοχή, ενώ οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν σαφώς συμφέρον*».

Σε πρόσφατο (Οκτώβριος 2018) «εμπιστευτικό» έγγραφο της Υπηρεσίας εξωτερικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που περιήλθε σε γνώση της *Wall Street Journal* εκφράζεται η υποστήριξη στο σχέδιο της Σερβίας και του Κοσσόβου προκειμένου το τελευταίο να αποκτήσει κρατική υπόσταση. Σε αντίθετη περίπτωση, αναφέρεται, ότι η χώρα των 2 εκατομμυρίων κατοίκων θα παραδοθεί στην εγκληματικότητα, τις συγκρούσεις και τον ισλαμιστικό εξτρεμισμό.

Και όμως, ένα μήνα πριν η καγκελάριος ***Μέρκελ*** δήλωνε ότι αντιτίθεται σε αυτό το σχέδιο, εξ αιτίας του φόβου αναζωπύρωσης των αποσχιστικών τάσεων στη *Βοσνία* και την *ΠΓΔΜ*: «Τα σύνορα στην περιοχή είναι απαραβίαστα».

Στον «*Γενικό Βαλκανικό διακανονισμό*» το ρωσικό κράτος δίνει ηχηρό παρόν, όπως άλλωστε αποτυπώθηκε στην προ ημερών επίσκεψη ***Πούτιν*** στο Βελιγράδι όπου του επιφυλάχθηκε υποδοχή ήρωα σε μια πόλη με κτίρια στολισμένα με συνθήματα του είδους «*Το Κόσσοβο είναι Σερβία και η Κριμαία Ρωσία*».

Το ψηφιδωτό συμπληρώνεται αν προσθέσουμε τις εξελίξεις στο Συριακό, τις αναθεωρητικές απαιτήσεις του τουρκικού κράτους, που μιλά ευθέως για αναθεώρηση της *Συνθήκης της Λωζάννης*, και τις ενεργειακές διαδρομές που ήδη έχουν χαραχθεί στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο και την ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων. Η *Συμφωνία του Πρεσπών*, λοιπόν, όχι απλά εντάσσεται στον ευρύτερο σχεδιασμό και την ειλημμένη απόφαση σημαντικών κυριαρχικών

πως για να μάθω πρέπει να ρωτώ,
ρωτώντας παίρνει βόλτες το μυαλό σου το αργό...
Ουγκάγκα μπουμ μπουμ χι
γκαπα μπουμ μπιρλί γκαγκά,
αούγκικι αούγκικι,
μπάγκαλα γκαούγκα γκα».

Αν κάτι πρέπει να αναγνωρίσουμε στον Αλέξη Τσίπρα και στους επικοινωνιολόγους του, –τον μεγάλο νικητή της ναυμαχίας των Πρεσπών– είναι ότι έχει την μοναδική ικανότητα να μετατρέπει τα ελαττώματά του σε ακαταμάχητα προτερήματα. Για παράδειγμα: Δεν γνώριζε αγγλικά. Και λοιπόν; Δεν έκανε το θανάσιμο επαναστατικό λάθος να στρωθεί να μάθει αγγλικά. Τα ακαδημαϊκά προσόντα προβλέπονται για υπαλλήλους, που θέλουν προαγωγές και αυξησούλες και όχι για αριστερούς ηγέτες. Στο κόμμα του, που είναι ενταγμένη σχεδόν σύσσωμη η εγχώρια διανόηση, αδιαφιλονίκητος ηγέτης παραμένει αυτός, ένας καμαρωτός αγράμματος, από την εποχή του 3%.

Ποιό είναι το μυστικό του Αλέξη; Πουλούσε την ίδια την ανικανότητά του να πει πέντε κουβέντες περιμένοντας να εισπράξει το μερίδιο κατανόησης και συμπάθειας από αυτή την (μεγάλη) μερίδα του πληθυσμού, που γνωρίζει λίγα κουτσά αγγλικούλια και πασχίζει να εξηγήσει στον περαστικό τουρίστα πού πέφτει το Σύνταγμα.

Δεν ξέρει σαλονάτους τρόπους ο Αλέξης αγνοεί πλήρως το διπλωματικό πρωτόκολλο, δεν ξέρει καν να στα-

του να γυρέψει δουλειά;

Ειδικά αυτός ο Κυριάκος Μητσοτάκης είναι ίδιος ο παλιός ηθοποιός Καλλιβωκάς που έπαιζε πάντα το ρόλο του πλούσιου ντιντή και μονίμως προδομένου εραστή (πάντα ένας φτωχός πλην τίμιος γόης τού έτρωγε την κόρη του βιομήχανου), που όμως το αντιμετώπιζε στωϊκά και με άφθονη ελαφρομυαλιά.

Ο Κυριάκος είναι τόσο άνοστος, τόσο σαχλαμάρας, τόσο ξεκούδουνος σε σχέση με την πραγματικότητα και οι στημένες πόζες του, πότε στην κουζίνα του σπιτιού του, πότε στο δρόμο, όταν μια «έκπληκτη» μητέρα, μια «καλή νοικοκυρά» τον συναντά «όλως τυχαίως» και του λέει «τι γκόμενος που είσαι (!!!)», ή όταν διαβάζει εφημερίδα, είναι τόσο αφύσικες, που νομίζεις ότι θα πεταχτεί ξαφνικά και θα πει: «*ο daddy μού είπε κάτι πολύ σοφό. Πρέπει για μια φορά στη ζωή μου να γίνω άντρας. Φεύγω για Λονδίνο, πάω να γίνω άντρας μπάιιιιιι*».

Ούτε πείρα διέθετε ο Αλέξης Τσίπρας.

Μέγα προσόν. Η πείρα, βέβαια, όταν δεν λειτουργεί εγκλωβιστικά προς την αιώνια αναβολή της επίλυσης ζητημάτων ή σε φοβισμένες και χωρίς φαντασία μισές λύσεις, δεν αρκεί, δεν προσθέτει πολλά πράγματα, άντε μέσα από την πείρα να γίνει ο κακός μέτριος και ο μέτριος κάπως καλύτερος.

Είδαμε εξ άλλου και που κατέληξαν πολύ πιο έμπειροι πολιτικοί του αντίπαλοι. Ακόμα και τις κωλοτούμπες του τις μετέτρεψε σε ατού και παράδειγμα προς μίμηση για τους ευρωπαίους ηγέτες, που τον θωρούν εδώ και καιρό έκθαμβοι και τον εγκωμιάζουν ανυπόκριτα, σε αυτόν τον τομέα.

ΕΓΚΛΗΜΑ ή ΛΑΘΟΣ...

«Βρε Τσιπράκια πονηρέ
με τον κόκκινο μπερέ,
βιβλιάρια ταμεία
και δραχμή δεν έχω μία...».

Πότε είμαστε πιο πρόθυμοι να συγχωρήσουμε κάποιον; Όταν είναι γκαφατζής ή όταν έχει κακή πρόθεση; Την θεωρητικά αυτονόητη απάντηση, το κοινός αποδε-

ρων», ενώ μεταξύ άλλων πρόσθεσε, επίσης, ότι *«Οι Ευρωπαίοι και η ΕΕ δεν έχουν λύση για τα Βαλκάνια, και δεν ενδιαφέρονται πραγματικά για την περιοχή, ενώ οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν σαφώς συμφέρον»*.

Σε πρόσφατο (Οκτώβριος 2018) «εμπιστευτικό» έγγραφο της Υπηρεσίας εξωτερικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που περιήλθε σε γνώση της *Wall Street Journal* εκφράζεται η υποστήριξη στο σχέδιο της Σερβίας και του Κοσσόβου προκειμένου το τελευταίο να αποκτήσει κρατική υπόσταση. Σε αντίθετη περίπτωση, αναφέρεται, ότι η χώρα των 2 εκατομμυρίων κατοίκων θα παραδοθεί στην εγκληματικότητα, τις συγκρούσεις και τον ισλαμιστικό εξτρεμισμό.

Και όμως, ένα μήνα πριν η καγκελάριος ***Μέρκελ*** δήλωνε ότι αντιτίθεται σε αυτό το σχέδιο, εξ αιτίας του φόβου αναζωπύρωσης των αποσχιστικών τάσεων στη *Βοσνία* και την *ΠΓΔΜ*: «Τα σύνορα στην περιοχή είναι απαραβίαστα».

Στον «*Γενικό Βαλκανικό διακανονισμό*» το ρωσικό κράτος δίνει ηχηρό παρόν, όπως άλλωστε αποτυπώθηκε στην προ ημερών επίσκεψη ***Πούτιν*** στο Βελιγράδι όπου του επιφυλάχθηκε υποδοχή ήρωα σε μια πόλη με κτίρια στολισμένα με συνθήματα του είδους «*Το Κόσσοβο είναι Σερβία και η Κριμαία Ρωσία*».

Το ψηφιδωτό συμπληρώνεται αν προσθέσουμε τις εξελίξεις στο Συριακό, τις αναθεωρητικές απαιτήσεις του τουρκικού κράτους, που μιλά ευθέως για αναθεώρηση της *Συνθήκης της Λωζάννης*, και τις ενεργειακές διαδρομές που ήδη έχουν χαραχθεί στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο και την ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων. Η *Συμφωνία του Πρεσπών*, λοιπόν, όχι απλά εντάσσεται στον ευρύτερο σχεδιασμό και την ειλημμένη απόφαση σημαντικών κυριαρχικών κέντρων για αλλαγή συνόρων στα Βαλκάνια, που σαφώς εντάσσονται στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, αλλά αποτέλεσε και βασικό σημείο του σχεδιασμού αυτού. Οι Ασκοί του Αιόλου έχουν ήδη ανοίξει και οι πληθυσμοί της περιοχής δεν έχουν να περιμένουν τίποτα άλλο παρά να νιώσουν στο πετσί τους, δυστυχώς και κυριολεκτικά, τα επίχειρα της συμφωνίας αυτής. Τα χειρότερα έρχονται...

Φεβρουάριος 2019

γκόμενος που είσαι (!!!)», η όταν διαβάζει εφημερίδα, είναι τόσο αφύσικες, που νομίζεις ότι θα πεταχτεί ξαφνικά και θα πει: *«ο daddy μού είπε κάτι πολύ σοφό. Πρέπει για μια φορά στη ζωή μου να γίνω άντρας. Φεύγω για Λονδίνο, πάω να γίνω άντρας μπάιιιιιι»*.

Ούτε πείρα διέθετε ο Αλέξης Τσίπρας.

Μέγα προσόν. Η πείρα, βέβαια, όταν δεν λειτουργεί εγκλωβιστικά προς την αιώνια αναβολή της επίλυσης ζητημάτων ή σε φοβισμένες και χωρίς φαντασία μισές λύσεις, δεν αρκεί, δεν προσθέτει πολλά πράγματα, άντε μέσα από την πείρα να γίνει ο κακός μέτριος και ο μέτριος κάπως καλύτερος.

Είδαμε εξ άλλου και που κατέληξαν πολύ πιο έμπειροι πολιτικοί του αντίπαλοι. Ακόμα και τις κωλοτούμπες του τις μετέτρεψε σε ατού και παράδειγμα προς μίμηση για τους ευρωπαίους ηγέτες, που τον θωρούν εδώ και καιρό έκθαμβοι και τον εγκωμιάζουν ανυπόκριτα, σε αυτόν τον τομέα.

Αν κάτι πρέπει να αναγνωρίσουμε στον Αλέξη Τσίπρα και στους επικοινωνιολόγους του, –τον μεγάλο νικητή της ναυμαχίας των Πρεσπών– είναι ότι έχει την μοναδική ικανότητα να μετατρέπει τα ελαττώματά του σε ακαταμάχητα προτερήματα. Για παράδειγμα: Δεν γνώριζε αγγλικά. Και λοιπόν; Δεν έκανε το θανάσιμο επαναστατικό λάθος να στρωθεί να μάθει αγγλικά. Τα ακαδημαϊκά προσόντα προβλέπονται για υπαλλήλους, που θέλουν προαγωγές και αυξησούλες και όχι για αριστερούς ηγέτες. Στο κόμμα του, που είναι ενταγμένη σχεδόν σύσσωμη η εγχώρια διανόηση, αδιαφιλονίκητος ηγέτης παραμένει αυτός, ένας καμαρωτός αγράμματος, από την εποχή του 3%.

Ποιό είναι το μυστικό του Αλέξη; Πουλούσε την ίδια την ανικανότητά του να πει πέντε κουβέντες περιμένοντας να εισπράξει το μερίδιο κατανόησης και συμπάθειας από αυτή την (μεγάλη) μερίδα του πληθυσμού, που γνωρίζει λίγα κουτσά αγγλικούλια και πασχίζει να εξηγήσει στον περαστικό τουρίστα πού πέφτει το Σύνταγμα.

Δεν ξέρει σαλονάτους τρόπους ο Αλέξης αγνοεί πλήρως το διπλωματικό πρωτόκολλο, δεν ξέρει καν να σταθεί προσοχή, όταν παιανίζει εθνικός ύμνος χώρας ή χύνεται κυριολεκτικά στην πολυθρόνα απέναντι σε ξένους ηγέτες;

Κανένα πρόβλημα. Οι κανόνες είναι για τους άλλους. Καυχιέται και από πάνω μπροστά στον βλοσυρό Πούτιν για την επιτυχία του να παραβρεθεί σε σημαντικές συνόδους κορυφής χωρίς γραβάτα και γίνεται «viral». Δεν έχει καμμία σημασία ότι καυχιέται για γελοία πράγματα, σημασία έχει ότι είναι πειστικός και ξέρει πως να το πουλήσει, όχι μόνο στους ιθαγενείς, αλλά και στους «έξω».

ΕΓΚΛΗΜΑ ή ΛΑΘΟΣ...

«Βρε Τσιπράκια πονηρέ
με τον κόκκινο μπερέ,
βιβλιάρια ταμεία
και δραχμή δεν έχω μία...».

Πότε είμαστε πιο πρόθυμοι να συγχωρήσουμε κάποιον; Όταν είναι γκαφατζής ή όταν έχει κακή πρόθεση; Την θεωρητικά αυτονόητη απάντηση, το κοινώς αποδεκτό ηθικό πρότυπο αντέστρεψε θεαματικά ο *Ταλεϋράνδος*, προτείνοντας ότι στην πολιτική η κακία είναι προτιμότερη από την κουταμάρα, με το γνωστό του ρητό. ***«Είναι κάτι χειρότερο από έγκλημα, είναι λάθος»***.

Αποτελεί διαχρονικό εθνικό αφήγημα ότι οι «Ξένοι» ήθελαν αμέτι μουχαμέτι να κάνουν αυτό και εκείνο, εις βάρος μας εννοείται και προς τούτο, πίεσαν και εξεβίασαν τους εγχώριους αντιπροσώπους κ.λπ. κ.λπ. Μολονότι δεν στερείται μιας δόσης ιστορικής αλήθειας, η άκριτη

συνέχεια στη σελ. 4

«ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝ»...

«Μια προσωρινή άποψη εγκαθίσταται εύκολα μέσα στην ψυχή των μαζών, όμως είναι πολύ δύσκολο να ριζώσει εκεί μια σταθερή πεποίθηση, και επίσης πολύ δύσκολο να καταστρέψουν αυτή την τελευταία, αφού διαμορφώθηκε. Δεν μπορούν καθόλου να την αλλάξουν παρά με τίμημα βίαιες επαναστάσεις, και μόνο αφού η πεποίθηση έχει χάσει σχεδόν ολοκληρωτικά την εξουσία της πάνω στις ψυχές. Οι επαναστάσεις χρησιμεύουν τότε για να αποκρούσουν ολοκληρωτικά πεποιθήσεις, που σχεδόν είναι εγκαταλελειμμένες ήδη, αλλά τις οποίες ο ζυγός της συνήθειας εμπόδιζε να εγκαταλειφθούν ολοκληρωτικά. Οι επαναστάσεις που αρχίζουν είναι στην πραγματικότητα πεποιθήσεις που τελειώνουν».

Gustav Le Bon*, *Η ψυχολογία των μαζών

«Οι προβλέψεις του μέλλοντος ουδέποτε είναι κάτι περισσότερο από προβολές αυτόματων διαδικασιών και διεργασιών του παρόντος, δηλαδή συγκυριών που είναι πιθανό να λάβουν χώρα αν οι άνθρωποι δεν δράσουν και αν τίποτε το απροσδόκητο δεν συμβεί. Κάθε πράξη, καλώς ή κακώς, και κάθε τυχαίο περιστατικό καταστρέφει κατ' ανάγκη το όλο σχήμα στο πλαίσιο του οποίου κινείται η πρόβλεψη και βρίσκει τα τεκμήριά της. (Η σχετική παρατήρηση του Προυντόν ότι «η γονιμότητα του απροσδόκητου υπερβαίνει κατά πολύ τη φρόνηση του πολιτικού ανδρός» ευτυχώς εξακολουθεί να ισχύει. Υπερβαίνει δε, ακόμη προφανέστερα, τους υπολογισμούς των ειδικών.) Το να αποκαλούνται «τυχαία γεγονότα» ή «επιθανάτιος ρόγχος του παρελθόντος» τέτοια απροσδόκητα, απρόβλεπτα και μη προβλέψιμα συμβάντα, και

αλλά αναγκαίο να το επαναλαμβάνουμε. Η αποτελεσματικότητα της έμμεσης βίας, όχι μόνο είναι αναγνωρισμένη από τους κάθε λογής τεχνικούς της εξουσίας, αλλά και ιδιαίτερα προβεβλημένη στον κατάλογο των επιλογών της. Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί λόγου χάρη, που διαθέτουν οι κυρίαρχοι λειτουργούν πρώτα απ' όλα σε βάθος χρόνου, αφού κάτι τέτοιο είναι απαραίτητο στην αργή, αλλά σταθερή επίδραση και τελικά στην επιβολή τους.

Η κυριαρχία ουκ ολίγες φορές χρησιμοποιεί μια καθαρή και απλή μέθοδο: την διαβεβαίωση. Η διαβεβαίωση ακόμα και αν είναι κατάφωρα ψευδής, ανεδαφική, ανεπαρκής, στερημένη από τεκμήρια και αποδείξεις, έρχεται να μουδιάσει στην κυριολεξία τα μυαλά των ανθρώπων, να προβάλλει μια απλή εικόνα, που οφείλουμε να αποθηκεύσουμε στην συνείδησή μας. Φθάνει να απουσιάζει πλήρως το κριτικό πνεύμα, που γεννά αντιρρήσεις, αμφισβητήσεις και ανυποταξία. Η δια-

αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινήθηκε λίγο αργότερα και η αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» από το ΠΑΣΟΚ.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις «παραδόσεις». Προβάλλονται ακρωτηριασμένες για τουριστικούς λόγους και εξαφανίζονται στο όνομα της προόδου και του εκσυγχρονισμού. Ο Κομφούκιος βέβαια (551-479 π.Χ.) θεωρούσε ότι το λι (η σωστή συμπεριφορά) και το ζεν (καλοσύνη) πηγάζουν από την εκτίμηση των παραδόσεων και των εθίμων. Βέβαια, αν πει κάποιος στις μέρες μας επί καθεστώτος Τσίπρα ότι η σωστή συμπεριφορά και η καλωσύνη πηγάζουν από την εκτίμηση των παραδόσεων και των εθίμων μάλλον θα χαρακτηριστεί συλλήβδην φασίστας. Εκτός και αν ήταν και ο Κομφούκιος κρυπτοφασίστας...

Σύμφωνα με την Άννα Φραγκουδάκη καθηγήτρια Κοινωνιολογίας «*Αυτό το τελευταίο θέμα, της διαμόρφωσης μιας νέας ευρωπαϊκής ταυτότητας η οποία θα*

σφιλή έκφραση του Μάο Τσε Τουγκ– απ' τους αριστερούς διανοούμενους, αλλά αλώθηκαν μαζικά απ' αυτούς. Προέκυψε η συστηματική στελέχωση των υπουργείων μ' αριστερούς ειδικούς συμβούλους, ιδίως εκ της ανανεωτικής Αριστεράς και η δημιουργία ενός αριστερού think tank γύρω απ' την "εκσυγχρονιστική" κρατική πολιτική. Έχουμε, έτσι, μία μετατόπιση των αριστερών διανοουμένων απ' την περιφέρεια του κράτους, από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς και από τους θεσμούς οργάνωσης της συναίνεσης και της κοινωνικής αναπαραγωγής, στον σκληρό πυρήνα του κρατικού σχεδιασμού και προγραμματισμού, στην "καρδιά" του κράτους». (*«Η "στροφή" των διανοουμένων: Για την αδιάκριτη γοητεία του "εκσυγχρονισμού" στους αριστερούς διανοούμενους»*, περιοδικό «Θέσεις» τεύχος 59, Απρίλιος-Ιούνιος 1997).

Αυτή ακριβώς η ιδεολογική ηγεμονία, όπως προσθέτει και ο Νίκος Πουλαντζάς, «*υποδηλώνει το ρόλο μιας κυρίαρχης τά-*

βίαιες επαναστάσεις, και μόνο αφού η πεποίθηση έχει χάσει σχεδόν ολοκληρωτικά την εξουσία της πάνω στις ψυχές. Οι επαναστάσεις χρησιμεύουν τότε για να αποκρούσουν ολοκληρωτικά πεποιθήσεις, που σχεδόν είναι εγκαταλελειμμένες ήδη, αλλά τις οποίες ο ζυγός της συνήθειας εμπόδιζε να εγκαταλειφθούν ολοκληρωτικά. Οι επαναστάσεις που αρχίζουν είναι στην πραγματικότητα πεποιθήσεις που τελειώνουν».

Gustav Le Bon, Η ψυχολογία των μαζών

«Οι προβλέψεις του μέλλοντος ουδέποτε είναι κάτι περισσότερο από προβολές αυτόματων διαδικασιών και διεργασιών του παρόντος, δηλαδή συγκυριών που είναι πιθανό να λάβουν χώρα αν οι άνθρωποι δεν δράσουν και αν τίποτε το απροσδόκητο δεν συμβεί. Κάθε πράξη, καλώς ή κακώς, και κάθε τυχαίο περιστατικό καταστρέφει κατ' ανάγκη το όλο σχήμα στο πλαίσιο του οποίου κινείται η πρόβλεψη και βρίσκει τα τεκμήριά της. (Η σχετική παρατήρηση του Προυντόν ότι «η γονιμότητα του απροσδόκητου υπερβαίνει κατά πολύ τη φρόνηση του πολιτικού ανδρός» ευτυχώς εξακολουθεί να ισχύει. Υπερβαίνει δε, ακόμη προφανέστερα, τους υπολογισμούς των ειδικών.) Το να αποκαλούνται «τυχαία γεγονότα» ή «επιθανάτιος ρόγχος του παρελθόντος» τέτοια απροσδόκητα, απρόβλεπτα και μη προβλέψιμα συμβάντα, και να καταχωνιάζονται έτσι ως αμελητέα στο περιβόητο «χρονοντούλαπο της ιστορίας», είναι ένα από τα πιο παλιά κόλπα του επαγγέλματος.»

Hannah Arendt, Περί βίας

Έχει ειπωθεί και δικαιολογημένα ότι ένα μυρμήγκι, που θα είχε το χρόνο μπροστά του θα μπορούσε να ισοπεδώσει το Λευκό Όρος. Ο ***Gustav Le Bon*** αναλογιζόμενος την επίδραση του χρόνου στη γένεση των ιδεών των μαζών υποστηρίζει ότι ο χρόνος κρατεί υπό την εξάρτησή του τις μεγάλες δυνάμεις (όπως η φυλή), που αποκτούν εξ αιτίας του δύναμη και εξ αιτίας του την χάνουν, ενώ επίσης ο χρό-

αλλά αναγκαίο να το επαναλαμβάνουμε. Η αποτελεσματικότητα της έμμεσης βίας, όχι μόνο είναι αναγνωρισμένη από τους κάθε λογής τεχνικούς της εξουσίας, αλλά και ιδιαίτερα προβεβλημένη στον κατάλογο των επιλογών της. Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί λόγου χάρη, που διαθέτουν οι κυρίαρχοι λειτουργούν πρώτα απ' όλα σε βάθος χρόνου, αφού κάτι τέτοιο είναι απαραίτητο στην αργή, αλλά σταθερή επίδραση και τελικά στην επιβολή τους.

Η κυριαρχία ουκ ολίγες φορές χρησιμοποιεί μια καθαρή και απλή μέθοδο: την διαβεβαίωση. Η διαβεβαίωση ακόμα και αν είναι κατάφωρα ψευδής, ανεδαφική, ανεπαρκής, στερημένη από τεκμήρια και αποδείξεις, έρχεται να μουδιάσει στην κυριολεξία τα μυαλά των ανθρώπων, να προβάλλει μια απλή εικόνα, που οφείλουμε να αποθηκεύσουμε στην συνείδησή μας. Φθάνει να απουσιάζει πλήρως το κριτικό πνεύμα, που γεννά αντιρρήσεις, αμφισβητήσεις και ανυποταξία. Η διαφήμιση, άλλωστε, αλλά και γενικότερα οι αρχές της προπαγάνδας, στηρίζονται ακριβώς σ' αυτή την διαπίστωση. ***Ο Γουίλλιαμ Φώκνερ*** έλεγε ότι **«Το παρελθόν δεν είναι νεκρό, δεν είναι καν παρελθόν»**. Η εξουσία διαβεβαιώνει: *το παρελθόν δεν υπάρχει εάν εγώ το επιθυμώ, εάν εγώ θέλω να λησμονήσετε, εάν εγώ εξυπηρετούμαι από την σιωπή όλων σας.*

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινούνται οι ιδεολογικοί μηχανισμοί οποιουδήποτε καθεστώτος, ανεξαρτήτου αποχρώσεως, για να στηρίξουν σχεδιασμούς που έρχονται να μεταβάλλουν άρδην το λεγόμενο πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό πλαίσιο, αλλά και να επέμβουν στα λεγόμενα ταυτοτικά ζητήματα.

αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινήθηκε λίγο αργότερα και ηαναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» από το ΠΑΣΟΚ.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις «παραδόσεις». Προβάλλονται ακρωτηριασμένες για τουριστικούς λόγους και εξαφανίζονται στο όνομα της προόδου και του εκσυγχρονισμού. Ο Κομφούκιος βέβαια (551-479 π.Χ.) θεωρούσε ότι το λι (η σωστή συμπεριφορά) και το ζεν (καλοσύνη) πηγάζουν από την εκτίμηση των παραδόσεων και των εθίμων. Βέβαια, αν πει κάποιος στις μέρες μας επί καθεστώτος Τσίπρα ότι η σωστή συμπεριφορά και η καλωσύνη πηγάζουν από την εκτίμηση των παραδόσεων και των εθίμων μάλλον θα χαρακτηριστεί συλλήβδην φασίστας. Εκτός και αν ήταν και ο Κομφούκιος κρυπτοφασίστας...

Σύμφωνα με την Άννα Φραγκουδάκη καθηγήτρια Κοινωνιολογίας «*Αυτό το τελευταίο θέμα, της διαμόρφωσης μιας νέας ευρωπαϊκής ταυτότητας η οποία θα εκπροσωπεί τους πολίτες της καινούριας στην ιστορία ενωμένης Ευρώπης ως δεύτερη ταυτότητα δίπλα στην εθνική τους, είναι πολύ σημαντικό. Δεν είναι καθόλου δεδομένη η συναίνεση στο τι σημαίνει ευρωπαϊκή ταυτότητα του μέλλοντος ούτε ποια είναι η ευρωπαϊκή κουλτούρα που πρέπει να καλλιεργήσουν οι θεσμοί, και ιδίως το σχολείο, δίπλα στην εθνική ταυτότητα και κουλτούρα των νέων γενεών.*»

Για να κατανοήσουμε, όμως, σε ποια ακριβώς κατεύθυνση κινούνται οι κυρίαρχες μερίδες στο σύγχρονο ελλαδικό κράτος θα πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας τον λόγο των διανοούμενων και το ιστορικό της λειτουργικής τους ενσωμάτωσης όχι στο τρέχον διάστημα της λεγόμενης κρίσης, αλλά

σφιλή έκφραση του Μάο Τσε Τουνγκ– απ' τους αριστερούς διανοούμενους, αλλά αλώθηκαν μαζικά απ' αυτούς. Προέκυψε η συστηματική στελέχωση των υπουργείων μ' αριστερούς ειδικούς συμβούλους, ιδίως εκ της ανανεωτικής Αριστεράς και η δημιουργία ενός αριστερού think tank γύρω απ' την "εκσυγχρονιστική" κρατική πολιτική. Έχουμε, έτσι, μία μετατόπιση των αριστερών διανοουμένων απ' την περιφέρεια του κράτους, από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς και από τους θεσμούς οργάνωσης της συναίνεσης και της κοινωνικής αναπαραγωγής, στον σκληρό πυρήνα του κρατικού σχεδιασμού και προγραμματισμού, στην "καρδιά" του κράτους». («Η "στροφή" των διανοουμένων: Για την αδιάκριτη γοητεία του "εκσυγχρονισμού" στους αριστερούς διανοούμενους», περιοδικό «Θέσεις» τεύχος 59, Απρίλιος-Ιούνιος 1997).

Αυτή ακριβώς η ιδεολογική ηγεμονία, όπως προσθέτει και ο Νίκος Πουλαντζάς, *«υποδηλώνει το ρόλο μιας κυρίαρχης τάξης, η οποία, δια μέσου των διανοουμένων της), κατορθώνει να κάνει αποδεκτή απ' το σύνολο μιας κοινωνίας την ιδιαίτερη κοσμοαντίληψή της και έτσι να διοικεί δια μέσου μιας εξαρτημένης συναίνεσης μάλλον, παρά να κυριαρχεί με τη στενή έννοια του όρου».* (βλ. Νίκος Πουλαντζάς, *Για τον Γκράμσι).*

Αυτή ακριβώς η μετατόπιση στον σκληρό πυρήνα του κράτους δεν έρχεται σε μια «ανύποπτη» στιγμή πολιτισμικά, που σηματοδοτείται αποκλειστικά από την εκπλήρωση της ένταξης στον επίσης σκληρό πυρήνα της ΟΝΕ το 2001. Η επιλογή τού εθελούσιου εγκλεισμού στο χρυσό κλουβί της δεκαετίας του '90 προϋπέθετε για πολλούς ανθρώπους την αποξένωση και

παρόντος, δηλαδή συγκυριών που είναι πιθανό να λάβουν χώρα αν οι άνθρωποι δεν δράσουν και αν τίποτε το απροσδόκητο δεν συμβεί. Κάθε πράξη, καλώς ή κακώς, και κάθε τυχαίο περιστατικό καταστρέφει κατ' ανάγκη το όλο σχήμα στο πλαίσιο του οποίου κινείται η πρόβλεψη και βρίσκει τα τεκμήριά της. (Η σχετική παρατήρηση του Προυντόν ότι «η γονιμότητα του απροσδόκητου υπερβαίνει κατά πολύ τη φρόνηση του πολιτικού ανδρός» ευτυχώς εξακολουθεί να ισχύει. Υπερβαίνει δε, ακόμη προφανέστερα, τους υπολογισμούς των ειδικών.) Το να αποκαλούνται «τυχαία γεγονότα» ή «επιθανάτιος ρόγχος του παρελθόντος» τέτοια απροσδόκητα, απρόβλεπτα και μη προβλέψιμα συμβάντα, και να καταχωνιάζονται έτσι ως αμελητέα στο περιβόητο «χρονοντούλαπο της ιστορίας», είναι ένα από τα πιο παλιά κόλπα του επαγγέλματος.»

Hannah Arendt, Περί βίας

Έχει ειπωθεί και δικαιολογημένα ότι ένα μυρμήγκι, που θα είχε το χρόνο μπροστά του θα μπορούσε να ισοπεδώσει το Λευκό Όρος. Ο ***Gustav Le Bon*** αναλογιζόμενος την επίδραση του χρόνου στη γένεση των ιδεών των μαζών υποστηρίζει ότι ο χρόνος κρατεί υπό την εξάρτησή του τις μεγάλες δυνάμεις (όπως η φυλή), που αποκτούν εξ αιτίας του δύναμη και εξ αιτίας του την χάνουν, ενώ επίσης ο χρόνος είναι εκείνος που προετοιμάζει τις ιδέες και τις πεποιθήσεις, το έδαφος που θα φυτρώσουν και θα καλλιεργηθούν. Πρόσθετε, επίσης, ότι ο χρόνος συσσωρεύει το τεράστιο απόθεμα πεποιθήσεων και σκέψεων, πάνω στο οποίο γεννιούνται οι ιδέες μιας εποχής και γι' αυτόν τον λόγο πρέπει πάντα να ανατρέχουμε στο παρελθόν για να κατανοήσουμε την γένεσή τους.

Η κυριαρχία δεν επιβάλλεται μόνο δια μέσου της άμεσης βίας. Αυτονόητο μεν,

μηχανισμοί λόγου χάρη, που διαθέτουν οι κυρίαρχοι λειτουργούν πρώτα απ' όλα σε βάθος χρόνου, αφού κάτι τέτοιο είναι απαραίτητο στην αργή, αλλά σταθερή επίδραση και τελικά στην επιβολή τους.

Η κυριαρχία ουκ ολίγες φορές χρησιμοποιεί μια καθαρή και απλή μέθοδο: την διαβεβαίωση. Η διαβεβαίωση ακόμα και αν είναι κατάφωρα ψευδής, ανεδαφική, ανεπαρκής, στερημένη από τεκμήρια και αποδείξεις, έρχεται να μουδιάσει στην κυριολεξία τα μυαλά των ανθρώπων, να προβάλλει μια απλή εικόνα, που οφείλουμε να αποθηκεύσουμε στην συνείδησή μας. Φθάνει να απουσιάζει πλήρως το κριτικό πνεύμα, που γεννά αντιρρήσεις, αμφισβητήσεις και ανυποταξία. Η διαφήμιση, άλλωστε, αλλά και γενικότερα οι αρχές της προπαγάνδας, στηρίζονται ακριβώς σ' αυτή την διαπίστωση. ***Ο Γουίλλιαμ Φώκνερ*** έλεγε ότι «**Το παρελθόν δεν είναι νεκρό, δεν είναι καν παρελθόν**». Η εξουσία διαβεβαιώνει: *το παρελθόν δεν υπάρχει εάν εγώ το επιθυμώ, εάν εγώ θέλω να λησμονήσετε, εάν εγώ εξυπηρετούμαι από την σιωπή όλων σας.*

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινούνται οι ιδεολογικοί μηχανισμοί οποιουδήποτε καθεστώτος, ανεξαρτήτου αποχρώσεως, για να στηρίξουν σχεδιασμούς που έρχονται να μεταβάλλουν άρδην το λεγόμενο πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό πλαίσιο, αλλά και να επέμβουν στα λεγόμενα ταυτοτικά ζητήματα.

Η αποσιώπηση, φερ' ειπείν, ενός σημαντικού ιστορικού γεγονότος, κρίνεται συχνά απαραίτητη για την κατασκευή και την επιβολή της λεγόμενης εθνικής μνήμης. Την τακτική αυτή την επέλεξε σταθερά το μεταπολεμικό γερμανικό κράτος, αλλά και οι πολιτικές δυνάμεις στον ελλαδικό χώρο μεταπολιτευτικά, συντασσόμενες με την επανενσωμάτωση του ΚΚΕ και την αναγνώρισή του ως μιας σταθεροποιητικής συνιστώσας του πολιτικού συστήματος. Σ'

ζονται στο όνομα της προόδου και του εκσυγχρονισμού. Ο Κομφούκιος βέβαια (551-479 π.Χ.) θεωρούσε ότι το λι (η σωστή συμπεριφορά) και το ζεν (καλοσύνη) πηγάζουν από την εκτίμηση των παραδόσεων και των εθίμων. Βέβαια, αν πει κάποιος στις μέρες μας επί καθεστώτος Τσίπρα ότι η σωστή συμπεριφορά και η καλωσύνη πηγάζουν από την εκτίμηση των παραδόσεων και των εθίμων μάλλον θα χαρακτηριστεί συλλήβδην φασίστας. Εκτός και αν ήταν και ο Κομφούκιος κρυπτοφασίστας...

Σύμφωνα με την Άννα Φραγκουδάκη καθηγήτρια Κοινωνιολογίας «*Αυτό το τελευταίο θέμα, της διαμόρφωσης μιας νέας ευρωπαϊκής ταυτότητας η οποία θα εκπροσωπεί τους πολίτες της καινούριας στην ιστορία ενωμένης Ευρώπης ως δεύτερη ταυτότητα δίπλα στην εθνική τους, είναι πολύ σημαντικό. Δεν είναι καθόλου δεδομένη η συναίνεση στο τι σημαίνει ευρωπαϊκή ταυτότητα του μέλλοντος ούτε ποια είναι η ευρωπαϊκή κουλτούρα που πρέπει να καλλιεργήσουν οι θεσμοί, και ιδίως το σχολείο, δίπλα στην εθνική ταυτότητα και κουλτούρα των νέων γενεών.*»

Για να κατανοήσουμε, όμως, σε ποια ακριβώς κατεύθυνση κινούνται οι κυρίαρχες μερίδες στο σύγχρονο ελλαδικό κράτος θα πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας τον λόγο των διανοούμενων και το ιστορικό της λειτουργικής τους ενσωμάτωσης όχι στο τρέχον διάστημα της λεγόμενης κρίσης, αλλά ήδη από τους εκσυγχρονιστικούς καιρούς της δεκαετίας του '90.

Σύμφωνα με τον Δημήτρη Μπελαντή *«Με την επικράτηση του Κ. Σημίτη στην κυβέρνηση, το κυβερνητικό κόμμα και την ελληνική κοινωνία, παρατηρήθηκε ένα καινοφανές πολιτικό φαινόμενο: η μαζική προσχώρηση της αριστερής διανόησης στο στρατόπεδο του Κ. Σημίτη και του "αριστερού εκσυγχρονισμού". Τα επιτελεία δεν βομβαρδίστηκαν –κατά την προ-*

ουργία ενός αριστερού think tank γύρω απ' την "εκσυγχρονιστική" κρατική πολιτική. Έχουμε, έτσι, μία μετατόπιση των αριστερών διανοουμένων απ' την περιφέρεια του κράτους, από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς και από τους θεσμούς οργάνωσης της συναίνεσης και της κοινωνικής αναπαραγωγής, στον σκληρό πυρήνα του κρατικού σχεδιασμού και προγραμματισμού, στην "καρδιά" του κράτους». («*Η "στροφή" των διανοουμένων: Για την αδιάκριτη γοητεία του "εκσυγχρονισμού" στους αριστερούς διανοούμενους*», περιοδικό «Θέσεις» τεύχος 59, Απρίλιος-Ιούνιος 1997).

Αυτή ακριβώς η ιδεολογική ηγεμονία, όπως προσθέτει και ο Νίκος Πουλαντζάς, «*υποδηλώνει το ρόλο μιας κυρίαρχης τάξης, η οποία, δια μέσου των διανοουμένων της), κατορθώνει να κάνει αποδεκτή απ' το σύνολο μιας κοινωνίας την ιδιαίτερη κοσμοαντίληψή της και έτσι να διοικεί δια μέσου μιας εξαρτημένης συναίνεσης μάλλον, παρά να κυριαρχεί με τη στενή έννοια του όρου*». (βλ. Νίκος Πουλαντζάς, *Για τον Γκράμσι*).

Αυτή ακριβώς η μετατόπιση στον σκληρό πυρήνα του κράτους δεν έρχεται σε μια «ανύποπτη» στιγμή πολιτισμικά, που σημαδεύεται αποκλειστικά από την εκπλήρωση της ένταξης στον επίσης σκληρό πυρήνα της ΟΝΕ το 2001. Η επιλογή τού εθελούσιου εγκλεισμού στο χρυσό κλουβί της δεκαετίας του '90 προϋπέθετε για πολλούς ανθρώπους την αποξένωση και από αυτές τις τελευταίες ενθυμήσεις μιας άλλης ζωής, που πλέον σιγοέσβηνε στις τελευταίες διηγήσεις των μεγαλυτέρων που περιέγραφαν «την καλωσύνη», «την σωστή συμπεριφορά», την «κοινοτική ζωή», την «αγάπη για τον τόπο που μεγάλωσαν», «το παρελθόν που νοσταλγούσαν», «την πατρίδα που αγαπούσαν και πολέμησαν γι' αυτήν», ενάντια σε κατακτητές αριστερούς και δεξιούς...

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

υιοθέτησή του και ειδικά στην περίπτωση του «Μακεδονικού» συσκοτίζει πολύ πιο σημαντικές πτυχές της υπόθεσης.

Στην περίπτωση αυτή συμβαίνει κάτι παράδοξο.

Από πουθενά δεν προκύπτει πως ο αμερικανικός και ο γερμανικός παράγοντας, οι βασικοί ενδιαφερόμενοι για το μέλλον των Δυτικών Βαλκανίων από πλευράς Δύσης, πίεσαν την εγχώρια κυβέρνηση για την **συγκεκριμένη** «λύση» εδώ και τώρα. Εδώ και καιρό στα Βαλκάνια υπάρχει μια προσεκτική διαδικασία αναθεώρησης των συνόρων ανάμεσα στα θραύσματα της πρώην Γιουγκοσλαβίας με, κατά το δυνατό, αποφυγή των εθνοτικών εντάσεων.

Με βάση την προϊστορία τους, αλλά και πληροφορίες, είναι πολύ πιο πιθανό πως το δίδυμο Τσίπρας-Κοτζιάς, γνωρίζοντας φυσικά τις προτιμήσεις των μεγάλων αφεντικών, προσέφεραν αυτοβούλως στην Ουάσινγκτον και στο Βερολίνο την διαθεσιμότητά τους για λύση του μακεδονικού με τους χειρότερους δυνατούς όρους και μάλιστα ταχύτατη. Ο αιώνιος διαπραγματευτής του μακεδονικού, ο υπέργηρος διπλωμάτης Μάθιου Νίμιτς δήλωνε αρμόδιος μόνο για το «ονοματολογικό».

Ζητήματα, όπως η γλώσσα και η ταυτότητα, δεν βρίσκονταν εξ αρχής στην ατζέντα και ο νοών νοείτω. Που θα έβρισκαν καλύτερο και πιο πρόθυμο οι Μεγάλες Δυνάμεις; Άλλως τε, αυτή η προθυμία έχει προηγούμενο, όταν το Τσιπραίικο πρότεινε αυτοβούλως μείωση των συντάξεων από τις αρχές του 2019, (η οποία και εγκρίθηκε) χωρίς να το ζητήσουν οι «Θεσμοί».

Όπως είπαμε και παραπάνω, οι κανόνες είναι για τους άλλους.

Όχι, όμως, και για τον Αλέξη Τσίπρα, που μεταχειρίστηκε το «εθνικό θέμα» του Μακεδονικού, όπως και όλα τα υπόλοιπα, από

λύσω το «Μακεδονικό», θα λύσω το «Κυπριακό», θα λύσω εν γένει τα «ελληνοτουρκικά» κ.ο.κ.

Με τον γνωστό κυνισμό και την αλαζονεία του περιφρόνησε τη γνώμη της πλειοψηφίας του πληθυσμού, αλλά και τις επιπτώσεις στο κυβερνών κόμμα.

Και ιδού το αποτέλεσμα: Για μια συμφωνία, που δεν υπάρχει περίπτωση να εφαρμοστεί ως προς το σκέλος των «προστατευτικών δικλείδων», ο πληθυσμός της Νότιας (πώς αλλιώς να την πούμε;...) Μακεδονίας είναι στα κάγκελα και τα σπίτια κυβερνητικών βουλευτών πολιορκούνται.

Ιδιαίτερα, βέβαια, διασκεδάζουμε, και γιατί να το κρύψουμε άλλωστε, με τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες και τους σημαντικούς πρωταγωνιστές των ημερών, με τις καρτουνίστικες φιγούρες, όπως ο Μπούλης ο Καμμενούλης, ο Παπαχριστόπουλος με το τρελό μαλλί, ο Θεο(χαρχα)ρόπουλος, η Κουντουρά, ο Βασίλειος Λεβέντης, η πασιονάρια Χριστοδουλοπούλου που χαρακτήρισε «σύγχρονους κουκουλοφόρους»

δοξίες του. Τί τον νοιάζει αν θα επανεκλεγούν οι συριζαίοι βουλευτάκηδες, τι τον νοιάζει αν καεί το πελεκούδι!

«Θα κάνω ανασχηματισμό Κυριάκο», σιγοτραγουδά και *Je m' en fous, je vais te botter le cul demain* (δεν με νοιάζει, θα σε σκίσω αύριο) στις εκλογές...

«Με το ναι και με το γιες, πονηρές συναλλαγές»...

Στην πρόσφατη επίσκεψή της η γερμανίδα καγκελάριος Άγγελα Μέρκελ δήλωσε ευγνώμων προς τον Αλέξη Τσίπρα, τον οποίο και συνεχάρη θερμά για την «λύση» του «Μακεδονικού».

Ας δούμε, όμως, ορισμένα σχόλια και εκτιμήσεις του διεθνούς τύπου που καταγράφηκαν αμέσως μετά την υπερψήφιση της Συμφωνίας των Πρεσπών από το ελληνικό κοινοβούλιο.

Σύμφωνα με το **Bloomberg**: «*Ο Τσίπρας ενισχύθηκε από τα γεγονότα, επαναβεβαιώνοντας τον έλεγχό του στο κοινοβούλιο,*

τον συμβιβασμό είναι σχεδόν ειρωνικό. Το πρώην «τρομερό παιδί» που είχε γίνει συνώνυμο του λαϊκισμού κατάφερε να εξελιχθεί σε έναν ρεαλιστή. Μετά το δημοψήφισμα του 2015 και την αλλαγή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ, ο Τσίπρας έχει εξελιχθεί σε ένα αξιόπιστο εταίρο. Μακροπρόθεσμα οι προοπτικές του Αλέξη Τσίπρα δεν είναι κακές. Σε κάθε περίπτωση ως εγγυητής του ρεαλισμού και της μετριοπάθειας, θα εξακολουθήσει να είναι ένας σημαντικός πολιτικός παράγοντας στο μέλλον».

Σύμφωνα πάλι με τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Ντόναλντ Τουσκ, «*Είχαν φαντασία, ανέλαβαν το ρίσκο, δεν δίστασαν να θυσιάσουν τα συμφέροντά τους για το κοινό καλό. Αλέξη, Ζόραν - μπράβο! Πετύχατε το ακατόρθωτο*».

«Η δημοσιονομική ορθότητα και η διπλωματική επιτυχία με τη «Μακεδονία» αλλάζουν τη διεθνή εικόνα του Έλληνα πρωθυπουργού», γράφουν οι ***Financial Times*** και προσθέτουν: «***Ο Αλέξης Τσίπρας για το Νόμπελ****; Η ιδέα που διατυμπανίστηκε από μερικούς μπορεί να φαίνεται υπερβολική*». Σύμφωνα με την βρετανική εφημερίδα «*ο 44χρονος Έλληνας πρωθυπουργός δύσκολα αναγνωρίζεται ως ο αριστερός υποκινητής που απειλούσε με καταγγελία της διάσωσης της Ελλάδας, με απαγόρευση προς τους Γερμανούς πολιτικούς να επισκεφθούν την Ελλάδα και με έξοδο της χώρας από το ευρώ, αν οι πιστωτές απέρριπταν τα αιτήματά του για απαλοιφή του χρέους. Τέσσερα χρόνια μετά από την εκλογική του νίκη, ο κ. Τσίπρας έχει μετατραπεί σε υποστηρικτή της ελληνικής δημοσιονομικής πειθαρχίας. Η κυβέρνησή του δημιουργεί πλεόνασμα προϋπολογισμού, το οποίο οι πιστωτές θα έβλεπαν μόνο στα όνειρά τους. Έχει επανεμφανιστεί ως πραγματιστής της νότιας Ευρώπης με τη δέσμευση ότι θα είναι*

των Δυτικών Βαλκανίων από πλευράς Δύσης, πίεσαν την εγχώρια κυβέρνηση για την **συγκεκριμένη** «λύση» εδώ και τώρα. Εδώ και καιρό στα Βαλκάνια υπάρχει μια προσεκτική διαδικασία αναθεώρησης των συνόρων ανάμεσα στα θραύσματα της πρώην Γιουγκοσλαβίας με, κατά το δυνατό, αποφυγή των εθνοτικών εντάσεων.

Με βάση την προϊστορία τους, αλλά και πληροφορίες, είναι πολύ πιο πιθανό πως το δίδυμο Τσίπρας-Κοτζιάς, γνωρίζοντας φυσικά τις προτιμήσεις των μεγάλων αφεντικών, προσέφεραν αυτοβούλως στην Ουάσινγκτον και στο Βερολίνο την διαθεσιμότητά τους για λύση του μακεδονικού με τους χειρότερους δυνατούς όρους και μάλιστα ταχύτατη. Ο αιώνιος διαπραγματευτής του μακεδονικού, ο υπέργηρος διπλωμάτης Μάθιου Νίμιτς δήλωνε αρμόδιος μόνο για το «ονοματολογικό».

Ζητήματα, όπως η γλώσσα και η ταυτότητα, δεν βρίσκονταν εξ αρχής στην ατζέντα και ο νοών νοείτω. Που θα έβρισκαν καλύτερο και πιο πρόθυμο οι Μεγάλες Δυνάμεις; Άλλως τε, αυτή η προθυμία έχει προηγούμενο, όταν το Τσιπραίϊκο πρότεινε αυτοβούλως μείωση των συντάξεων από τις αρχές του 2019, (η οποία και εγκρίθηκε) χωρίς να το ζητήσουν οι «Θεσμοί».

Όπως είπαμε και παραπάνω, οι κανόνες είναι για τους άλλους.

Όχι, όμως, και για τον Αλέξη Τσίπρα, που μεταχειρίστηκε το «εθνικό θέμα» του Μακεδονικού, όπως και όλα τα υπόλοιπα, από τις καθαρίστριες ως τα επιδόματα, με σκοπό να ισοπεδώσει τους αντιπάλους του εκμεταλλευόμενος τις αντιφάσεις τους και να διχάσει όσο μπορεί περισσότερο την ταλαιπωρημένη ελληνική κοινωνία.

Αγνόησε επιδεικτικά, όχι μόνο την πάγια διπλωματική τακτική, (όχι πως μας πέφτει λόγος, λέμε τώρα...) γραπτή και άγραφη τουλάχιστον ενός αιώνα, αλλά και την πολυδιαφημιζόμενη σιωπηρή μεταπολιτευτική συμφωνία που προέβλεπε την μη αμφισβήτηση του κλίματος πολιτικής συναίνεσης στα «εθνικά θέματα», ξεκινώντας από το 2017 σειρά μυστικών διπλωματικών επαφών με Ουάσινγκτον και Βερολίνο. Οι διαμαρτυρίες των κομμάτων της αντιπολίτευσης, περί μη ενημέρωσης

λύσω το «Μακεδονικό», θα λύσω το «Κυπριακό», θα λύσω εν γένει τα «ελληνοτουρκικά» κ.ο.κ.

Με τον γνωστό κυνισμό και την αλαζονεία του περιφρόνησε τη γνώμη της πλειοψηφίας του πληθυσμού, αλλά και τις επιπτώσεις στο κυβερνών κόμμα.

Και ιδού το αποτέλεσμα: Για μια συμφωνία, που δεν υπάρχει περίπτωση να εφαρμοστεί ως προς το σκέλος των «προστατευτικών δικλείδων», ο πληθυσμός της Νότιας (πώς αλλιώς να την πούμε;...) Μακεδονίας είναι στα κάγκελα και τα σπίτια κυβερνητικών βουλευτών πολιορκούνται.

Ιδιαίτερα, βέβαια, διασκεδάζουμε, και γιατί να το κρύψουμε άλλωστε, με τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες και τους σημαντικούς πρωταγωνιστές των ημερών, με τις καρτουνίστικες φιγούρες, όπως ο Μπούλης ο Καμμενούλης, ο Παπαχριστόπουλος με το τρελό μαλλί, ο Θεο(χαρχα)ρόπουλος, η Κουντουρά, ο Βασίλειος Λεβέντης, η πασιονάρια Χριστοδουλοπούλου που χαρακτήρισε «σύγχρονους κουκουλοφόρους» ολόκληρη την κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ και πάει λέγοντας.

Έτσι, μ' αυτά και μ' αυτά τα τρία-τέσσερα μικρά κόμματα έχουν πρακτικά διαλυθεί, με πρώτο και καλύτερο το Ποτάμι, οι δε Ανέλ έχουν διορία ως τις 31 Γενάρη από τον πρώην αλλά και νυν (αμίμητο και αυτό...) βουλευτή τους Παπαχριστόπουλο για να εξαγοράσουν κάποιον βουλευτή, ώστε να μην διαλυθούν, η Φώφη τάζει λαγούς με πετραχήλια για να κρατήσει τους κόλακές της και το κόμμα του Λεβέντη αγνοείται.

Οι μετακινήσεις και οι εξαγορές βουλευτών από τον ΣΥΡΙΖΑ και διάφορα κέντρα έδιναν κι έπαιρναν ως λίγες μέρες πριν την κρίσιμη ψηφοφορία. Όχι ότι έχουν όλοι

δοξίες του. Τί τον νοιάζει αν θα επανεκλεγούν οι συριζαίοι βουλευτάκηδες, τι τον νοιάζει αν καεί το πελεκούδι!

«Θα κάνω ανασχηματισμό Κυριάκο», σιγοτραγουδά και *Je m' en fous, je vais te botter le cul demain* (δεν με νοιάζει, θα σε σκίσω αύριο) στις εκλογές...

«Με το ναι και με το γιες, πονηρές συναλλαγές»...

Στην πρόσφατη επίσκεψή της η γερμανίδα καγκελάριος Άγγελα Μέρκελ δήλωσε ευγνώμων προς τον Αλέξη Τσίπρα, τον οποίο και συνεχάρη θερμά για την «λύση» του «Μακεδονικού».

Ας δούμε, όμως, ορισμένα σχόλια και εκτιμήσεις του διεθνούς τύπου που καταγράφηκαν αμέσως μετά την υπερψήφιση της Συμφωνίας των Πρεσπών από το ελληνικό κοινοβούλιο.

Σύμφωνα με το **Bloomberg**: «*Ο Τσίπρας ενισχύθηκε από τα γεγονότα, επαναβεβαιώνοντας τον έλεγχό του στο κοινοβούλιο, αφού επέζησε της ψήφου εμπιστοσύνης χωρίς τη στήριξη του πρώην κυβερνητικού εταίρου του, εξασφαλίζοντας 153 ψήφους για την επονομαζόμενη συμφωνία των Πρεσπών στο ελληνικό κοινοβούλιο των 300 εδρών. Ο δρόμος έχει πλέον ανοίξει για εκείνον προκειμένου να προωθήσει την ατζέντα του, ελπίζοντας ότι θα αυξήσει τη δημοτικότητά του μεταξύ των Ελλήνων ψηφοφόρων, σε βαθμό τέτοιο που ίσως και να κερδίσει τις γενικές εκλογές αργότερα αυτόν τον χρόνο*».

Όσο για τους **New York Times**, «*Οι Έλληνες κύρωσαν τη συμφωνία για τη μετονομασία της Μακεδονίας, σε μια νίκη για τη Δύση. Υπερνικώντας τη ρωσική ανάμειξη στα Βαλκάνια και την έντονη αντίθεση στο*

κολουθήσει να είναι ένας σημαντικός πολιτικός παράγοντας στο μέλλον».

Σύμφωνα πάλι με τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Ντόναλντ Τουσκ, «*Είχαν φαντασία, ανέλαβαν το ρίσκο, δεν δίστασαν να θυσιάσουν τα συμφέροντά τους για το κοινό καλό. Αλέξη, Ζόραν - μπράβο! Πετύχατε το ακατόρθωτο*».

«Η δημοσιονομική ορθότητα και η διπλωματική επιτυχία με τη «Μακεδονία» αλλάζουν τη διεθνή εικόνα του Έλληνα πρωθυπουργού», γράφουν οι ***Financial Times*** και προσθέτουν: «***Ο Αλέξης Τσίπρας για το Νόμπελ;*** *Η ιδέα που διατυμπανίστηκε από μερικούς μπορεί να φαίνεται υπερβολική*». Σύμφωνα με την βρετανική εφημερίδα «*ο 44χρονος Έλληνας πρωθυπουργός δύσκολα αναγνωρίζεται ως ο αριστερός υποκινητής που απειλούσε με καταγγελία της διάσωσης της Ελλάδας, με απαγόρευση προς τους Γερμανούς πολιτικούς να επισκεφθούν την Ελλάδα και με έξοδο της χώρας από το ευρώ, αν οι πιστωτές απέρριπταν τα αιτήματά του για απαλοιφή του χρέους. Τέσσερα χρόνια μετά από την εκλογική του νίκη, ο κ. Τσίπρας έχει μετατραπεί σε υποστηρικτή της ελληνικής δημοσιονομικής πειθαρχίας. Η κυβέρνησή του δημιουργεί πλεόνασμα προϋπολογισμού, το οποίο οι πιστωτές θα έβλεπαν μόνο στα όνειρά τους. Έχει επανεμφανιστεί ως πραγματιστής της νότιας Ευρώπης με τη δέσμευση ότι θα είναι συνεργάσιμος εταίρος της Ε.Ε., ενώ εμβαθύνει τις σχέσεις με την Ουάσινγκτον προς όφελος της περιφερειακής ασφάλειας*».

Στο ίδιο μοτίβο, για να μην κουράζουμε, έρχονται και οι δηλώσεις τόσο του Αμερικανού υπουργού Εξωτερικών **Μάικ Πομπέο**, με την οποία χαιρετίζει την υπερψήφιση της Συμφωνίας των Πρεσπών από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, όσο και του Γενικού Γραμματέα του ΝΑΤΟ Γενς Στόλτεμπεργκ.

Δηλαδή, αν καταλάβαμε καλά ο Τσίπρας πηγαίνει για Νόμπελ, μπορεί και να κερδίσει τις επόμενες εκλογές, γιατί οι πιστωτές δεν πίστευαν να δουν τα «επιτεύγματά του» ούτε στα όνειρά τους, χαρακτηρίζεται ως ο «πραγματιστής της νότιας Ευρώπης», ο καλύτερος φίλος των αμερικανών

μάλιστα ταχύτατη. Ο αιώνιος διαπραγμα-τευτής του μακεδονικού, ο υπέργηρος διπλωμάτης Μάθιου Νίμιτς δήλωνε αρμόδιος μόνο για το «ονοματολογικό».

Ζητήματα, όπως η γλώσσα και η ταυτότητα, δεν βρίσκονταν εξ αρχής στην ατζέντα και ο νοών νοείτω. Που θα έβρισκαν καλύτερο και πιο πρόθυμο οι Μεγάλες Δυνάμεις; Άλλως τε, αυτή η προθυμία έχει προηγούμενο, όταν το Τσιπραίικο πρότεινε αυτοβούλως μείωση των συντάξεων από τις αρχές του 2019, (η οποία και εγκρίθηκε) χωρίς να το ζητήσουν οι «Θεσμοί».

Όπως είπαμε και παραπάνω, οι κανόνες είναι για τους άλλους.

Όχι, όμως, και για τον Αλέξη Τσίπρα, που μεταχειρίστηκε το «εθνικό θέμα» του Μακεδονικού, όπως και όλα τα υπόλοιπα, από τις καθαρίστριες ως τα επιδόματα, με σκοπό να ισοπεδώσει τους αντιπάλους του εκμεταλλευόμενος τις αντιφάσεις τους και να διχάσει όσο μπορεί περισσότερο την ταλαιπωρημένη ελληνική κοινωνία.

Αγνόησε επιδεικτικά, όχι μόνο την πάγια διπλωματική τακτική, (όχι πως μας πέφτει λόγος, λέμε τώρα...) γραπτή και άγραφη τουλάχιστον ενός αιώνα, αλλά και την πολυδιαφημιζόμενη σιωπηρή μεταπολιτευτική συμφωνία που προέβλεπε την μη αμφισβήτηση του κλίματος πολιτικής συναίνεσης στα «εθνικά θέματα», ξεκινώντας από το 2017 σειρά μυστικών διπλωματικών επαφών με Ουάσιγκτον και Βερολίνο. Οι διαμαρτυρίες των κομμάτων της αντιπολίτευσης, περί μη ενημέρωσης τόσο των ιδίων όσο και των υψηλόβαθμων παραγόντων με ρόλο σε προηγούμενες διαπραγματεύσεις, είναι ενδεικτικές παρ' ότι εν πολλοίς και υποκριτικές, όπως θα εξηγήσουμε σε άλλο σημείο.

Σε κάθε περίπτωση το μήνυμα του μεγάλου κομμουνιστή ηγέτη Τσίπρα στα μεγάλα αφεντικά ήταν συγκεκριμένο. Μπορείτε να βασίζεστε αποκλειστικά επάνω μου, θα σας καταπλήξω, θα κάνω «θαύματα», θα αναποδογυρίσω τον «ντουνιά», θα

Και ιδού το αποτέλεσμα: Για μια συμφωνία, που δεν υπάρχει περίπτωση να εφαρμοστεί ως προς το σκέλος των «προστατευτικών δικλείδων», ο πληθυσμός της Νότιας (πώς αλλοιώς να την πούμε;...) Μακεδονίας είναι στα κάγκελα και τα σπίτια κυβερνητικών βουλευτών πολιορκούνται.

Ιδιαίτερα, βέβαια, διασκεδάζουμε, και γιατί να το κρύψουμε άλλωστε, με τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες και τους σημαντικούς πρωταγωνιστές των ημερών, με τις καρτουνίστικες φιγούρες, όπως ο Μπούλης ο Καμμενούλης, ο Παπαχριστόπουλος με το τρελό μαλλί, ο Θεο(χαρχα)ρόπουλος, η Κουντουρά, ο Βασίλειος Λεβέντης, η πασιονάρια Χριστοδουλοπούλου που χαρακτήρισε «σύγχρονους κουκουλοφόρους» ολόκληρη την κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ και πάει λέγοντας.

Έτσι, μ' αυτά και μ' αυτά τα τρία-τέσσερα μικρά κόμματα έχουν πρακτικά διαλυθεί, με πρώτο και καλύτερο το Ποτάμι, οι δε Ανέλ έχουν διορία ως τις 31 Γενάρη από τον πρώην αλλά και νυν (αμίμητο και αυτό...) βουλευτή τους Παπαχριστόπουλο για να εξαγοράσουν κάποιον βουλευτή, ώστε να μην διαλυθούν, η Φώφη τάζει λαγούς με πετραχήλια για να κρατήσει τους κόλακές της και το κόμμα του Λεβέντη αγνοείται.

Οι μετακινήσεις και οι εξαγορές βουλευτών από τον ΣΥΡΙΖΑ και διάφορα κέντρα έδιναν κι έπαιρναν ως λίγες μέρες πριν την κρίσιμη ψηφοφορία. Όχι ότι έχουν όλοι υλικό κίνητρο (διότι υπάρχουν και οι βαρύτατα αριστεροί), αλλά δεν σας προκαλεί απορία, ποιός ο λόγος να εμπιστευτούν τον Τσίπρα; Ο Τσίπρας που έχει καταβροχθίσει από τον μέντορά του τον Αλαβάνο ως τον Κοτζιά και τον «σύζυγο» Καμμένο...

Είναι φανερό πως η συμφωνία των Πρεσπών για τον Αλέξη είναι η χρυσή ευκαιρία, ώστε να αποπειραθεί να αναδειχθεί σε διεθνούς φήμης statesman. Η Ελλάδα είναι πολύ μικρή για να στεγάσει τις φιλο-

«Με το ναι και με το γιες, πονηρές συναλλαγές»...

Στην πρόσφατη επίσκεψή της η γερμανίδα καγκελάριος Άγγελα Μέρκελ δήλωσε ευγνώμων προς τον Αλέξη Τσίπρα, τον οποίο και συνεχάρη θερμά για την «λύση» του «Μακεδονικού».

Ας δούμε, όμως, ορισμένα σχόλια και εκτιμήσεις του διεθνούς τύπου που καταγράφηκαν αμέσως μετά την υπερψήφιση της Συμφωνίας των Πρεσπών από το ελληνικό κοινοβούλιο.

Σύμφωνα με το **Bloomberg**: «*Ο Τσίπρας ενισχύθηκε από τα γεγονότα, επαναβεβαιώνοντας τον έλεγχό του στο κοινοβούλιο, αφού επέζησε της ψήφου εμπιστοσύνης χωρίς τη στήριξη του πρώην κυβερνητικού εταίρου του, εξασφαλίζοντας 153 ψήφους για την επονομαζόμενη συμφωνία των Πρεσπών στο ελληνικό κοινοβούλιο των 300 εδρών. Ο δρόμος έχει πλέον ανοίξει για εκείνον προκειμένου να προωθήσει την ατζέντα του, ελπίζοντας ότι θα αυξήσει τη δημοτικότητά του μεταξύ των Ελλήνων ψηφοφόρων, σε βαθμό τέτοιο που ίσως και να κερδίσει τις γενικές εκλογές αργότερα αυτόν τον χρόνο*».

Όσο για τους **New York Times**, **«***Οι Έλληνες κύρωσαν τη συμφωνία για τη μετονομασία της Μακεδονίας, σε μια νίκη για τη Δύση. Υπερνικώντας τη ρωσική ανάμειξη στα Βαλκάνια και την έντονη αντίθεση στο εσωτερικό της χώρας, οι Έλληνες βουλευτές ψήφισαν, σε μια βασανιστική διαδικασία, προκειμένου να παραμερίσουν τους ιστορικούς ανταγωνισμούς και να αναγνωρίσουν το άρτι μετονομασθέν κράτος της Βόρειας Μακεδονίας, **σε μια σπάνια νίκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ***».

Όσο για την γερμανική εφημερίδα **Neue Zürcher Zeitung τα πράγματα είναι ακόμη πιο ξεκάθαρα: «***Το γεγονός ότι ο Τσίπρας κατάφερε να σφυρηλατήσει αυτόν*

τανική εφημερίδα «Ο 44χρονος Έλληνας πρωθυπουργός δύσκολα αναγνωρίζεται ως ο αριστερός υποκινητής που απειλούσε με καταγγελία της διάσωσης της Ελλάδας, με απαγόρευση προς τους Γερμανούς πολιτικούς να επισκεφθούν την Ελλάδα και με έξοδο της χώρας από το ευρώ, αν οι πιστωτές απέρριπταν τα αιτήματά του για απαλοιφή του χρέους. Τέσσερα χρόνια μετά από την εκλογική του νίκη, ο κ. Τσίπρας έχει μετατραπεί σε υποστηρικτή της ελληνικής δημοσιονομικής πειθαρχίας. Η κυβέρνησή του δημιουργεί πλεόνασμα προϋπολογισμού, το οποίο οι πιστωτές θα έβλεπαν μόνο στα όνειρά τους. Έχει επανεμφανιστεί ως πραγματιστής της νότιας Ευρώπης με τη δέσμευση ότι θα είναι συνεργάσιμος εταίρος της Ε.Ε., ενώ εμβαθύνει τις σχέσεις με την Ουάσιγκτον προς όφελος της περιφερειακής ασφάλειας».

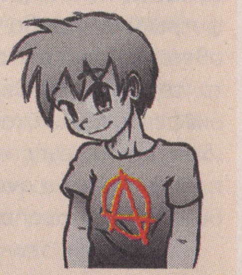
Στο ίδιο μοτίβο, για να μην κουράζουμε, έρχονται και οι δηλώσεις τόσο του Αμερικανού υπουργού Εξωτερικών **Μάικ Πομπέο**, με την οποία χαιρετίζει την υπερψήφιση της Συμφωνίας των Πρεσπών από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, όσο και του Γενικού Γραμματέα του ΝΑΤΟ Γενς Στόλτεμπεργκ.

Δηλαδή, αν καταλάβαμε καλά ο Τσίπρας πηγαίνει για Νόμπελ, μπορεί και να κερδίσει τις επόμενες εκλογές, γιατί οι πιστωτές δεν πίστευαν να δουν τα «επιτεύγματά του» ούτε στα όνειρά τους, χαρακτηρίζεται ως ο «πραγματιστής της νότιας Ευρώπης», ο καλύτερος φίλος των αμερικανών και βέβαια αναγνωρίζεται αδιαφιλονίκητα μάλιστα «ως ένας σημαντικός παράγοντας στο μέλλον»;

Φθάνει πια, σταματήστε να κατεβούμε.

Τόσος κομμουνισμός δεν αντέχεται ρε αδέλφια...

Λεόν

ΑΝΑΛΗΨΕΙΣ «ΕΥΘΥΝΗΣ», ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ Σ.Ο. ΤΟΥ ATHENS INDYMEDIA

Στις 26/10/2017 και ώρα 1:01 ξεκινούν στην στήλη *Συζητήσεις* του ***Athens Indymedia*** αναρτήσεις σχετικά με την ανάληψη ευθύνης, που έχει «ανέβει» την προηγούμενη ημέρα στο Indymedia και στην οποία μεταξύ άλλων αναφέρεται:

«Τα μεσάνυχτα του Σαββάτου της 21ης Οκτώβρη επιτεθήκαμε με σφυριά στο κρεοπωλείο «ο Γιάννης» στην οδό Καλλιδρομίου 51 στα Εξάρχεια, σπάζοντας την τζαμαρία του πτωματοπωλείου και προκαλώντας φθορές στο φορτηγό μεταφοράς (σκίσιμο λάστιχων και σπάσιμο τζαμιών). Η πράξη μας αυτή είναι μία μικρή ανταπόδοση στη βία στην οποία συμμετέχει έμπρακτα κάθε κρεοπώλης. Ποσώς μας ενδιαφέρει αν ο ιδιοκτήτης είναι μικρός ή μεγάλος επιχειρηματίας ή αν «ζει από αυτό» εφόσον οι επιλογές του βασίζονται στην αντικειμενοποίηση και την εκμετάλλευση άλλων αισθανόμενων όντων. Το ίδιο μίσος τρέφουμε και για όσους επιλέγουν να εργαστούν σε τέτοιους χώρους με τη γελοία δικαιολογία «δεν είχα άλλη επιλογή». Ας θυμηθούμε ότι στην εποχή τους εργάτες θεωρούνταν και όσοι στελέχωναν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.»

Οι δεκάδες αναρτήσεις συνεχίζονται μέχρι και τις 16/11/2017, οι περισσότερες εκ των οποίων, όχι μόνο προχωρούν σε σφοδρή πολεμική τόσον όσον αφορά την «ενέργεια» όσο και το κείμενο ανάληψής της.

Σύμφωνα με την πολιτική δημοσίευσης του Indymedia προβλέπεται σχετικά με τις δημοσιεύσεις, που κρύβονται ή κόβονται (ή λογοκρίνονται, διαλέγετε και παίρνετε):

«***σχόλια κάτω από δημοσιεύσεις σχετικά με αναλήψεις ευθύνης***

Οι αναλήψεις ευθύνης αφορούν πράξεις ανθρώπων που στα πλαίσια του ταξικού-κοινωνικού πολέμου έρχονται σε άμεση σύγκρουση με το κράτος και την εξουσία. Ο σχολιασμός κάτω από τέτοιες δημοσιεύσεις σύμφωνα με την εμπειρία που έχει αποκομισθεί μέχρι σήμερα δεν έχουν [...] σκονται μπροστά. «Τί θέλετε και ασχολείστε», θα πουν. «Πρόκειται για σημεία των ζοφερών καιρών, δεν βγαίνει και τίποτα» ή θα αποφανθούν ότι «αυτά είναι εσωτερικά θέματα», δηλαδή *τα εν οίκω μη εν δήμω*.

Όμως, αυτή η στάση δεν συμβάλλει, όπως έχουμε τονίσει επανειλημμένα στο παρελθόν, κατά την γνώμη μας σε καμμία περίπτωση τουλάχιστον στην κατεύθυνση αποδέσμευσης αγωνιστών και γενικότερα καταστάσεων από τις εξουσιαστικές λογικές, που κυριαρχούν στον κινηματικό καμβά.

Τί μάς λέει εν προκειμένω η κομματική γραμμή; Όσοι «δρουν» μπορούν να κάνουν και να γράφουν ο,τιδήποτε θέλουν εφ' όσον αποτελούν ή συγκαταλέγονται στο «επαναστατικό ιερατείο». Όποιοι έχουν αντιρρήσεις και έχουν εναποθέσει την δυνατότητά τους να τις δημοσιοποιούν σ' ένα κινηματικό όργανο θα πρέπει να γνωρίζουν ότι η επαναστατική λογοκρισία καραδοκεί.

Τελεία και παύλα.

Όσο για τις «πολιτικές δημοσίευσης», αυτές ερμηνεύονται κατά το δοκούν από εκείνους που κρατούν στην ίδια μασχάλη και το καρπούζι και το μαχαίρι και δεν διστάζουν να καλύπτουν ολοένα και μεγαλύτερες αθλιότηττες.

Στις 31-12-2018 τραυματίζεται σοβαρά από έκρηξη αυτοσχέδιου εμπρηστικού μηχανισμού με γκαζάκια, που είχε τοποθετηθεί έξω από κρεοπωλείο, στην συμβολή των οδών Σύρου και Κυψέλης, στην Κυψέλη, ένας κάτοικος της περιοχής, αλβανικής υπηκοότητας, περίπου 30 ετών. Ο αυτοσχέδιος εμπρηστικός μηχανισμός είχε αφεθεί στην είσοδο του κρεοπωλείου, το οποίο υπέστη από την έκρηξη ζημιές στην πρόσοψη, ενώ επίσης προκαλούνται φθορές σε ένα σταθμευμένο φορτηγό αυτοκίνητο. Η τοποθέτηση του ωρολογιακού μηχανισμού έγινε σ' ένα σημείο απ' όπου μπορούσε να διέλθει οποιοσδήποτε, ενώ δεν υπήρξε προειδοποιητικό τηλεφώνημα.

Τα ξημερώματα της 7-1-2019 «ανεβαίνει» στο Indymedia η ανάληψη ευθύνης για το συγκεκριμένο «κατόρθωμα», την πατρότητα του οποίου διεκδικούν με περηφά- [...] ***λεμο και ο πόλεμος έχει απώλειες. Οι στόχοι μας είναι συγκεκριμένοι. Χτυπάμε τον εχθρό με κάθε μέσο»***.

Πρόκειται για «ψυχοπαθείς», έχουν «σάπια μυαλά» πρώτα απ' όλα οι ίδιοι, όπως κατηγορούν όλους τους υπόλοιπους, πάσχουν από νοητική καθυστέρηση; Και αν είναι έτσι, αφού ορισμένοι το γνωρίζουν, γιατί δεν καταγγέλλουν την εξ ίσου επικίνδυνη κινηματική κάλυψη που τους προσφέρθηκε; Γιατί δεν καλούνται όλοι βάσει αυτής της γνώσης ή εκτίμησης να τοποθετηθούν και να πάρουν τις ευθύνες τους προτού οι συνέπειες καταστούν οριστικά και αμετάκλητα ολέθριες;

Η ερμηνεία αυτή δεν είναι απλά αποπροσανατολιστική, αλλά και βολική για ορισμένους, γιατί καλύπτει συνειδητά μια ευρύτερη ζοφερή κινηματική πραγματικότητα.

Όχι, βέβαια, δεν είναι έτσι.

Γνώριζαν πολύ καλά ότι υπήρχε σοβαρότατο ενδεχόμενο να τραυματιστεί άσχημα ένας περίοικος, άνδρας, γυναίκα, παιδί ή ηλικιωμένος ή ακόμα και να χάσει την ζωή του. Και όχι μόνο δεν είχαν κανένα απολύτως πρόβλημα να συμβεί κάτι τέτοιο, αλλά είναι προφανές από το συνολικότερο κείμενο ευθύνης ότι το επεδίωξαν. Επομένως για αυτόν ακριβώς τον λόγο στην πραγματικότητα θεωρούν την «ενέργειά» τους απολύτως επιτυχημένη και για αυτόν ακριβώς τον λόγο εμφανίζονται περήφανοι για την πραγματοποίησή της.

Χτυπούν, λοιπόν, τον «εχθρό» με κάθε μέσο. Ποιος είναι ο «εχθρός»; Ο οποιοσδήποτε ΤΥΧΑΙΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Περιττό να εξηγήσουμε, γιατί αυτή η λογική ανοίγει διάπλατα τον δρόμο στην κρατική καταστολή. Και όμως, παρ' όλα αυτά είναι χρήσιμοι για το κίνημα. Και πρέπει να προστατευθούν, με κάθε τρόπο, με κάθε τεχνική, απροσχημάτιστα από τα αυτοαποκαλούμενα εναπομείναντα (κομματικά) «στελέχη» του Athens Indymedia.

Η ΣΟ του Athens Indymedia κατεβάζει την επομένη της δημοσίευσής της, προσωρινά όπως αποδεικνύεται στην συνέχεια, την προκήρυξη των «Μαυροπράσινων Μηδενιστών». Χωρίς να εξηγήσει το παραμικρό. Λογοκρίνοντας

«Τα μεσάνυχτα του Σαββάτου της 21ης Οκτώβρη επιτεθήκαμε με σφυριά στο κρεοπωλείο «ο Γιάννης» στην οδό Καλλιδρομίου 51 στα Εξάρχεια, σπάζοντας την τζαμαρία του πτωματοπωλείου και προκαλώντας φθορές στο φορτηγό μεταφοράς (σκίσιμο λάστιχων και σπάσιμο τζαμιών). Η πράξη μας αυτή είναι μία μικρή ανταπόδοση στη βία στην οποία συμμετέχει έμπρακτα κάθε κρεοπώλης. Ποσώς μας ενδιαφέρει αν ο ιδιοκτήτης είναι μικρός ή μεγάλος επιχειρηματίας ή αν «ζει από αυτό» εφόσον οι επιλογές του βασίζονται στην αντικειμενοποίηση και την εκμετάλλευση άλλων αισθανόμενων όντων. Το ίδιο μίσος τρέφουμε και για όσους επιλέγουν να εργαστούν σε τέτοιους χώρους με τη γελοία δικαιολογία «δεν είχα άλλη επιλογή». Ας θυμηθούμε ότι στην εποχή τους εργάτες θεωρούνταν και όσοι στελέχωναν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.»

Οι δεκάδες αναρτήσεις συνεχίζονται μέχρι και τις 16/11/2017, οι περισσότερες εκ των οποίων, όχι μόνο προχωρούν σε σφοδρή πολεμική τόσον όσον αφορά την «ενέργεια» όσο και το κείμενο ανάληψής της.

Σύμφωνα με την πολιτική δημοσίευσης του Indymedia προβλέπεται σχετικά με τις δημοσιεύσεις, που κρύβονται ή κόβονται (ή λογοκρίνονται, διαλέγετε και παίρνετε):

«*σχόλια κάτω από δημοσιεύσεις σχετικά με αναλήψεις ευθύνης

Οι αναλήψεις ευθύνης αφορούν πράξεις ανθρώπων που στα πλαίσια του ταξικού-κοινωνικού πολέμου έρχονται σε άμεση σύγκρουση με το κράτος και την εξουσία. Ο σχολιασμός κάτω από τέτοιες δημοσιεύσεις σύμφωνα με την εμπειρία που έχει αποκομισθεί μέχρι σήμερα δεν έχουν σχέση με την ανάπτυξη του κοινωνικού διαλόγου, αλλά κυρίως διανθίζεται γύρω από σενάρια και συνομωσιολογίες. Δεν προωθούν ουσιαστικά κανένα διάλογο και πολιτική σκέψη παρά μόνο την εκ του ασφαλούς και στείρα κριτική στις πράξεις ανθρώπων που επιλέγουν να δράσουν από το να σχολιάζουν. Το Indymedia δεν σκοπεύει να κρίνει και κυρίως να υποκαταστήσει κανενός είδους δράση, συνεπώς ο σχολιασμός κάτω από τέτοιες δημοσιεύσεις εκτός από περιττός κρίνεται σε πολλές περιπτώσεις και επικίνδυνος».

Το να αντιπαρατεθεί κάποιος από αναρχικής σκοπιάς με την παραπάνω κομματικού περιεχομένου «πολιτική δημοσίευσης» σίγουρα δεν ενέχει, έστω και στο ελάχιστο, κάποια δυσκολία.

Γιατί; Μα εξ αιτίας αυτής ακριβώς της αποσχημάτιστης εδώ και καιρό κομματίλας

σει επανειλημμένα στο παρελθόν, κατά την γνώμη μας σε καμμία περίπτωση τουλάχιστον στην κατεύθυνση αποδέσμευσης αγωνιστών και γενικότερα καταστάσεων από τις εξουσιαστικές λογικές, που κυριαρχούν στον κινηματικό καμβά.

Τί μάς λέει εν προκειμένω η κομματική γραμμή; Όσοι «δρουν» μπορούν να κάνουν και να γράφουν ο,τιδήποτε θέλουν εφ' όσον αποτελούν ή συγκαταλέγονται στο «επαναστατικό ιερατείο». Όποιοι έχουν αντιρρήσεις και έχουν εναποθέσει την δυνατότητά τους να τις δημοσιοποιούν σ' ένα κινηματικό όργανο θα πρέπει να γνωρίζουν ότι η επαναστατική λογοκρισία καραδοκεί.

Τελεία και παύλα.

Όσο για τις «πολιτικές δημοσίευσης», αυτές ερμηνεύονται κατά το δοκούν από εκείνους που κρατούν στην ίδια μασχάλη και το καρπούζι και το μαχαίρι και δεν διστάζουν να καλύπτουν ολοένα και μεγαλύτερες αθλιότητες.

Στις 31-12-2018 τραυματίζεται σοβαρά από έκρηξη αυτοσχέδιου εμπρηστικού μηχανισμού με γκαζάκια, που είχε τοποθετηθεί έξω από κρεοπωλείο, στην συμβολή των οδών Σύρου και Κυψέλης, στην Κυψέλη, ένας κάτοικος της περιοχής, αλβανικής υπηκοότητας, περίπου 30 ετών. Ο αυτοσχέδιος εμπρηστικός μηχανισμός είχε αφεθεί στην είσοδο του κρεοπωλείου, το οποίο υπέστη από την έκρηξη ζημιές στην πρόσοψη, ενώ επίσης προκαλούνται φθορές σε ένα σταθμευμένο φορτηγό αυτοκίνητο. Η τοποθέτηση του ωρολογιακού μηχανισμού έγινε σ' ένα σημείο απ' όπου μπορούσε να διέλθει οποιοσδήποτε, ενώ δεν υπήρξε προειδοποιητικό τηλεφώνημα.

Τα ξημερώματα της 7-1-2019 «ανεβαίνει» στο Indymedia η ανάληψη ευθύνης για το συγκεκριμένο «κατόρθωμα», την πατρότητα του οποίου διεκδικούν με περηφάνεια οι «***Μαυροπράσινοι Μηδενιστές***», οι οποίοι μεταξύ άλλων γράφουν:

«Μάθαμε από τα Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης ότι τραυματίστηκε σοβαρά ένας άνθρωπος. Σίγουρα δεν ήταν αυτός ο σκοπός μας, αλλά σίγουρα δεν θα απολογηθούμε για την έκβαση της δράσης μας. Είμαστε σε πό-

υπολοίπους, πάσχουν από νοητική καθυστέρηση; Και αν είναι έτσι, αφού ορισμένοι το γνωρίζουν, γιατί δεν καταγγέλλουν την εξ ίσου επικίνδυνη κινηματική κάλυψη που τους προσφέρθηκε; Γιατί δεν καλούνται όλοι βάσει αυτής της γνώσης ή εκτίμησης να τοποθετηθούν και να πάρουν τις ευθύνες τους προτού οι συνέπειες καταστούν οριστικά και αμετάκλητα ολέθριες;

Η ερμηνεία αυτή δεν είναι απλά αποπροσανατολιστική, αλλά και βολική για ορισμένους, γιατί καλύπτει συνειδητά μια ευρύτερη ζοφερή κινηματική πραγματικότητα.

Όχι, βέβαια, δεν είναι έτσι.

Γνώριζαν πολύ καλά ότι υπήρχε σοβαρότατο ενδεχόμενο να τραυματιστεί άσχημα ένας περίοικος, άνδρας, γυναίκα, παιδί ή ηλικιωμένος ή ακόμα και να χάσει την ζωή του. Και όχι μόνο δεν είχαν κανένα απολύτως πρόβλημα να συμβεί κάτι τέτοιο, αλλά είναι προφανές από το συνολικότερο κείμενο ευθύνης ότι το επεδίωξαν. Επομένως για αυτόν ακριβώς τον λόγο στην πραγματικότητα θεωρούν την «ενέργειά» τους απολύτως επιτυχημένη και για αυτόν ακριβώς τον λόγο εμφανίζονται περήφανοι για την πραγματοποίησή της.

Χτυπούν, λοιπόν, τον «εχθρό» με κάθε μέσο. Ποιος είναι ο «εχθρός»; Ο οποιοσδήποτε ΤΥΧΑΙΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Περιττό να εξηγήσουμε, γιατί αυτή η λογική ανοίγει διάπλατα τον δρόμο στην κρατική καταστολή. Και όμως, παρ' όλα αυτά είναι χρήσιμοι για το κίνημα. Και πρέπει να προστατευθούν, με κάθε τρόπο, με κάθε τεχνική, απροσχημάτιστα από τα αυτοαποκαλούμενα εναπομείναντα (κομματικά) «στελέχη» του Athens Indymedia.

Η ΣΟ του Athens Indymedia κατεβάζει την επομένη της δημοσίευσής της, προσωρινά όπως αποδεικνύεται στην συνέχεια, την προκήρυξη των «Μαυροπράσινων Μηδενιστών». Χωρίς να εξηγήσει το παραμικρό. Λογοκρίνοντας στην ουσία ακόμα και τον εαυτό της. Εξαφανίζοντας τους λόγους για τους οποίους ανέβασε την προκήρυξη, αποκρύπτοντας τους λόγους που την κατέβασε. Η κομματική παράνοια όμως δεν έχει τελειωμό.

Στις 18-1-2019 η προκήρυξη ξαναναβαίνει και συγκεκριμένα στις 2:49 μμ. στην στήλη Τοπικά Νέα. Γιατί ξανανέβηκε; Θέλετε να μάθετε; Απαιτείται να έχετε πρόσβαση στα άχραντα κομματικά μυστήρια; Θα αστειεύεστε μάλλον!

Εν τω μεταξύ, στις 7-1-2019, ανάρτηση με τον τίτλο ***Για τους Πράσινους Μηδενιστές***, καταλήγει στα ***Κρυμμένα***, η οποία και έχει ως εξής:

«Σε αυτή την ανάληψη ευθύνης (https://athens.indymedia.org/post/1594543/) κάποιοι ''πράσινοι μηδενιστές'' αναφέρουν:

Οι δεκάδες αναρτήσεις συνεχίζονται μέχρι και τις 16/11/2017, οι περισσότερες εκ των οποίων, όχι μόνο προχωρούν σε σφοδρή πολεμική τόσον όσον αφορά την «ενέργεια» όσο και το κείμενο ανάληψής της.

Σύμφωνα με την πολιτική δημοσίευσης του Indymedia προβλέπεται σχετικά με τις δημοσιεύσεις, που κρύβονται ή κόβονται (ή λογοκρίνονται, διαλέγετε και παίρνετε):

«***σχόλια κάτω από δημοσιεύσεις σχετικά με αναλήψεις ευθύνης***

Οι αναλήψεις ευθύνης αφορούν πράξεις ανθρώπων που στα πλαίσια του ταξικού-κοινωνικού πολέμου έρχονται σε άμεση σύγκρουση με το κράτος και την εξουσία. Ο σχολιασμός κάτω από τέτοιες δημοσιεύσεις σύμφωνα με την εμπειρία που έχει αποκομισθεί μέχρι σήμερα δεν έχουν σχέση με την ανάπτυξη του κοινωνικού διαλόγου, αλλά κυρίως διανθίζεται γύρω από σενάρια και συνομωσιολογίες. Δεν προωθούν ουσιαστικά κανένα διάλογο και πολιτική σκέψη παρά μόνο την εκ του ασφαλούς και στείρα κριτική στις πράξεις ανθρώπων που επιλέγουν να δράσουν από το να σχολιάζουν. Το Indymedia δεν σκοπεύει να κρίνει και κυρίως να υποκαταστήσει κανενός είδους δράση, συνεπώς ο σχολιασμός κάτω από τέτοιες δημοσιεύσεις εκτός από περιττός κρίνεται σε πολλές περιπτώσεις και επικίνδυνος».

Το να αντιπαρατεθεί κάποιος από αναρχικής σκοπιάς με την παραπάνω κομματικού περιεχομένου «πολιτική δημοσίευσης» σίγουρα δεν ενέχει, έστω και στο ελάχιστο, κάποια δυσκολία.

Γιατί; Μα εξ αιτίας αυτής ακριβώς της απροσχημάτιστης, εδώ και καιρό κομματίλας, που αναδύθηκε αργά, αλλά σταθερά μέσα στο χρόνο, πανθομολογούμενης μεν χαρακτηριζόμενης δε ως «αναπόφευκτο κακό». Μόνο που ο χαρακτηρισμός μιας κατάστασης ως «αναπόφευκτο κακό» σημαίνει τον συμβιβασμό μ' αυτήν, την έτσι ή αλλιώς αποδοχή της και τελικά την εμπέδωσή της, με ό,τι και αν αυτό συνεπάγεται.

Έτσι οι περισσότεροι κουνούν με νόημα το κεφάλι και προσπερνούν μια παρακμιακή κατάσταση θεωρώντας ότι τα χειρότερα βρί-

Στις 31-12-2018 τραυματίζεται σοβαρά από έκρηξη αυτοσχέδιου εμπρηστικού μηχανισμού με γκαζάκια, που είχε τοποθετηθεί έξω από κρεοπωλείο, στην συμβολή των οδών Σύρου και Κυψέλης, στην Κυψέλη, ένας κάτοικος της περιοχής, αλβανικής υπηκοότητας, περίπου 30 ετών. Ο αυτοσχέδιος εμπρηστικός μηχανισμός είχε αφεθεί στην είσοδο του κρεοπωλείου, το οποίο υπέστη από την έκρηξη ζημιές στην πρόσοψη, ενώ επίσης προκαλούνται φθορές σε ένα σταθμευμένο φορτηγό αυτοκίνητο. Η τοποθέτηση του ωρολογιακού μηχανισμού έγινε σ' ένα σημείο απ' όπου μπορούσε να διέλθει οποιοσδήποτε, ενώ δεν υπήρξε προειδοποιητικό τηλεφώνημα.

Τα ξημερώματα της 7-1-2019 «ανεβαίνει» στο Indymedia η ανάληψη ευθύνης για το συγκεκριμένο «κατόρθωμα», την πατρότητα του οποίου διεκδικούν με περηφάνεια οι «***Μαυροπράσινοι Μηδενιστές***», οι οποίοι μεταξύ άλλων γράφουν:

«Μάθαμε από τα Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης ότι τραυματίστηκε σοβαρά ένας άνθρωπος. Σίγουρα δεν ήταν αυτός ο σκοπός μας, αλλά σίγουρα δεν θα απολογηθούμε για την έκβαση της δράσης μας. Είμαστε σε πό-

ρούν την «ενέργειά» τους απολύτως επιτυχημένη και για αυτόν ακριβώς τον λόγο εμφανίζονται περήφανοι για την πραγματοποίησή της.

Χτυπούν, λοιπόν, τον «εχθρό» με κάθε μέσο. Ποιος είναι ο «εχθρός»; Ο οποιοσδήποτε ΤΥΧΑΙΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Περιττό να εξηγήσουμε, γιατί αυτή η λογική ανοίγει διάπλατα τον δρόμο στην κρατική καταστολή. Και όμως, παρ' όλα αυτά είναι χρήσιμοι για το κίνημα. Και πρέπει να προστατευθούν, με κάθε τρόπο, με κάθε τεχνική, απροσχημάτιστα από τα αυτοαποκαλούμενα εναπομείναντα (κομματικά) «στελέχη» του Athens Indymedia.

Η ΣΟ του Athens Indymedia κατεβάζει την επομένη της δημοσίευσής της, προσωρινά όπως αποδεικνύεται στην συνέχεια, την προκήρυξη των «Μαυροπράσινων Μηδενιστών». Χωρίς να εξηγήσει το παραμικρό. Λογοκρίνοντας στην ουσία ακόμα και τον εαυτό της. Εξαφανίζοντας τους λόγους για τους οποίους ανέβασε την προκήρυξη, αποκρύπτοντας τους λόγους που την κατέβασε. Η κομματική παράνοια όμως δεν έχει τελειωμό.

Στις 18-1-2019 η προκήρυξη ξαναναβαίνει και συγκεκριμένα στις 2:49 μμ. στην στήλη Τοπικά Νέα. Γιατί ξανανέβηκε; Θέλετε να μάθετε; Απαιτείται να έχετε πρόσβαση στα άχραντα κομματικά μυστήρια; Θα αστειεύεστε μάλλον!

Εν τω μεταξύ, στις 7-1-2019, ανάρτηση με τον τίτλο ***Για τους Πράσινους Μηδενιστές***, καταλήγει στα ***Κρυμμένα***, η οποία και έχει ως εξής:

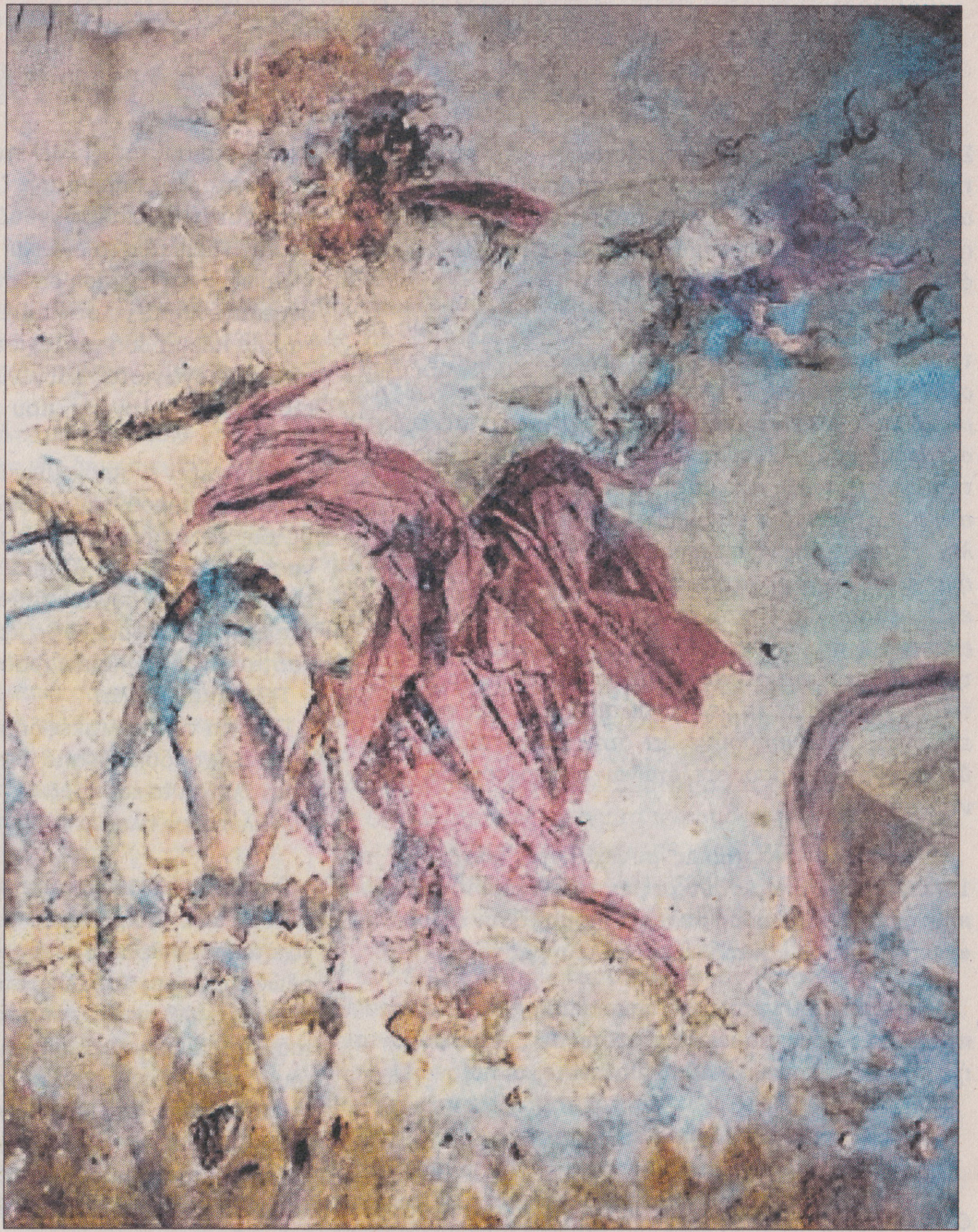
«Σε αυτή την ανάληψη ευθύνης (https://athens.indymedia.org/post/1594543/) κάποιοι ''πράσινοι μηδενιστές'' αναφέρουν:

''Μάθαμε από τα Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης ότι τραυματίστηκε σοβαρά ένας άνθρωπος. Σίγουρα δεν ήταν αυτός ο σκοπός μας αλλά σίγουρα δεν θα απολογηθούμε για την έκβαση της δράσης μας. Είμαστε σε πόλεμο και ο πόλεμος έχει απώλειες.»

1. από πότε ομάδα του α/α χώρου δεν ενδιαφέρεται για το αν θα υπάρχουν θύματα στις δράσεις της;

συνέχεια στη σελ. 6

Μακεδονικό, ώρα μηδέν: Η κύρωση της επαίσχυντης συμφωνίας προ των πυλών

Την επαύριο του ογκώδους συλλαλητηρίου του περασμένου Ιούνη, ο τότε υπουργός εξωτερικών Κοτζιάς είπε ούτε λίγο ούτε πολύ πως «αυτοί που δεν κατέβηκαν ήταν περισσότεροι». Και έσπευσε να δηλώσει συνειδησιακά ήσυχος, εφόσον, βάσει της παραπάνω «συλλογιστικής», εκπροσωπεί την πλειοψηφία, την οποία βέβαια με αυθαίρετο τρόπο χρωμάτισε όπως τον βόλευε.

Μία από τις «λογικές» που ατύπως θέσπισε η παγκόσμια τάξη που προέκυψε μετά το 1989 ήταν πως όποιος δεν εκφράζεται ή δεν αντιδρά ξεκάθαρα και φανερά αυτομάτως θεωρείται ότι συναινεί και συμφωνεί με τα σχέδιά της, ακόμα και στην περίπτωση που δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτά, ώστε να είναι σε θέση να αντιδράσει. Ας πρόσεχε, ας φρόντιζε να γνωρίσει.

στους συμμετέχοντες στα συλλαλητήρια. «Όταν είσαι περικυκλωμένος, πανικόβαλλε τον ίδιο τον εχθρό». Το σύνθημα είχε δοθεί και ο μηχανισμός της προπαγάνδας έσπευσε να υιοθετήσει την δέουσα απαξιωτική τακτική, προσπερνώντας το παρόν με «επίθεση στο μέλλον»: «Δεν υπάρχετε. Εμείς συνεχίζουμε. Και τί άλλο, άραγε, μπορείτε να κάνετε;».

Δυστυχώς, ο κόσμος είναι εθισμένος στην αυταπάτη πως ο ηγέτης αντλεί τη δύναμή του από τον «λαό», εφ' όσον ψηφίζεται από αυτόν. Αυτό είναι λάθος. Στα διεθνή φόρα των εξουσιαστών ηγέτης θεωρείται αυτός που μπορεί να στέκεται όρθιος, αψηφώντας τα εκατομμύρια ή και δισεκατομμύρια των ανθρώπων απέναντί του, προκειμένου να εξυπηρετήσει συμφέροντα τα οποία εξ ορισμού στρέφονται εναντίον τους. Εάν μπορέσει να το

αλλά να αντλεί τη δύναμή του αποκλειστικά και μόνο από τα παγκόσμια φόρα ή «κλαμπ» εξουσίας, στα οποία συμμε-

πα μπροστά στους ανώτερους απ' αυτόν αλλά αυτό αποτελεί την αναγκαία «μύηση», ώστε να εξευτελίζει και να εξαπατά εξ

Η κύρωση της επαίσχυντης συμφωνίας προ των πυλών

Την επαύριο του ογκώδους συλλαλητηρίου του περασμένου Ιούνη, ο τότε υπουργός εξωτερικών Κοτζιάς είπε ούτε λίγο ούτε πολύ πως «αυτοί που δεν κατέβηκαν ήταν περισσότεροι». Και έσπευσε να δηλώσει συνειδησιακά ήσυχος, εφόσον, βάσει της παραπάνω «συλλογιστικής», εκπροσωπεί την πλειοψηφία, την οποία βέβαια με αυθαίρετο τρόπο χρωμάτισε όπως τον βόλευε.

Μία από τις «λογικές» που ατύπως θέσπισε η παγκόσμια τάξη που προέκυψε μετά το 1989 ήταν πως όποιος δεν εκφράζεται ή δεν αντιδρά ξεκάθαρα και φανερά αυτομάτως θεωρείται ότι συναινεί και συμφωνεί με τα σχέδιά της, ακόμα και στην περίπτωση που δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτά, ώστε να είναι σε θέση να αντιδράσει. Ας πρόσεχε, ας φρόντιζε να γνωρίσει.

Ήταν μια τετριμμένη (πλέον) ακροβασία από τον «κύριο ΣΤΑΖΙ» (κατά τους πρώην συντρόφους του), αλλά επαρκής, ώστε να επιστρέψει τον κλονισμό που δέχτηκε η τρέχουσα εξουσιαστική διαχείριση των πραγμάτων πίσω στην πηγή του, δηλαδή στους συμμετέχοντες στα συλλαλητήρια. «Όταν είσαι περικυκλωμένος, πανικόβαλλε τον ίδιο τον εχθρό». Το σύνθημα είχε δοθεί και ο μηχανισμός της προπαγάνδας έσπευσε να υιοθετήσει την δέουσα απαξιωτική τακτική, προσπερνώντας το παρόν με «επίθεση στο μέλλον»: «Δεν υπάρχετε. Εμείς συνεχίζουμε. Και τί άλλο, άραγε, μπορείτε να κάνετε;».

Δυστυχώς, ο κόσμος είναι εθισμένος στην αυταπάτη πως ο ηγέτης αντλεί τη δύναμή του από τον «λαό», εφ' όσον ψηφίζεται από αυτόν. Αυτό είναι λάθος. Στα διεθνή φόρα των εξουσιαστών ηγέτης θεωρείται αυτός που μπορεί να στέκεται όρθιος, αψηφώντας τα εκατομμύρια ή και δισεκατομμύρια των ανθρώπων απέναντί του, προκειμένου να εξυπηρετήσει συμφέροντα τα οποία εξ ορισμού στρέφονται εναντίον τους. Εάν μπορέσει να το κάνει, τότε θεωρείται ένας «ζων Θεός επί της Γης», γιατί φυσικά μόνον ένας «Θεός» μπορεί να αψηφά και να περιγελά τις μυριάδες που έχει απέναντί του. Αυτός ο ηγέτης δεν πρέπει να διαθέτει καμμιά ψυχική ή άλλη σύνδεση με τον λεγόμενο «λαό», αλλά να αντλεί τη δύναμή του αποκλειστικά και μόνο από τα παγκόσμια φόρα ή «κλαμπ» εξουσίας, στα οποία συμμετέχει. Αναπόφευκτα η αποκτήνωση είναι το κόστος αυτής της «θέωσης», όπως και κάθε τι άλλο που επιχειρεί να υπερβεί με υλικό τρόπο τα ανθρώπινα μέτρα. Η αξιοπρέπεια ή η παντελής έλλειψή της, τίποτα απολύτως δεν έχει να κάνει με όλα αυτά. Ο ηγέτης μπορεί να εξευτελιστεί απάνθρωπα μπροστά στους ανώτερους απ' αυτόν αλλά αυτό αποτελεί την αναγκαία «μύηση», ώστε να εξευτελίζει και να εξαπατά εξ ίσου απάνθρωπα αυτούς που εξουσιάζει. Αποθεώνεται λοιπόν η τακτική των πιο φιλόδοξων Βυζαντινών Ρωμιών: «Απόκτησε ικανότητες, ώστε να γίνεις απαραίτητος στον Σουλτάνο».

Μπροστά σε μια τέτοια πραγματικότητα οι αριθμοί και οι όγκοι των συλλαλητηρίων

συνέχεια από τη σελ. 5 - **ΑΝΑΛΗΨΕΙΣ «ΕΥΘΥΝΗΣ»...**

2. μήπως δεν είναι στον α/α χώρο και απλά προσπαθούν να τον στοχοποιήσουν;

3. για ποιον λόγο εγκρίθηκε η ανάληψη από το

δεν είστε αναρχικοί. Ο ολοκληρωτισμός της σκέψης σας δεν ταιριάζει σε αναρχικό. Αυτοπροσδιοριστείτε κάπως αλλιώς για να μην μπερδευόμαστε. Πάμε να διαβάσουμε ένα αναρχικό κείμενο και πέφτουμε πάνω σε μαύρο φασισμό. Η δεύτερη σκέψη είναι ότι τυφλά χτυπήματα με πα-

Εικονοκλαστικής Σέχτας, που δημοσιεύθηκε σε ισπανικό ιστότοπο (γιατί άραγε;) και ευθέως ομολογεί ότι επιδιώκουν νεκρό περαστικό. Έχει καμμία διαφορά; Ναι ή όχι; Και αν όχι γιατί δεν αναπαράγεται και αυτή; Τα στόματα θα ανοίξουν, όταν θα έχουμε έναν ακόμη νεκρό περαστι-

ούτε πολύ πως «αυτοί που δεν κατέβηκαν ήταν περισσότεροι». Και έσπευσε να δηλώσει συνειδησιακά ήσυχος, εφόσον, βάσει της παραπάνω «συλλογιστικής», εκπροσωπεί την πλειοψηφία, την οποία βέβαια με αυθαίρετο τρόπο χρωμάτισε όπως τον βόλευε.

Μία από τις «λογικές» που ατύπως θέσπισε η παγκόσμια τάξη που προέκυψε μετά το 1989 ήταν πως όποιος δεν εκφράζεται ή δεν αντιδρά ξεκάθαρα και φανερά αυτομάτως θεωρείται ότι συναινεί και συμφωνεί με τα σχέδιά της, ακόμα και στην περίπτωση που δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτά, ώστε να είναι σε θέση να αντιδράσει. Ας πρόσεχε, ας φρόντιζε να γνωρίσει.

Ήταν μια τετριμμένη (πλέον) ακροβασία από τον «κύριο ΣΤΑΖΙ» (κατά τους πρώην συντρόφους του), αλλά επαρκής, ώστε να επιστρέψει τον κλονισμό που δέχτηκε η τρέχουσα εξουσιαστική διαχείριση των πραγμάτων πίσω στην πηγή του, δηλαδή είχε δοθεί και ο μηχανισμός της προπαγάνδας έσπευσε να υιοθετήσει την δέουσα απαξιωτική τακτική, προσπερνώντας το παρόν με «επίθεση στο μέλλον»: «Δεν υπάρχετε. Εμείς συνεχίζουμε. Και τί άλλο, άραγε, μπορείτε να κάνετε;».

Δυστυχώς, ο κόσμος είναι εθισμένος στην αυταπάτη πως ο ηγέτης αντλεί τη δύναμή του από τον «λαό», εφ' όσον ψηφίζεται από αυτόν. Αυτό είναι λάθος. Στα διεθνή φόρα των εξουσιαστών ηγέτης θεωρείται αυτός που μπορεί να στέκεται όρθιος, αψηφώντας τα εκατομμύρια ή και δισεκατομμύρια των ανθρώπων απέναντί του, προκειμένου να εξυπηρετήσει συμφέροντα τα οποία εξ ορισμού στρέφονται εναντίον τους. Εάν μπορέσει να το κάνει, τότε θεωρείται ένας «ζων Θεός επί της Γης», γιατί φυσικά μόνον ένας «Θεός» μπορεί να αψηφά και να περιγελά τις μυριάδες που έχει απέναντί του. Αυτός ο ηγέτης δεν πρέπει να διαθέτει καμμιά ψυχική ή άλλη σύνδεση με τον λεγόμενο «λαό»,

αλλά να αντλεί τη δύναμή του αποκλειστικά και μόνο από τα παγκόσμια φόρα ή «κλαμπ» εξουσίας, στα οποία συμμετέχει. Αναπόφευκτα η αποκτήνωση είναι το κόστος αυτής της «θέωσης», όπως και κάθε τι άλλο που επιχειρεί να υπερβεί με υλικό τρόπο τα ανθρώπινα μέτρα. Η αξιοπρέπεια ή η παντελής έλλειψή της, τίποτα απολύτως δεν έχει να κάνει με όλα αυτά. Ο ηγέτης μπορεί να εξευτελιστεί απάνθρωπα μπροστά στους ανώτερους απ' αυτόν αλλά αυτό αποτελεί την αναγκαία «μύηση», ώστε να εξευτελίζει και να εξαπατά εξ ίσου απάνθρωπα αυτούς που εξουσιάζει. Αποθεώνεται λοιπόν η τακτική των πιο φιλόδοξων Βυζαντινών Ρωμιών: «Απόκτησε ικανότητες, ώστε να γίνεις απαραίτητος στον Σουλτάνο».

Μπροστά σε μια τέτοια πραγματικότητα οι αριθμοί και οι όγκοι των συλλαλητηρίων

συνέχεια από τη σελ. 5 - **ΑΝΑΛΗΨΕΙΣ «ΕΥΘΥΝΗΣ»...**

2. μήπως δεν είναι στον α/α χώρο και απλά προσπαθούν να τον στοχοποιήσουν;

3. για ποιον λόγο εγκρίθηκε αυτή η ανάληψη από το indymedia νομιμοποιώντας αυτή την ενέργεια και αποδίδοντάς την στον α/α χώρο;

4. μήπως ήρθε η ώρα να αποχωρήσουν οι διαχειριστές του indymedia;

Αιτιολόγηση μη δημοσίευσης:

4.1 Σχολιασμός ανάληψης ευθύνης ή συγκεκριμένης δράσης πολιτικής αντιβίας.

20. Παραβίαση κανόνων δημοσίευσης.

Επίσης στις 7-1-2019 καταλήγει στα κρυμμένα ανάρτηση με τίτλο ***Προς Μαυροπράσινους μηδενιστές***:

«Διάβασα την ανάληψη ευθύνης και μου έκαναν εντύπωση κάποια θέματα και καταγράφω προσωπικές σκέψεις και παρατηρήσεις. Η πρώτη παρατήρηση είναι ότι δεν είστε αναρχικοί. Ο ολοκληρωτισμός της σκέψης σας δεν ταιριάζει σε αναρχικό. Αυτοπροσδιοριστείτε κάπως αλλιώς για να μην μπερδευόμαστε. Πάμε να διαβάσουμε ένα αναρχικό κείμενο και πέφτουμε πάνω σε μαύρο φασισμό. Η δεύτερη σκέψη είναι ότι τυφλά χτυπήματα με παράπλευρες απώλειες κάνουν ακροδεξιοί επειδή θεωρούν τους εαυτούς τους ανώτερους από τους άλλους που είμαστε σκουλήκια. Διαβάστε λίγο Μαλατέστα και Φάμπρι. Θα σας λυθούν πολλές απορίες και ελπίζω να γίνετε αναρχικοί μια μέρα. Και μια τελευταία σκέψη είναι ότι αναρχισμός σημαίνει αγάπη προς το συνάνθρωπο πρώτα απ' όλα».

Αιτιολόγηση μη δημοσίευσης:

4.1 Σχολιασμός ανάληψης ευθύνης ή συγκεκριμένης δράσης πολιτικής αντιβίας.

Γιατί στην προκειμένη περίπτωση τα σχόλια εξαφανίζονται, ενώ στην περίπτωση του Οκτωβρίου του 2017 η αντιμετώπιση ήταν διαφορετική;

Ακολούθως έχουμε την προκήρυξη των σκουληκιών της ***Εικονοκλαστικής Σέχτας,*** που δημοσιεύθηκε σε ισπανικό ιστότοπο (γιατί άραγε;) και ευθέως ομολογεί ότι επιδιώκουν νεκρό περαστικό. Έχει καμμία διαφορά; Ναι ή όχι; Και αν όχι γιατί δεν αναπαράγεται και αυτή; Τα στόματα θα ανοίξουν, όταν θα έχουμε έναν ακόμη νεκρό περαστικό, όπως στην περίπτωση του 15χρονου Αφγανού, που διαμελίστηκε από «τυφλή» βόμβα στις 27 Μαρτίου 2010 στα Πατήσια, λίγο πριν από την 5η Μάη, εάν η μνήμη μας δεν μας απατά; Είναι, πλέον, στην διακριτική ευχέρεια των μυστικών υπηρεσιών, ντόπιων ή ξένων να προχωρήσουν σε τόπο και χρόνο της αρεσκείας τους σε οποιαδήποτε προβοκάτσια αυτού του είδους με ανυπολόγιστες συνέπειες; Τόσοι και τόσοι κρατούμενοι, για ένοπλο αγώνα, δεν γνωρίζουν ένα μήνα αργότερα τίποτα για το «έγκλημα», αδιαφορούν ή σιωπηλά συναινούν;

Σιωπή, λοιπόν, και μην διαταράσσετε την κινηματική ηρεμία, το επαναστατικό κόμμα επιβάλλει την κομματική πειθαρχία του και τα σκυλιά δεμένα...

Συσπείρωση Αναρχικών

από μόνοι τους δεν σημαίνουν απαραίτητα κάτι. Είναι βέβαια κάτι, αλλά σημαντικότερο είναι από τι είδους νοοτροπίες και αξίες εμφορούνται οι άνθρωποι και κυρίως από το πόσο αποφασισμένοι είναι. Εάν, δηλαδή, ορίζεις το εύρος των πράξεών σου από το φόβο μην σε αποκαλέσουν «μη πολιτισμένο» την ώρα που διακυβεύεται η ίδια σου η ζωή, τότε τα εκατομμύρια των ανθρώπων δεν έχουν διαφορά από τις λίγες εκατοντάδες. Τουναντίον, λίγες εκατοντάδες άνθρωποι επαρκώς αποφασισμένοι μπορεί να κατόρθωναν και περισσότερα. Αυτό έχει αποδειχθεί και ιστορικά, κάτι που οι κομμουνιστές άλλωστε γνωρίζουν πολύ καλά.

Και τα πράγματα είναι ακόμη πιο δύσκολα, όταν οι άνθρωποι σήμερα σε σχέση με το Μακεδονικό έχουν απέναντί τους σύσσωμο το Ελλαδικό κράτος. **Γιατί είναι πράγματι η πολιτική επιλογή του Ελλαδικού κράτους αυτή που υλοποιείται αυτή τη στιγμή και όχι μόνον της παρούσας αριστερής διαχείρισής του, η οποία φυσικά αποτελεί, λόγω των «ειδικών» χαρακτηριστικών της, την αιχμή του δόρατος.** Οι Συριζαίοι τίποτε δεν θα μπορούσαν να κάνουν από μόνοι τους, εάν δεν είχαν την συνεργασία και τις «φιλικές πλάτες» και των υπόλοιπων του πολιτικού συστήματος στην συντριπτική του πλειοψηφία. Στην ουσία υπάρχει μια ιδιότυπη συν-κυβέρνηση με τους υπόλοιπους και δεν είναι τόσο μακρυά η εποχή που θα τους δούμε και επίσημα να συν-κυβερνούν στη βάση της «Εθνικής ενότητας» βεβαίως. Αυτό τουλάχιστον επιθυμεί ο Ευρωπαϊκός παράγοντας. Το τι σημαίνουν οι «φιλικές πλάτες» το είδαμε μπροστά μας σε όλη του δόξα τις τελευταίες ημέρες των «μαγειρεμάτων» γύρω από την ψήφιση της συμφωνίας -πράγματα, ελπίζουμε, φανερά στον καθένα, οπότε δεν θα μπούμε στον κόπο να τα

βαρή υπόθεση και μάλιστα δίχως ν ανοίξει (τουλάχιστον επί του παρόντος) ρουθούνι.

Βεβαίως, αυτά τα «βασικά ένστικτα» στα εκατομμύρια των εμπλεκόμενων εκφράζονται και φιλτράρονται με εντελώς διαφορετικό τρόπο περισσότερο ή λιγότερο λειτουργικό. Ωστόσο, σίγουρα, τουλάχιστον στην ευρύτητά τους, δεν μπορούν να χωρέσουν στα ιδεολογικά εργαλεία της νεωτερικότητας και τα υπερβαίνουν. Οι «φασισμοί», οι «αντιφασισμοί», οι «εθνικισμοί» και οι «διεθνισμοί» είναι πολύ στενοί, για να τα χωρέσουν. Αυτό το απλό αλλά συνάμα τόσο σύνθετο γεγονός, εάν δεν το συναισθανθεί κάποιος τώρα, στο μέλλον δεν θα έχει χρόνο ούτε καν για να το μετανοιώσει.

Άλλωστε, είναι καιρός να γίνει αντιληπτή η ιστορική αλήθεια πως ο Φασισμός και ο Ναζισμός ως δήθεν «ιστορικές παρεκτροπές» προήλθαν από τον Σοσιαλισμό, δηλαδή από ένα κομμάτι αυτού που θολά ονομάστηκε «Αριστερά» και όχι από την εξ ίσου θολά λεγόμενη «Δεξιά». Εάν θέλουμε να δούμε Δεξιού τύπου ολοκληρωτικά καθεστώτα, θα πρέπει να στρέψουμε το βλέμμα μας στον Φράνκο ή στον Πινοτσέτ ή σε μια συγκριτικά πιο ήπια εκδοχή τους, στην εδώ δικτατορία των Συνταγματαρχών. Αντίθετα, **η καταγεγραμμένη ιστορία αυτών που επάνδρωσαν στο ξεκίνημά τους τόσο τον Φασισμό, όσο και τον Ναζισμό ξεκινά κυρίως στους κόλπους της Αριστεράς.** Στον Λένιν, άλλωστε, ανήκει το απόφθεγμα πως «ο κομμουνισμός και ο Φασισμός είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος». Κάτι παραπάνω θα ήξερε από εμάς. Εάν ο Χίτλερ δεν είχε κάνει το λάθος(;;;) να επιτεθεί στην Σοβιετική Ένωση αλλά αντίθετα τιμούσε το σύμφωνο που είχε με τον Στάλιν, η Ευρωπαϊκή Ιστορία θα ήταν σήμερα διαφορετικά γραμμένη, γιατί οι νικητές

σεις να θυσιάζουν τα υποζύγια σε μαζική κλίμακα, αλλά πια ούτε αυτό είναι εύκολο. **Ήδη αυτό που γνωρίζαμε ως «Νέα Τάξη» υπό τη συγκεκριμένη μορφή που εκφράστηκε τα προηγούμενα χρόνια, αποτελεί παρελθόν.** Ίσως, κανείς δεν έχει εκφράσει καλύτερα την κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα το παγκόσμιο σύστημα εξουσίας από τον πρώην Βρεττανό βουλευτή George Galloway: «Η Παλιά Τάξη πεθαίνει και η Νέα δεν μπορεί να γεννηθεί». Οι ανακατατάξεις που ήδη εξελίσσονται στην κορυφή της ιεραρχίας αναπόφευκτα θα επηρεάσουν και τα κατά τόπους «εργαλεία» τους. Πολλοί εξουσιαστές, συμπεριλαμβανομένων και των εγχωρίων, κινδυνεύουν να πεταχτούν ως έρματα στην επόμενη απότομη στροφή της Ιστορίας.

Η αβεβαιότητα αυτής της κατάστασης ακόμη και γι' αυτούς που μέχρι πρότινος είχαν «σχέδιο» είναι που κάνει τα πράγματα σκοτεινά και επικίνδυνα. Σε ότι αφορά τους ανθρώπους αυτό σημαίνει πως όρθιος θα σταθεί αυτός (και μόνον αυτός) που προσωπικά και συλλογικά ενστερνίζεται ως καθημερινή πράξη ένα ισχυρό αξιακό σύστημα ικανό να τον κάνει να λέγεται Άνθρωπος. Παρ' ότι δεν είναι ο χώρος και η στιγμή να προσδιορίσουμε το τι σημαίνει αυτό, αρκούμαστε να πούμε πως και αυτός ο τόπος όσο και άλλοι της Γης έχουν παράγει έναν τεράστιο πλούτο πρακτικών αντιλήψεων που απομένει να ανακαλυφθούν ξανά.

Τελειώνοντας, θα θέλαμε να αναφερθούμε στον «πολιτισμό» που καλούνται να επιδείξουν οι συμμετέχοντες στα συλλαλητήρια. Θα χρησιμοποιήσουμε εδώ, για λόγους συνεννόησης, την έννοια του πολιτισμού όχι ως αυτό που είναι πραγματικά, αλλά με τη συνήθη χρήση του στην καθομιλουμένη.

Δεν έχει νόημα να συμπεριφέρεσαι πολιτισμένα στα κτήνη. Ο πολιτισμός των ανθρώπων δεν φτιάχτηκε, με πολύ κόπο, πόνο και αίμα είναι αλήθεια, για τα κτήνη. Δεν είναι δυνατόν τα κτήνη να αποσαθρώνουν από τη μια με κάθε μέσο τον πολιτισμό και από την άλλη να τον επικαλούνται μόνο και μόνο για να γλυτώσουν. Είναι πολλοί από εμάς που δεν μπορούν να πιστέψουν αυτό που συμβαίνει μπροστά στα μάτια τους. Δεν μπορεί, είμαστε πολιτισμένοι, δεν είναι δυνατή τόση εξαχρείωση, τόση βαρβαρότητα, τόσο ψέμα. Δεν μπορεί, εάν δείξουμε πως είμαστε πολλοί, θα μας σεβαστούν... Δεν συζητάς σ' αυτή τη βάση με τα κτήνη. Ίσως αυτή η αντίδραση να προέρχεται από την ανάγκη να γαντζωθείς από τον πολιτισμό που έχεις μέσα σου. Για να μην πιστέψεις ότι εκεί έξω έχει πεθάνει... Όταν και η τελευταία τρίχα της κεφαλής ενός γέροντα κοστολογείται στυγνά και δήθεν ορθολογικά, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι πως ο πολιτισμός εκεί έξω έχει πεθάνει. Καλύτερα, λοιπόν, να πιστέψουμε αυτό που βλέπουν τα μάτια μας: πως ο πολιτισμός εκεί έξω δεν υπάρχει, κι αν υπάρχει κάπου, εμείς σίγουρα δεν ζούμε μέσα σ' αυτόν. Ίσως τότε καταφέρουμε να τον αναστήσουμε. Με την προϋπόθεση βέβαια (και μόνον μ' αυτήν την προϋπόθεση – ειδάλλως ας το αφήσουμε καλύτερα) πως εξακολουθεί να ζει μέσα μας.

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργΐται***
http://pyrgitai.gr

θρώπων δεν έχουν διαφορά από τις λίγες εκατοντάδες. Τουναντίον, λίγες εκατοντάδες άνθρωποι επαρκώς αποφασισμένοι μπορεί να κατόρθωναν και περισσότερα. Αυτό έχει αποδειχθεί και ιστορικά, κάτι που οι κομμουνιστές άλλωστε γνωρίζουν πολύ καλά.

Και τα πράγματα είναι ακόμη πιο δύσκολα, όταν οι άνθρωποι σήμερα σε σχέση με το Μακεδονικό έχουν απέναντί τους σύσσωμο το Ελλαδικό κράτος. **Γιατί είναι πράγματι η πολιτική επιλογή του Ελλαδικού κράτους αυτή που υλοποιείται αυτή τη στιγμή και όχι μόνον της παρούσας αριστερής διαχείρισής του, η οποία φυσικά αποτελεί, λόγω των «ειδικών» χαρακτηριστικών της, την αιχμή του δόρατος.** Οι Συριζαίοι τίποτε δεν θα μπορούσαν να κάνουν από μόνοι τους, εάν δεν είχαν την συνεργασία και τις «φιλικές πλάτες» καί των υπόλοιπων του πολιτικού συστήματος στην συντριπτική του πλειοψηφία. Στην ουσία υπάρχει μια ιδιότυπη συν-κυβέρνηση με τους υπόλοιπους και δεν είναι τόσο μακρυά η εποχή που θα τους δούμε και επίσημα να συν-κυβερνούν στη βάση της «Εθνικής ενότητας» βεβαίως. Αυτό τουλάχιστον επιθυμεί ο Ευρωπαϊκός παράγοντας. Το τι σημαίνουν οι «φιλικές πλάτες» το είδαμε μπροστά μας σε όλη του δόξα τις τελευταίες ημέρες των «μαγειρεμάτων» γύρω από την ψήφιση της συμφωνίας -πράγματα, ελπίζουμε, φανερά στον καθένα, οπότε δεν θα μπούμε στον κόπο να τα αναλύσουμε. Γνωρίζουν πως η απίστευτη δυσωδία της «μαγειριάς» μπορεί να λειτουργεί ως αναισθητικό στους ανθρώπους κι αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνο.

Με την εκκίνηση των διαδικασιών γύρω από τη Μακεδονία έχουν ξυπνήσει βαθιά ένστικτα αυτοσυντήρησης των ανθρώπων σ' αυτόν τον τόπο. Αυτοσυντήρηση που δεν αφορά μόνον την επιβίωση. Αφορά ψυχικές, αξιακές και βαθιά υπαρξιακές παραμέτρους, που προσπαθούν να βρουν τον σύνδεσμό τους με την Ιστορία και οι οποίες επιτείνονται μετά από μια δεκαετία διαρκών εξευτελισμών και ματαιώσεων. **Είναι πράγματι αγώνας επιβίωσης, διότι εάν αποδειχθεί πως δεν μπορείς να υπερασπιστείς ούτε καν ένα κομμάτι αυ-**

νεωτερικότητας και τα υπερβαίνουν. Οι «φασισμοί», οι «αντιφασισμοί», οι «εθνικισμοί» και οι «διεθνισμοί» είναι πολύ στενοί, για να τα χωρέσουν. Αυτό το απλό αλλά συνάμα τόσο σύνθετο γεγονός, εάν δεν το συναισθανθεί κάποιος τώρα, στο μέλλον δεν θα έχει χρόνο ούτε καν για να το μετανοιώσει.

Άλλωστε, είναι καιρός να γίνει αντιληπτή η ιστορική αλήθεια πως ο Φασισμός και ο Ναζισμός ως δήθεν «ιστορικές παρεκτροπές» προήλθαν από τον Σοσιαλισμό, δηλαδή από ένα κομμάτι αυτού που θολά ονομάστηκε «Αριστερά» και όχι από την εξ ίσου θολά λεγόμενη «Δεξιά». Εάν θέλουμε να δούμε Δεξιού τύπου ολοκληρωτικά καθεστώτα, θα πρέπει να στρέψουμε το βλέμμα μας στον Φράνκο ή στον Πινοτσέτ ή σε μια συγκριτικά πιο ήπια εκδοχή τους, στην εδώ δικτατορία των Συνταγματαρχών. Αντίθετα, **η καταγεγραμμένη ιστορία αυτών που επάνδρωσαν στο ξεκίνημά τους τόσο τον Φασισμό, όσο και τον Ναζισμό ξεκινά κυρίως στους κόλπους της Αριστεράς.** Στον Λένιν, άλλωστε, ανήκει το απόφθεγμα πως «ο κομμουνισμός και ο Φασισμός είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος». Κάτι παραπάνω θα ήξερε από εμάς. Εάν ο Χίτλερ δεν είχε κάνει το λάθος(;;;) να επιτεθεί στην Σοβιετική Ένωση αλλά αντίθετα τιμούσε το σύμφωνο που είχε με τον Στάλιν, η Ευρωπαϊκή Ιστορία θα ήταν σήμερα διαφορετικά γραμμένη, γιατί οι νικητές θα ήταν άλλοι. Εάν συνέβαινε λοιπόν αυτό, κανείς δεν θα εντυπωσιαζόταν σήμερα εάν κάποιοι προσυπέγραφαν υπέρ του αγώνα «Για τον Κομμουνισμό και τον Ναζισμό». Ας τελειώνουμε, λοιπόν, με τα σχήματα της νεωτερικότητας που τόσο έχουν ταλανίσει την ανθρωπότητα.

Η ψήφιση της συμφωνίας φαίνεται αναπόφευκτη λόγω του ιδιαίτερου βάρους που έχουν δώσει σ' αυτήν οι διεθνείς εξουσιαστές. Ας σημειωθεί, ωστόσο, πως, εάν δούμε την ευρύτερη εικόνα των τεκταινομένων σήμερα σε όλον τον κόσμο, η εξουσία τους δεν είναι το ίδιο ισχυρή και συμπαγής με αυτήν που φάνταζε ακόμη και λίγα

λεύτη George Galloway: «Η Παλιά Τάξη πεθαίνει και η Νέα δεν μπορεί να γεννηθεί». Οι ανακατατάξεις που ήδη εξελίσσονται στην κορυφή της ιεραρχίας αναπόφευκτα θα επηρεάσουν και τα κατά τόπους «εργαλεία» τους. Πολλοί εξουσιαστές, συμπεριλαμβανομένων και των εγχωρίων, κινδυνεύουν να πεταχτούν ως έρματα στην επόμενη απότομη στροφή της Ιστορίας.

Η αβεβαιότητα αυτής της κατάστασης ακόμη και γι' αυτούς που μέχρι πρότινος είχαν «σχέδιο» είναι που κάνει τα πράγματα σκοτεινά και επικίνδυνα. Σε ότι αφορά τους ανθρώπους αυτό σημαίνει πως όρθιος θα σταθεί αυτός (και μόνον αυτός) που προσωπικά και συλλογικά ενστερνίζεται ως καθημερινή πράξη ένα ισχυρό αξιακό σύστημα ικανό να τον κάνει να λέγεται Άνθρωπος. Παρ' ότι δεν είναι ο χώρος και η στιγμή να προσδιορίσουμε το τι σημαίνει αυτό, αρκούμαστε να πούμε πως και αυτός ο τόπος όσο και άλλοι της Γης έχουν παράγει έναν τεράστιο πλούτο πρακτικών αντιλήψεων που απομένει να ανακαλυφθούν ξανά.

Τελειώνοντας, θα θέλαμε να αναφερθούμε στον «πολιτισμό» που καλούνται να επιδείξουν οι συμμετέχοντες στα συλλαλητήρια. Θα χρησιμοποιήσουμε εδώ, για λόγους συνεννόησης, την έννοια του

σμό και από την άλλη να τον επικαλούνται μόνο και μόνο για να γλυτώσουν. Είναι πολλοί οι από εμάς που δεν μπορούν να πιστέψουν αυτό που συμβαίνει μπροστά στα μάτια τους. Δεν μπορεί, είμαστε πολιτισμένοι, δεν είναι δυνατή τόση εξαχρείωση, τόση βαρβαρότητα, τόσο ψέμα. Δεν μπορεί, εάν δείξουμε πως είμαστε πολλοί, θα μας σεβαστούν... Δεν συζητάς σ' αυτή τη βάση με τα κτήνη. Ίσως αυτή η αντίδραση να προέρχεται από την ανάγκη να γαντζωθείς από τον πολιτισμό που έχεις μέσα σου. Για να μην πιστέψεις ότι εκεί έξω έχει πεθάνει... Όταν και η τελευταία τρίχα της κεφαλής ενός γέροντα κοστολογείται στυγνά και δήθεν ορθολογικά, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι πως ο πολιτισμός εκεί έξω έχει πεθάνει. Καλύτερα, λοιπόν, να πιστέψουμε αυτό που βλέπουν τα μάτια μας: πως ο πολιτισμός εκεί έξω δεν υπάρχει, κι αν υπάρχει κάπου, εμείς σίγουρα δεν ζούμε μέσα σ' αυτόν. Ίσως τότε καταφέρουμε να τον αναστήσουμε. Με την προϋπόθεση βέβαια (και μόνον μ' αυτήν την προϋπόθεση – ειδάλλως ας το αφήσουμε καλύτερα) πως εξακολουθεί να ζει μέσα μας.

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργίται***

http://pyrgitai.gr

Οι Συριζαίοι τίποτε δεν θα μπορούσαν να κάνουν από μόνοι τους, εάν δεν είχαν την συνεργασία και τις «φιλικές πλάτες» καί των υπόλοιπων του πολιτικού συστήματος στην συντριπτική του πλειοψηφία. Στην ουσία υπάρχει μια ιδιότυπη συν-κυβέρνηση με τους υπόλοιπους και δεν είναι τόσο μακρυά η εποχή που θα τους δούμε και επίσημα να συν-κυβερνούν στη βάση της «Εθνικής ενότητας» βεβαίως. Αυτό τουλάχιστον επιθυμεί ο Ευρωπαϊκός παράγοντας. Το τι σημαίνουν οι «φιλικές πλάτες» το είδαμε μπροστά μας σε όλη του δόξα τις τελευταίες ημέρες των «μαγειρεμάτων» γύρω από την ψήφιση της συμφωνίας -πράγματα, ελπίζουμε, φανερά στον καθένα, οπότε δεν θα μπούμε στον κόπο να τα αναλύσουμε. Γνωρίζουν πως η απίστευτη δυσωδία της «μαγειριάς» μπορεί να λειτουργεί ως αναισθητικό στους ανθρώπους κι αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνο.

Με την εκκίνηση των διαδικασιών γύρω από τη Μακεδονία έχουν ξυπνήσει βαθιά ένστικτα αυτοσυντήρησης των ανθρώπων σ' αυτόν τον τόπο. Αυτοσυντήρηση που δεν αφορά μόνον την επιβίωση. Αφορά ψυχικές, αξιακές και βαθιά υπαρξιακές παραμέτρους, που προσπαθούν να βρουν τον σύνδεσμό τους με την Ιστορία και οι οποίες επιτείνονται μετά από μια δεκαετία διαρκών εξευτελισμών και ματαιώσεων. **Είναι πράγματι αγώνας επιβίωσης, διότι εάν αποδειχθεί πως δεν μπορείς να υπερασπιστείς ούτε καν ένα κομμάτι αυτού που εσύ ο ίδιος αντιλαμβάνεσαι ως ψυχή σου (και όχι ως τσέπη σου), τότε τί να προσδοκά κανείς για το μέλλον; Ποιοι αγώνες για ποια ελευθερία και ποιος θα έχει ψυχή για ν'ακούσει;** Η επιβολή και η καθυποτάξη θα είναι ολοκληρωτική και πλήρης. Ο Τσίπρας, ο Κοτζιάς, ο Καμμένος, ο Μητσοτάκης, ο Θεοδωράκης και τόσοι άλλοι που δεν θυμόμαστε πια, δικαίως θα δρέψουν τις δάφνες του άριστου «εργαλείου», εφόσον διεκπεραιώσαν μια τόσο σοστρέψουμε το βλέμμα μας στον Φράνκο ή στον Πινοτσέτ ή σε μια συγκριτικά πιο ήπια εκδοχή τους, στην εδώ δικτατορία των Συνταγματαρχών. Αντίθετα, **η καταγεγραμμένη ιστορία αυτών που επάνδρωσαν στο ξεκίνημά τους τόσο τον Φασισμό, όσο και τον Ναζισμό ξεκινά κυρίως στους κόλπους της Αριστεράς.** Στον Λένιν, άλλωστε, ανήκει το απόφθεγμα πως «ο κομμουνισμός και ο Φασισμός είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος». Κάτι παραπάνω θα ήξερε από εμάς. Εάν ο Χίτλερ δεν είχε κάνει το λάθος(;;;) να επιτεθεί στην Σοβιετική Ένωση αλλά αντίθετα τιμούσε το σύμφωνο που είχε με τον Στάλιν, η Ευρωπαϊκή Ιστορία θα ήταν σήμερα διαφορετικά γραμμένη, γιατί οι νικητές θα ήταν άλλοι. Εάν συνέβαινε λοιπόν αυτό, κανείς δεν θα εντυπωσιαζόταν σήμερα εάν κάποιοι προσυπέγραφαν υπέρ του αγώνα «Για τον Κομμουνισμό και τον Ναζισμό». Ας τελειώνουμε, λοιπόν, με τα σχήματα της νεωτερικότητας που τόσο έχουν ταλανίσει την ανθρωπότητα.

Η ψήφιση της συμφωνίας φαίνεται αναπόφευκτη λόγω του ιδιαίτερου βάρους που έχουν δώσει σ' αυτήν οι διεθνείς εξουσιαστές. Ας σημειωθεί, ωστόσο, πως, εάν δούμε την ευρύτερη εικόνα των τεκταινομένων σήμερα σε όλον τον κόσμο, η εξουσία τους δεν είναι το ίδιο ισχυρή και συμπαγής με αυτήν που φάνταζε ακόμη και λίγα χρόνια πριν. Ας παρατηρήσουμε τι συμβαίνει στις ΗΠΑ, στη Βρεττανία, στη Γαλλία, στη Γερμανία, στην Ιταλία, στη Ρωσία, στην Κίνα, στο Ισραήλ, στη Συρία. Είναι πλέον και οι ίδιοι αντιμέτωποι με τον γόρδιο δεσμό που παρήγαγε η ίδια η αλαζονεία και η βλακεία τους. Έναν γόρδιο δεσμό τον οποίον πλέον δεν μπορούν να κόψουν δίχως να θυσιάσουν κάτι. Η συνήθης τακτική τους ήταν σε τέτοιες περιπτώσύστημα ικανό να τον κάνει να λέγεται Άνθρωπος. Παρ' ότι δεν είναι ο χώρος και η στιγμή να προσδιορίσουμε το τι σημαίνει αυτό, αρκούμαστε να πούμε πως και αυτός ο τόπος όσο και άλλοι της Γης έχουν παράγει έναν τεράστιο πλούτο πρακτικών αντιλήψεων που απομένει να ανακαλυφθούν ξανά.

Τελειώνοντας, θα θέλαμε να αναφερθούμε στον «πολιτισμό» που καλούνται να επιδείξουν οι συμμετέχοντες στα συλλαλητήρια. Θα χρησιμοποιήσουμε εδώ, για λόγους συνεννόησης, την έννοια του έχει πεθάνει. Καλύτερα, λοιπόν, να πιστέψουμε αυτό που βλέπουν τα μάτια μας: πως ο πολιτισμός εκεί έξω δεν υπάρχει, κι αν υπάρχει κάπου, εμείς σίγουρα δεν ζούμε μέσα σ' αυτόν. Ίσως τότε καταφέρουμε να τον αναστήσουμε. Με την προϋπόθεση βέβαια (και μόνον μ' αυτήν την προϋπόθεση – ειδάλλως ας το αφήσουμε καλύτερα) πως εξακολουθεί να ζει μέσα μας.

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργίται***
http://pyrgitai.gr

Σταλινικές Διώξεις στην ΕΣΣΔ κατά τη περίοδο 1937-1949. Η «Ελληνική Επιχείρηση»

«Έξι μέρες και έξι νύχτες ήμασταν κλεισμένοι μέσα στα βαγόνια, ώσπου φτάσαμε στον τελικό προορισμό. Η κατάσταση στα ***βαγόνια*** *ήταν πολύ δύσκολη: στο βαγόνι μας ήμασταν περισσότεροι από 80 άνθρωποι. Το μόνο φως έμπαινε από δύο μικρά παράθυρα στις δύο άκρες του βαγονιού.* ***Για αποχωρητήριο χρησίμευε ένα βαρέλι κομμένο στα δυο,*** *δεν γινόταν διανομή φαγητού, κάθε 2-3 μέρες σταματούσε το τρένο σε κάποιον απομονωμένο σταθμό και μας άφηναν να κατεβούμε και να γεμίζουμε νερό. Τότε άδειαζαν το βαρέλι...* ***Αν κάποιος πέθαινε, τον άφηναν έξω από το βαγόνι*** *και υποχρέωναν την οικογένειά του να συνεχίσει το ταξίδι. Όλα αυτά δεν ήταν καλοί οιωνοί αλλά ελπίζαμε πως σύντομα θα περάσουν».* (Μαρτυρία Μοσέ Αελιόν)

«Ο Γιάγκος μ' άλλους 120 του χωριού επιβιβάστηκαν σ' ένα τραίνο. Τα ***βαγόνια*** *αυτά τα χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά ζώων και τώρα τα είχαν μετατρέψει σε κελιά. Σε κάθε ένα απ' αυτά βρίσκονταν περίπου πενήντα άτομα. Είχε δημιουργηθεί το αδιαχώρητο. Ορισμένοι πετούσαν από τα παράθυρα σημειώματα, προσπαθώντας να αφήσουν ίχνη πίσω τους... Οι κατηγορίες που τους απαγγέλλονταν ήταν ψεύτικες, αλλά ο ανακριτής ήξερε να κερ-*
λοί απ' αυτούς να χάσουν την όρασή τους. ***Ένα βαρέλι στη μέση του κελιού ήταν η τουαλέτα*** *για όλο τον κόσμο και ήταν τυχεροί αυτοί που έβγαζαν τις ακαθαρσίες έξω, γιατί μόνο αυτοί αντίκρυζαν το φως της μέρας».* (Μαρτυρία Γιάννη Απλακίδη.)

Δύο διαφορετικές Μαρτυρίες ανθρώπων, με **κοινές** μεταξύ τους **παραστάσεις**: τρένο, βαγόνια, στοίβαγμα, βαρέλι, νεκροί. Μάρτυρες και επιβάτες, σε αυτά τα άθλια βαγόνια που συνήθως μετέφεραν ζώα και εμπορεύματα, τα θύματα του ναζισμού και του σταλινισμού. Είμαστε σίγουροι ότι εάν έλειπαν τα ονόματα των ανθρώπων που περιγράφουν τις εμπειρίες τους, οι περισσότεροι θα συσχέτιζαν τις διαδρομές των δύο ανθρώπων. Όμως, ο Αελιόν ξεκίνησε από την, υπό ναζιστική κατοχή, Θεσσαλονίκη με προορισμό το **Άουσβιτς** και ο Απλακίδης από τη σταλινική νότια Ρωσία με προορισμό τη **Σιβηρία**. Δύο πορείες, δύο εκτοπίσεις, δυο καθεστώτα, μία εξουσία. Ίδια εξουσία με διαφορετικό πρόσωπο ή προσωπείο, όπως προτιμάται. Για εμάς, η κάθε εξουσία και δη η κρατική έχει επανειλημμένα φανερώσει τους λόγους ύπαρξής της, με κάθε τρόπο και μέσο. Οπότε αυτό είναι το πρό-

το Άουσβιτς αλλά να συσκοτίσει τα τρένα προς τη Σιβηρία. Και αυτό γιατί στη δεύτερη περίπτωση ο θύτης είναι «αριστερός» και αντιφασίστας[1] και επί πλέον τα θύματά του είναι και ελληνικής καταγωγής, οπότε μη χαρακτηριστούμε και εθνο-πατριώτες που θα υποστηρίξουμε τους έλληνες! Τα πλοκάμια της εξουσιαστικής σήψης απλώνονται, δυστυχώς, παντού και στα πιο αχαρτογράφητα μέρη.

Η μαρτυρία του πόντιου Γιάννη Απλακίδη περιγράφει την καταναγκαστική εκτόπιση ελλήνων κατοίκων τής τότε ΕΣΣΔ

θα μπορούσαν να ενεργήσουν ως «πέμπτη φάλαγγα» του εχθρού, σε ενδεχόμενη σύγκρουση με τη Γερμανία. Η «Ελληνική Επιχείρηση» ξεκίνησε στις 15 Δεκεμβρίου του 1937. Τότε, έπειτα από το διάταγμα υπ' αριθμόν 50215, «ντιρεκτίβα», που υπεγράφη στις 11 του ίδιου μήνα, από τον υπεύθυνο εσωτερικών υποθέσεων, διευθύνοντα της ΕΝ ΚΑ ΒΕ ΝΤΕ και στενό συνεργάτη του Στάλιν, Νικολάι Γιεζώφ, δινόταν επίσημα η εντολή να εκδιωχθούν οι Έλληνες που κατοικούσαν ανά την Σοβιετική Ένωση. Οι κατηγορίες που βάρυναν τους πολίτες αυτούς ήταν η κατασκοπεία.

Η κίνηση, λοιπόν, αυτή που έγινε με το πρόσχημα της εθνικής προστασίας από τους αντιδραστικούς και με καπιταλιστικό φρόνημα πολίτες, εκτυλίχθηκε σε Γεωργία, Κριμαία, Σταυρούπολη, Ντόνετσκ, Οδησσό, Κρασνοντάρ και Αζερμπαϊτζάν. Ξεκίνησε βαθμιαία με το κλείσιμο σχολείων και κατέληξε σε ομαδικές συλλήψεις ατόμων, από σπίτι σε σπίτι. Τον Αύγουστο του 1938, δίχως να έχει προηγηθεί δημό-

Σταλινικές Διώξεις στην ΕΣΣΔ κατά τη περίοδο 1937-1949. Η «Ελληνική Επιχείρηση»

«Έξι μέρες και έξι νύχτες ήμασταν κλεισμένοι μέσα στα βαγόνια, ώσπου φτάσαμε στον τελικό προορισμό. Η κατάσταση στα ***βαγόνια*** *ήταν πολύ δύσκολη: στο βαγόνι μας ήμασταν περισσότεροι από 80 άνθρωποι. Το μόνο φως έμπαινε από δύο μικρά παράθυρα στις δύο άκρες του βαγονιού.* ***Για αποχωρητήριο χρησίμευε ένα βαρέλι κομμένο στα δυο,*** *δεν γινόταν διανομή φαγητού, κάθε 2-3 μέρες σταματούσε το τρένο σε κάποιον απομονωμένο σταθμό και μας άφηναν να κατεβούμε και να γεμίζουμε νερό. Τότε άδειαζαν το βαρέλι...* ***Αν κάποιος πέθαινε, τον άφηναν έξω από το βαγόνι*** *και υποχρέωναν την οικογένειά του να συνεχίσει το ταξίδι. Όλα αυτά δεν ήταν καλοί οιωνοί αλλά ελπίζαμε πως σύντομα θα περάσουν».* (Μαρτυρία Μοσέ Αελιόν)

«Ο Γιάγκος μ' άλλους 120 του χωριού επιβιβάστηκαν σ' ένα τραίνο. Τα ***βαγόνια*** *αυτά τα χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά ζώων και τώρα τα είχαν μετατρέψει σε κελιά. Σε κάθε ένα απ' αυτά βρίσκονταν περίπου πενήντα άτομα. Είχε δημιουργηθεί το αδιαχώρητο. Ορισμένοι πετούσαν από τα παράθυρα σημειώματα, προσπαθώντας να αφήσουν ίχνη πίσω τους... Οι κατηγορίες που τους απαγγέλλονταν ήταν ψεύτικες, αλλά ο ανακριτής ήξερε να κερδίζει αυτό που ήθελε με άγρια βασανιστήρια, παρόμοια με αυτά της Ιερής Εξέτασης. Ζήτησαν από τον Γιάγκο να υπογράψει ότι συμμετείχε στην ανατίναξη μιας γέφυρας, ενώ αυτός δεν ήξερε ούτε καν που βρισκόταν. Τότε άρχιζε το ξύλο και όσο αυτός αρνιόταν να υπογράψει τον χτύπαγαν ο ένας μετά τον άλλο μέχρι να σωριαστεί λιπόθυμος στο πάτωμα. Είναι χαρακτηριστικό το σημάδι που είχε στο δεξί του ώμο. Σε μια από τις σπάνιες εξομολογήσεις του, είπε πως ήταν από ένα καρφί που είχε το ξύλο με το οποίο τον χτυπούσαν. Τα βασανιστήρια όμως δε σταματούσαν εδώ. Άλλοτε τους έβαζαν γυμνούς και όρθιους σ' ένα δωμάτιο που οι τοίχοι ήταν γεμάτοι καρφιά ώστε να μην μπορούν να ακουμπήσουν λοί απ' αυτούς να χάσουν την όρασή τους.* ***Ένα βαρέλι στη μέση του κελιού ήταν η τουαλέτα*** *για όλο τον κόσμο και ήταν τυχεροί αυτοί που έβγαζαν τις ακαθαρσίες έξω, γιατί μόνο αυτοί αντίκρυζαν το φως της μέρας».* (Μαρτυρία Γιάννη Απλακίδη.)

Δύο διαφορετικές Μαρτυρίες ανθρώπων, με **κοινές** μεταξύ τους **παραστάσεις**: τρένο, βαγόνια, στοίβαγμα, βαρέλι, νεκροί. Μάρτυρες και επιβάτες, σε αυτά τα άθλια βαγόνια που συνήθως μετέφεραν ζώα και εμπορεύματα, τα θύματα του ναζισμού και του σταλινισμού. Είμαστε σίγουροι ότι εάν έλειπαν τα ονόματα των ανθρώπων που περιγράφουν τις εμπειρίες τους, οι περισσότεροι θα συσχέτιζαν τις διαδρομές των δύο ανθρώπων. Όμως, ο Αελιόν ξεκίνησε από την, υπό ναζιστική κατοχή, Θεσσαλονίκη με προορισμό το **Άουσβιτς** και ο Απλακίδης από τη σταλινική νότια Ρωσία με προορισμό τη **Σιβηρία**. Δύο πορείες, δύο εκτοπίσεις, δυο καθεστώτα, μία εξουσία. Ίδια εξουσία με διαφορετικό πρόσωπο ή προσωπείο, όπως προτιμάται. Για εμάς, η κάθε εξουσία και δη η κρατική έχει επανειλημμένα φανερώσει τους λόγους ύπαρξής της, με κάθε τρόπο και μέσο. Οπότε αυτό είναι το πρόσωπό της, που απλά αλλάζει όψεις, μακιγιάρεται, φτιασιδώνεται και συντηρείται από τη σάρκα μας. Δεν μας ξεγελάει για να είναι προσωπείο, είναι το πραγματικό της πρόσωπο. Αλλά η κλεψύδρα της εξαπάτησης σιγά-σιγά λιγοστεύει μαζί με τα άλλοθι του καθενός και καθεμιάς. Παρ' όλα αυτά, τα αποτελέσματα της κατάστασης αυτής, δεν είναι ακόμη ορατά για λόγους αντίληψης και συν-αντίληψης και της ταυτόχρονης τεχνολογικής «μαζικής αποχαύνωσης». **Τα εγκλήματα της εξουσίας δεν έχουν χρώμα, είναι απλά προϊόντα της ίδιας της τής ύπαρξης.** Υπάρχουν γιατί είναι συνυφασμένα με την παρουσία της και την καταδυνάστευση πάνω στον άνθρωπο και στα υπόλοιπα όντα. Η επιλεκτική και

το Άουσβιτς αλλά να συσκοτίσει τα τρένα προς τη Σιβηρία. Και αυτό γιατί στη δεύτερη περίπτωση ο θύτης είναι «αριστερός» και αντιφασίστας[1] και επί πλέον τα θύματά του είναι και ελληνικής καταγωγής, οπότε μη χαρακτηριστούμε και εθνο-πατριώτες που θα υποστηρίξουμε τους έλληνες! Τα πλοκάμια της εξουσιαστικής σήψης απλώνονται, δυστυχώς, παντού και στα πιο αχαρτογράφητα μέρη.

Η μαρτυρία του πόντιου Γιάννη Απλακίδη περιγράφει την καταναγκαστική εκτόπιση ελλήνων κατοίκων τής τότε ΕΣΣΔ από τη νότια Ρωσία στη Σιβηρία. Στα τέλη του 1937, η Σοβιετική Ένωση ζούσε την κορύφωση της «περιόδου του μεγάλου τρόμου», όπου οι εκκαθαρίσεις «αντιπάλων» του σταλινικού καθεστώτος είχαν λάβει τη μορφή επιδημίας. Τουλάχιστον τριάντα οχτώ χιλιάδες σοβιετικοί πολίτες ελληνικής καταγωγής μεταφέρθηκαν στα γκουλάγκ της Σιβηρίας, απ' όπου ελάχιστοι επέζησαν των απάνθρωπων συνθηκών καταναγκαστικής εργασίας. Οι μαζικές επιχειρήσεις εκκαθάρισης, γνωστές ως «Μεγάλη Εκκαθάριση» ή αλλιώς «Μεγάλος Τρόμος», αποτελούσαν διώξεις εθνοτικών ομάδων και εσωκομματικών εχθρών του Στάλιν, που ξεκίνησαν το 1930 και διήρκε-

διευθύνοντα της ΕΝ ΚΑ ΒΕ ΝΤΕ και στενό συνεργάτη του Στάλιν, Νικολάι Γιεζώφ, δινόταν επίσημα η εντολή να εκδιωχθούν οι Έλληνες που κατοικούσαν ανά την Σοβιετική Ένωση. Οι κατηγορίες που βάρυναν τους πολίτες αυτούς ήταν η κατασκοπεία.

Η κίνηση, λοιπόν, αυτή που έγινε με το πρόσχημα της εθνικής προστασίας από τους αντιδραστικούς και με καπιταλιστικό φρόνημα πολίτες, εκτυλίχθηκε σε Γεωργία, Κριμαία, Σταυρούπολη, Ντόνετσκ, Οδησσό, Κρασνοντάρ και Αζερμπαϊτζάν. Ξεκίνησε βαθμιαία με το κλείσιμο σχολείων και κατέληξε σε ομαδικές συλλήψεις ατόμων, από σπίτι σε σπίτι. Τον Αύγουστο του 1938, δίχως να έχει προηγηθεί δημόσια ανακοίνωση, έκλεισαν όλα τα ελληνικά σχολεία. Η διδασκαλία άρχισε να γίνεται κυρίως στη ρωσική γλώσσα, αλλά αρκετές φορές στη γλώσσα της Δημοκρατίας στην οποία ζούσαν. Με τον ίδιο τρόπο, σταμάτησε η έκδοση των ελληνικών εφημερίδων και περιοδικών, ενώ έκλεισαν και οι ελληνικοί εκδοτικοί οίκοι. Τα τυπογραφεία καταστράφηκαν. Χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος καταστροφής του εκδοτικού οίκου «Κολεκτιβιστής». Τα τυπογραφικά στοιχεία του πετάχτηκαν στην Αζοφική Θάλασσα συμβολικά, «ώστε να μην ξανατυπωθεί στη Ρωσία ελληνικό βιβλίο»[2]. Έκλεισαν επίσης και οι ελληνικές θεατρικές σκηνές ενώ πολλοί έλληνες, από φόβο, κατέστρε-

Επιχείρηση»

κάποιος πέθαινε, τον άφηναν έξω από το βαγόνι *και υποχρέωναν την οικογένειά του να συνεχίσει το ταξίδι. Όλα αυτά δεν ήταν καλοί οιωνοί αλλά ελπίζαμε πως σύντομα θα περάσουν».* (Μαρτυρία Μοσέ Αελιόν)

«Ο Γιάγκος μ' άλλους 120 του χωριού επιβιβάστηκαν σ' ένα τραίνο. Τα ***βαγόνια*** *αυτά τα χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά ζώων και τώρα τα είχαν μετατρέψει σε κελιά. Σε κάθε ένα απ' αυτά βρίσκονταν περίπου πενήντα άτομα. Είχε δημιουργηθεί το αδιαχώρητο. Ορισμένοι πετούσαν από τα παράθυρα σημειώματα, προσπαθώντας να αφήσουν ίχνη πίσω τους... Οι κατηγορίες που τους απαγγέλλονταν ήταν ψεύτικες, αλλά ο ανακριτής ήξερε να κερδίζει αυτό που ήθελε με άγρια βασανιστήρια, παρόμοια με αυτά της Ιερής Εξέτασης. Ζήτησαν από τον Γιάγκο να υπογράψει ότι συμμετείχε στην ανατίναξη μιας γέφυρας, ενώ αυτός δεν ήξερε ούτε καν που βρισκόταν. Τότε άρχιζε το ξύλο και όσο αυτός αρνιόταν να υπογράψει τον χτύπαγαν ο ένας μετά τον άλλο μέχρι να σωριαστεί λιπόθυμος στο πάτωμα. Είναι χαρακτηριστικό το σημάδι που είχε στο δεξί του ώμο. Σε μια από τις σπάνιες εξομολογήσεις του, είπε πως ήταν από ένα καρφί που είχε το ξύλο με το οποίο τον χτυπούσαν. Τα βασανιστήρια όμως δε σταματούσαν εδώ. Άλλοτε τους έβαζαν γυμνούς και όρθιους σ' ένα δωμάτιο που οι τοίχοι ήταν γεμάτοι καρφιά ώστε να μην μπορούν να ακουμπήσουν πουθενά. Άλλες φορές πάλι τους έβαζαν μπρος σε μια πυρωμένη πλάκα, που όσο αρνιόνταν την ψεύτικη κατηγορία τούς υποχρέωναν να πλησιάζουν το πρόσωπο όλο και πιο κοντά. Άλλοτε τους έβαζαν τα χέρια στη μέγγενη ή τους έριχναν παγωμένο νερό μέχρι που πρήζονταν. Αλλά και μετά απ' όλα αυτά, οι συνθήκες μέσα στα κελιά ήταν τραγικές. Όλοι οι κρατούμενοι κάθονταν ο ένας πάνω στον άλλο χωρίς αέρα, άλλοτε στο σκοτάδι ή άλλοτε με έντονο ηλεκτρικό φως με αποτέλεσμα πολ-* μετέφεραν ζώα και εμπορεύματα, τα θύματα του ναζισμού και του σταλινισμού. Είμαστε σίγουροι ότι εάν έλειπαν τα ονόματα των ανθρώπων που περιγράφουν τις εμπειρίες τους, οι περισσότεροι θα συσχέτιζαν τις διαδρομές των δύο ανθρώπων. Όμως, ο Αελιόν ξεκίνησε από την, υπό ναζιστική κατοχή, Θεσσαλονίκη με προορισμό το **Άουσβιτς** και ο Απλακίδης από τη σταλινική νότια Ρωσία με προορισμό τη **Σιβηρία**. Δύο πορείες, δύο εκτοπίσεις, δυο καθεστώτα, μία εξουσία. Ίδια εξουσία με διαφορετικό πρόσωπο ή προσωπείο, όπως προτιμάται. Για εμάς, η κάθε εξουσία και δη η κρατική έχει επανειλημμένα φανερώσει τους λόγους ύπαρξής της, με κάθε τρόπο και μέσο. Οπότε αυτό είναι το πρόσωπό της, που απλά αλλάζει όψεις, μακιγιάρεται, φτιασιδώνεται και συντηρείται από τη σάρκα μας. Δεν μας ξεγελάει για να είναι προσωπείο, είναι το πραγματικό της πρόσωπο. Αλλά η κλεψύδρα της εξαπάτησης σιγά-σιγά λιγοστεύει μαζί με τα άλλοθι του καθενός και καθεμιάς. Παρ' όλα αυτά, τα αποτελέσματα της κατάστασης αυτής, δεν είναι ακόμη ορατά για λόγους αντίληψης και συν-αντίληψης και της ταυτόχρονης τεχνολογικής «μαζικής αποχαύνωσης». **Τα εγκλήματα της εξουσίας δεν έχουν χρώμα, είναι απλά προϊόντα της ίδιας της τής ύπαρξης.** Υπάρχουν γιατί είναι συνυφασμένα με την παρουσία της και την καταδυνάστευση πάνω στον άνθρωπο και στα υπόλοιπα όντα. Η επιλεκτική και μεροληπτική απεικόνιση μιας ιστορικής κατάστασης ασφαλώς και δεν μπορεί να αποτελεί επιλογή κάποιου που *δεν* ασκεί πολιτική και χειραγώγηση. Το ίδιο ισχύει και για εκείνους που ενώ γνωρίζουν σε βάθος ή αμυδρά τα γεγονότα, δεν έχει και τόση σημασία πάντα, εφαρμόζουν την αρχή της αποσιώπησης ή της φώτισης ορισμένων μόνον πτυχών. Έτσι, στη περίπτωση των παραπάνω μαρτυριών, η σύγχρονη και επίκαιρη αντιφασιστική-αντιναζιστική δράση μπορεί να ρίξει φως στα τρένα προς το Άουσβιτς αλλά να συσκοτίσει τα τρένα προς τη Σιβηρία. Και αυτό γιατί στη δεύτερη περίπτωση ο θύτης είναι «αριστερός» και αντιφασίστας[1] και επί πλέον τα θύματά του είναι και ελληνικής καταγωγής, οπότε μη χαρακτηριστούμε και εθνο-πατριώτες που θα υποστηρίξουμε τους έλληνες! Τα πλοκάμια της εξουσιαστικής σήψης απλώνονται, δυστυχώς, παντού και στα πιο αχαρτογράφητα μέρη.

Η μαρτυρία του πόντιου Γιάννη Απλακίδη περιγράφει την καταναγκαστική εκτόπιση ελλήνων κατοίκων τής τότε ΕΣΣΔ από τη νότια Ρωσία στη Σιβηρία. Στα τέλη του 1937, η Σοβιετική Ένωση ζούσε την κορύφωση της «περιόδου του μεγάλου τρόμου», όπου οι εκκαθαρίσεις «αντιπάλων» του σταλινικού καθεστώτος είχαν λάβει τη μορφή επιδημίας. Τουλάχιστον τριάντα οχτώ χιλιάδες σοβιετικοί πολίτες ελληνικής καταγωγής μεταφέρθηκαν στα γκουλάγκ της Σιβηρίας, απ' όπου ελάχιστοι επέζησαν των απάνθρωπων συνθηκών καταναγκαστικής εργασίας. Οι μαζικές επιχειρήσεις εκκαθάρισης, γνωστές ως «Μεγάλη Εκκαθάριση» ή αλλιώς «Μεγάλος Τρόμος», αποτελούσαν διώξεις εθνοτικών ομάδων και εσωκομματικών εχθρών του Στάλιν, που ξεκίνησαν το 1930 και διήρκεσαν για όλη την δεκαετία.

Ως γνωστόν, ο Στάλιν επιζητούσε την εδραίωση της ισχύος του μέσα από εξορίες και εκτελέσεις. Εθνοτικές ομάδες που προέρχονταν από μειονοτικές εθνικότητες, όπως Πολωνοί, Κορεάτες, Ρουμάνοι, Έλληνες δημιουργούσαν στον Στάλιν την αίσθηση απειλής, καθώς υποτίθεται ότι

1. Τώρα, το πόσο αντιφασίστας είναι αυτός που υπέγραφε *σύμφωνα μη επίθεσης* με τους ναζί του Χίτλερ είναι ψιλά γράμματα, όπως και η δικαιολογία περί «αγοράς χρόνου».

τική Ένωση. Οι κατηγορίες που βάρυναν τους πολίτες αυτούς ήταν η κατασκοπεία.

Η κίνηση, λοιπόν, αυτή που έγινε με το πρόσχημα της εθνικής προστασίας από τους αντιδραστικούς και με καπιταλιστικό φρόνημα πολίτες, εκτυλίχθηκε σε Γεωργία, Κριμαία, Σταυρούπολη, Ντόνετσκ, Οδησσό, Κρασνοντάρ και Αζερμπαϊτζάν. Ξεκίνησε βαθμιαία με το κλείσιμο σχολείων και κατέληξε σε ομαδικές συλλήψεις ατόμων, από σπίτι σε σπίτι. Τον Αύγουστο του 1938, δίχως να έχει προηγηθεί δημόσια ανακοίνωση, έκλεισαν όλα τα ελληνικά σχολεία. Η διδασκαλία άρχισε να γίνεται κυρίως στη ρωσική γλώσσα, αλλά αρκετές φορές στη γλώσσα της Δημοκρατίας στην οποία ζούσαν. Με τον ίδιο τρόπο, σταμάτησε η έκδοση των ελληνικών εφημερίδων και περιοδικών, ενώ έκλεισαν και οι ελληνικοί εκδοτικοί οίκοι. Τα τυπογραφεία καταστράφηκαν. Χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος καταστροφής του εκδοτικού οίκου «Κολεκτιβιστής». Τα τυπογραφικά στοιχεία του πετάχτηκαν στην Αζοφική Θάλασσα συμβολικά, «ώστε να μην ξανατυπωθεί στη Ρωσία ελληνικό βιβλίο»[2]. Έκλεισαν επίσης και οι ελληνικές θεατρικές σκηνές ενώ πολλοί έλληνες, από φόβο, κατέστρεψαν μόνοι τους πολλά στοιχεία, ένα μέρος των οποίων αφορούσε την ίδια τη θεατρική παραγωγή. **Η ειρωνεία του πράγματος είναι ότι πολλοί κομμουνιστές του ελλαδικού χώρου που μετανάστευσαν προς την ΕΣΣΔ για να γλυτώσουν από το Ιδιώνυμο του Βενιζέλου και τη δικτατορία του Μεταξά ήταν και εκείνοι θύματα των σταλινικών διώξεων.**

Σύμφωνα με τον ερευνητή Ιβάν Τζούχα,

2. Άρθρο του Β. Αγτζίδη, *Το πογκρόμ κατά των Ελλήνων της ΕΣΣΔ*, *Καθημερινή*, 9.12.2007.

το 50% των ομογενών που συνελήφθησαν τις πρώτες τρεις μέρες εκτελέστηκαν αμέσως. Μόνο στην περιοχή του Ντονέτσκ και της Κριμαίας, από τις 20 Ιανουαρίου έως τις 5 Φεβρουαρίου του 1938, τουφεκίστηκαν χωρίς δίκη 3.140 έλληνες[3]. Οι υπόλοιποι μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας, κυρίως στην περιοχή Κολιμά, κοντά στη χερσόνησο της Καμτσάτκα (Σιβηρία), όπου κατά την περίοδο της σταλινικής παντοδυναμίας εξορίστηκαν εκατομμύρια σοβιετικοί πολίτες, από τους οποίους λίγοι επέζησαν. Σύμφωνα με την περιγραφή του Παύλου Κερδεμελίδη, πρόσφυγα της Μικρασιατικής Καταστροφής του '22 από τον Πόντο, ο οποίος είχε εγκατασταθεί στην Κριμαία, όπου συνελήφθη το 1937 για να περάσει 13 χρόνια της ζωής του στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ελάχιστοι επέζησαν από αυτά τα κολαστήρια και σημειώνει: *«Μας φόρτωσαν σε ενενήντα βαγόνια, εικοσιπέντε χιλιάδες άτομα, και μας πήγαν χίλια πεντακόσια χιλιόμετρα από το Γκόρκι, στη Σιβηρία. Εκεί ήταν δάση. Μας έβγαλαν, ανοίξαμε δρόμο και φτάσαμε σε μια πεδιάδα. «Εδώ θα μείνετε», μας είπαν. Μέσα στο δάσος, δίχως σπίτια, δίχως τίποτα. Μέσα στο χιόνι. Έτσι σε έξη μήνες από εικοσιπέντε χιλιάδες έμειναν μόνο εξακόσιοι... Εκεί δουλεύαμε. Κόβαμε ξύλα και τα στοιβάζαμε. Γύρω μας ήταν φαντάροι με αυτόματα. Όλα τα ξύλα σάπισαν εκεί βέβαια. Ήθελαν να μας εξοντώσουν. Οι περισσότεροι πέθαναν. Κανείς δε θα μάθει πόσοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Πηγαίναμε για δουλειά τέσσερεις-τέσσερεις. Γύρω τα σκυλιά και τα αυτόματα. Ένα βήμα δεξιά, ένα βήμα αριστερά, πυροβολούσαν χωρίς προειδοποίηση»*[4].

Με το ξέσπασμα του β' παγκοσμίου πολέμου και την επέλαση των ναζί στο σοβιετικό έδαφος ακολούθησαν νέοι δι-

νεργασίας με τις κατοχικές δυνάμεις. Σύμφωνα με τον Ι. Τζούχα οι κατηγορίες αυτές ήταν χαλκευμένες και δεν ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα. Τότε ο Στάλιν πλάσαρε την θεωρία περί «ειρηνικών» και «επιθετικών» λαών, θεωρώντας τους έλληνες μαζί με άλλες εθνότητες «προδότες» που υπηρέτησαν τους ναζί και συνέχισε το εκκαθαριστικό του έργο.

Γενικά, η μελέτη της συμπεριφοράς εθνοτικών μειονοτικών ομάδων σε περιπτώσεις κατοχής και ξένης εισβολής στον βαλκανικό και λοιπό ευρωπαϊκό χώρο τουλάχιστον, **ακόμη και όταν διακρίνονται στοιχεία καθολικής και συλλογικής αντίστασης, εν τούτοις σχεδόν πάντα υπάρχουν περιπτώσεις παρουσίας δωσίλογων και τυχοδιωκτών.** Στην περίπτωση που εξετάζουμε δεν υπάρχουν στοιχεία τα οποία να δείχνουν συνεργασία ελλήνων με τους ναζί· απεναντίας θα λέγαμε και θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι λίγα χρόνια πριν την εισβολή των ναζί στην ΕΣΣΔ ο Στάλιν είχε ξεκινήσει τις εκκαθαρίσεις των ελλήνων, οπότε εάν κάποιοι ήθελαν να αποφύγουν έναν τύραννο προσφεύγοντες σε έναν καινούργιο δεν θα μας προκαλού-

από το κράτος. Φυσικά η θέση του ΚΚΕ για την συγκεκριμένη περίοδο και για τις διώξεις των εθνοτικών ομάδων είναι ξεκάθαρη, αφού δηλώνει ότι διώξεις υπέστησαν μόνον εκείνοι που ήταν αντικαθεστωτικοί και εχθροί της ΕΣΣΔ, φιλο-καπιταλιστές, πλούσιοι και ταυτόχρονα αυτονομιστές. Αυτό φυσικά δεν προκύπτει από τα αρχεία αλλά ας κάνουμε την υπόθεση ότι ισχύουν: οι εκτοπίσεις, τα βασανιστήρια και ο αργός σιβηρικός θάνατος σε ποια πολιτική σχολή -ισμού τοποθετούνται;

Και κάτι ακόμη που αφορά όλους τους καταπιεσμένους ανθρώπους ανεξαρτήτως σε ποια εθνοτική ή θρησκευτική ομάδα ανήκουν. Είδαμε στην αρχή του σημειώματος την πορεία ενός εβραίου και ενός έλληνα προς τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Άουσβιτς και της Σιβηρίας αντίστοιχα. Και οι δύο θύματα κρατικών σχεδιασμών με διαφορετικό πρόσημο, την ίδια περίπου περίοδο. Να θυμίσουμε ότι οι κρατικές πολιτικές είναι εκείνες που παράγουν και ενισχύουν τους ανταγωνισμούς μεταξύ ανθρώπων και ομάδων και είναι εκείνες που στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης, έλληνες πρόσφυγες (πόντιοι και μη) αστοί και μικροαστοί «εκτόπιζαν» τους εβραίους από τη πόλη υφαρπάζοντας τις περιουσίες τους. Και ταυτόχρονα άλλοι πόντιοι έλληνες εκτοπίζονταν στη Σιβηρία την ίδια στιγμή που εβραίοι έποικοι «εισβάλουν» στη Παλαιστίνη για να δημιουργηθούν νέοι πρόσφυγες... Η ίδια εθνοτική/θρησκευτική ομάδα μπορεί να είναι θύμα και θύτης σε διαφορετικό χώρο και χρόνο, αλλά αυτές που παραμένουν σταθερές σε μια τέτοια συνθήκη είναι η εξουσία και η κρατική ισχύς. Όσο παραμένουν αυτές οι συνθήκες τόσο θα υπογράφονται Συμφωνίες και Πρωτόκολλα που θα περιγράφουν τους μελλοντικούς πρόσφυγες και εκτοπισμένους.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

της Καμτσάτκα (Σιβηρία), όπου κατά την περίοδο της σταλινικής παντοδυναμίας εξορίστηκαν εκατομμύρια σοβιετικοί πολίτες, από τους οποίους λίγοι επέζησαν. Σύμφωνα με την περιγραφή του Παύλου Κερδεμελίδη, πρόσφυγα της Μικρασιατικής Καταστροφής του '22 από τον Πόντο, ο οποίος είχε εγκατασταθεί στην Κριμαία, όπου συνελήφθη το 1937 για να περάσει 13 χρόνια της ζωής του στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ελάχιστοι επέζησαν από αυτά τα κολαστήρια και σημειώνει: *«Μας φόρτωσαν σε ενενήντα βαγόνια, εικοσιπέντε χιλιάδες άτομα, και μας πήγαν χίλια πεντακόσια χιλιόμετρα από το Γκόρκι, στη Σιβηρία. Εκεί ήταν δάση. Μας έβγαλαν, ανοίξαμε δρόμο και φτάσαμε σε μια πεδιάδα. «Εδώ θα μείνετε», μας είπαν. Μέσα στο δάσος, δίχως σπίτια, δίχως τίποτα. Μέσα στο χιόνι. Έτσι σε έξη μήνες από εικοσιπέντε χιλιάδες έμειναν μόνο εξακόσιοι... Εκεί δουλεύαμε. Κόβαμε ξύλα και τα στοιβάζαμε. Γύρω μας ήταν φαντάροι με αυτόματα. Όλα τα ξύλα σάπισαν εκεί βέβαια. Ήθελαν να μας εξοντώσουν. Οι περισσότεροι πέθαναν. Κανείς δε θα μάθει πόσοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Πηγαίναμε για δουλειά τέσσερεις-τέσσερεις. Γύρω τα σκυλιά και τα αυτόματα. Ένα βήμα δεξιά, ένα βήμα αριστερά, πυροβολούσαν χωρίς προειδοποίηση»*[4].

Με το ξέσπασμα του β' παγκοσμίου πολέμου και την επέλαση των ναζί στο σοβιετικό έδαφος ακολούθησαν νέοι διωγμοί εναντίον των μικρών εθνοτήτων. Το σταλινικό καθεστώς εξόρισε το 1942 στη Σιβηρία και το Καζακστάν 6.000 έλληνες ως ύποπτους συνεργασίας με τον εχθρό και όταν εκδιώχθηκαν τα γερμανικά στρατεύματα, το 1944, άλλα 15.040 άτομα ελληνικής καταγωγής εκτοπίστηκαν στη σιβηρική στέπα με την κατηγορία της συνεργασίας με τις κατοχικές δυνάμεις. Σύμφωνα με τον Ι. Τζούχα οι κατηγορίες αυτές ήταν χαλκευμένες και δεν ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα. Τότε ο Στάλιν πλάσαρε την θεωρία περί «ειρηνικών» και «επιθετικών» λαών, θεωρώντας τους έλληνες μαζί με άλλες εθνότητες «προδότες» που υπηρέτησαν τους ναζί και συνέχισε το εκκαθαριστικό του έργο.

Γενικά, η μελέτη της συμπεριφοράς εθνοτικών μειονοτικών ομάδων σε περιπτώσεις κατοχής και ξένης εισβολής στον βαλκανικό και λοιπό ευρωπαϊκό χώρο τουλάχιστον, **ακόμη και όταν διακρίνονται στοιχεία καθολικής και συλλογικής αντίστασης, εν τούτοις σχεδόν πάντα υπάρχουν περιπτώσεις παρουσίας δωσίλογων και τυχοδιωκτών.** Στην περίπτωση που εξετάζουμε δεν υπάρχουν στοιχεία τα οποία να δείχνουν συνεργασία ελλήνων με τους ναζί· απεναντίας θα λέγαμε και θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι λίγα χρόνια πριν την εισβολή των ναζί στην ΕΣΣΔ ο Στάλιν είχε ξεκινήσει τις εκκαθαρίσεις των ελλήνων, οπότε εάν κάποιοι ήθελαν να αποφύγουν έναν τύραννο προσφεύγοντες σε έναν καινούργιο δεν θα μας προκαλούσε και τόση μεγάλη έκπληξη. Όπως και να έχει, η πολιτική της συλλογικής ευθύνης λόγω της ένταξης σε μια εθνοτική ομάδα και της ενοχοποίησης της πολιτισμικής ταυτότητας, θα αποτελέσει βασικό άξονα της σταλινικής πολιτικής κατά συγκεκριμένων μειονοτικών ομάδων.

«Το πρωί, με 50-60 βαθμούς κάτω από το μηδέν, έπρεπε να μαζέψεις τέσσερα κυβικά μέτρα ξύλα για να σου δώσουν 800 γραμμάρια ψωμί. Αυτά τα ξύλα τα πηγαιναν στα σχολεία. Άλογα δεν υπήρχαν. Τα έβαζαν απάνω μας και εμείς τα πηγαίναμε εκεί». Έτσι περιγράφεται η καθημερινότητα στη Σιβηρία από μαρτυρία πρόσφυγα, ενώ η τελευταία εκτόπιση έλαβε χώρα από το κράτος. Φυσικά η θέση του ΚΚΕ για την συγκεκριμένη περίοδο και για τις διώξεις των εθνοτικών ομάδων είναι ξεκάθαρη, αφού δηλώνει ότι διώξεις υπέστησαν μόνον εκείνοι που ήταν αντικαθεστωτικοί και εχθροί της ΕΣΣΔ, φιλο-καπιταλιστές, πλούσιοι και ταυτόχρονα αυτονομιστές. Αυτό φυσικά δεν προκύπτει από τα αρχεία αλλά ας κάνουμε την υπόθεση ότι ισχύουν: οι εκτοπίσεις, τα βασανιστήρια και ο αργός σιβηρικός θάνατος σε ποια πολιτική σχολή -ισμού τοποθετούνται;

Και κάτι ακόμη που αφορά όλους τους καταπιεσμένους ανθρώπους ανεξαρτήτως σε ποια εθνοτική ή θρησκευτική ομάδα ανήκουν. Είδαμε στην αρχή του σημειώματος την πορεία ενός εβραίου και ενός έλληνα προς τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Άουσβιτς και της Σιβηρίας αντίστοιχα. Και οι δύο θύματα κρατικών σχεδιασμών με διαφορετικό πρόσημο, την ίδια περίπου περίοδο. Να θυμίσουμε ότι οι κρατικές πολιτικές είναι εκείνες που παράγουν και ενισχύουν τους ανταγωνισμούς μεταξύ ανθρώπων και ομάδων και είναι εκείνες που στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης, έλληνες πρόσφυγες (πόντιοι και μη) αστοί και μικροαστοί «εκτόπιζαν» τους εβραίους από τη πόλη υφαρπάζοντας τις περιουσίες τους. Και ταυτόχρονα άλλοι πόντιοι έλληνες εκτοπίζονταν στη Σιβηρία την ίδια στιγμή που εβραίοι έποικοι «εισβάλουν» στη Παλαιστίνη για να δημιουργηθούν νέοι πρόσφυγες... Η ίδια εθνοτική/θρησκευτική ομάδα μπορεί να είναι θύμα και θύτης σε διαφορετικό χώρο και χρόνο, αλλά αυτές που παραμένουν σταθερές σε μια τέτοια συνθήκη είναι η εξουσία και η κρατική ισχύς. Όσο παραμένουν αυτές οι συνθήκες τόσο θα υπογράφονται Συμφωνίες και Πρωτόκολλα που θα περιγράφουν τους μελλοντικούς πρόσφυγες και εκτοπισμένους.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

3. Παρένθεση: Ασφαλώς τόσο επίσημα το ΚΚΕ όσο και τα λοιπά ειδησεογραφικά του μέσα εξανίστανται και εμφανίζουν τις σταλινικές διώξεις ως ψέμα των αντιδραστικών. Για τον ερευνητή Ι. Τζούχα αναφέρουν ότι αποτελεί «ηγετικό πολιτικό στέλεχος της Περιφέρειας Βόλογκντα του κόμματος «Ένωση Δεξιών Δυνάμεων» (ΣΠΣ), το οποίο προωθεί το αμερικανικό μοντέλο «δημοκρατίας» και συνεπώς ας μην

άδα. «Εδώ θα μείνετε», μας είπαν. Μέσα στο δάσος, δίχως σπίτια, δίχως τίποτα. Μέσα στο χιόνι. Έτσι σε έξη μήνες από εικοσιπέντε χιλιάδες έμειναν μόνο εξακόσιοι... Εκεί δουλεύαμε. Κόβαμε ξύλα και τα στοιβάζαμε. Γύρω μας ήταν φαντάροι με αυτόματα. Όλα τα ξύλα σάπισαν εκεί βέβαια. Ήθελαν να μας εξοντώσουν. Οι περισσότεροι πέθαναν. Κανείς δε θα μάθει πόσοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Πηγαίναμε για δουλειά τέσσερεις-τέσσερεις. Γύρω τα σκυλιά και τα αυτόματα. Ένα βήμα δεξιά, ένα βήμα αριστερά, πυροβολούσαν χωρίς προειδοποίηση»[4].

Με το ξέσπασμα του β' παγκοσμίου πολέμου και την επέλαση των ναζί στο σοβιετικό έδαφος ακολούθησαν νέοι διωγμοί εναντίον των μικρών εθνοτήτων. Το σταλινικό καθεστώς εξόρισε το 1942 στη Σιβηρία και το Καζακστάν 6.000 έλληνες ως ύποπτους συνεργασίας με τον εχθρό και όταν εκδιώχθηκαν τα γερμανικά στρατεύματα, το 1944, άλλα 15.040 άτομα ελληνικής καταγωγής εκτοπίστηκαν στη σιβηρική στέπα με την κατηγορία της συ-

Γενικά, η μελέτη της συμπεριφοράς εθνοτικών μειονοτικών ομάδων σε περιπτώσεις κατοχής και ξένης εισβολής στον βαλκανικό και λοιπό ευρωπαϊκό χώρο τουλάχιστον, **ακόμη και όταν διακρίνονται στοιχεία καθολικής και συλλογικής αντίστασης, εν τούτοις σχεδόν πάντα υπάρχουν περιπτώσεις παρουσίας δωσίλογων και τυχοδιωκτών.** Στην περίπτωση που εξετάζουμε δεν υπάρχουν στοιχεία τα οποία να δείχνουν συνεργασία ελλήνων με τους ναζί· απεναντίας θα λέγαμε και θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι λίγα χρόνια πριν την εισβολή των ναζί στην ΕΣΣΔ ο Στάλιν είχε ξεκινήσει τις εκκαθαρίσεις των ελλήνων, οπότε εάν κάποιοι ήθελαν να αποφύγουν έναν τύραννο προσφεύγοντες σε έναν καινούργιο δεν θα μας προκαλούσε και τόση μεγάλη έκπληξη. Όπως και να έχει, η πολιτική της συλλογικής ευθύνης λόγω της ένταξης σε μια εθνοτική ομάδα και της ενοχοποίησης της πολιτισμικής ταυτότητας, θα αποτελέσει βασικό άξονα της σταλινικής πολιτικής κατά συγκεκριμένων μειονοτικών ομάδων.

«Το πρωί, με 50-60 βαθμούς κάτω από το μηδέν, έπρεπε να μαζέψεις τέσσερα κυβικά μέτρα ξύλα για να σου δώσουν 800 γραμμάρια ψωμί. Αυτά τα ξύλα τα πήγαιναν στα σχολεία. Άλογα δεν υπήρχαν. Τα έβαζαν απάνω μας και εμείς τα πηγαίναμε εκεί». Έτσι περιγράφεται η καθημερινότητα στη Σιβηρία από μαρτυρία πρόσφυγα, ενώ η τελευταία εκτόπιση έλαβε χώρα στις 13 Ιουνίου 1949. Τα σταλινικά στρατεύματα περικύκλωσαν τα ελληνικά χωριά του Καυκάσου και υποχρέωσαν τους κατοίκους τους να τα εκκενώσουν μέσα σε λίγες ώρες. Η υποχρεωτική αυτή εκτόπιση υπήρξε και η τελευταία πράξη μιας σειράς βίαιων ενεργειών των σοβιετικών αρχών.

Αυτή η σκοτεινή και αιματηρή περίοδος έλαβε τέλος με την έναρξη της λεγόμενης «αποσταλινοποίησης» και αφού πρώτα για είκοσι περίπου χρόνια χιλιάδες είχαν εκτοπιστεί, στιγματιστεί και δολοφονηθεί

ουν: οι εκτοπίσεις, τα βασανιστήρια και ο αργός σιβηρικός θάνατος σε ποια πολιτική σχολή -ισμού τοποθετούνται;

Και κάτι ακόμη που αφορά όλους τους καταπιεσμένους ανθρώπους ανεξαρτήτως σε ποια εθνοτική ή θρησκευτική ομάδα ανήκουν. Είδαμε στην αρχή του σημειώματος την πορεία ενός εβραίου και ενός έλληνα προς τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Άουσβιτς και της Σιβηρίας αντίστοιχα. Και οι δύο θύματα κρατικών σχεδιασμών με διαφορετικό πρόσημο, την ίδια περίπου περίοδο. Να θυμίσουμε ότι οι

την ίδια στιγμή που εβραίοι έποικοι «εισβάλουν» στη Παλαιστίνη για να δημιουργηθούν νέοι πρόσφυγες... Η ίδια εθνοτική/θρησκευτική ομάδα μπορεί να είναι θύμα και θύτης σε διαφορετικό χώρο και χρόνο, αλλά αυτές που παραμένουν σταθερές σε μια τέτοια συνθήκη είναι η εξουσία και η κρατική ισχύς. Όσο παραμένουν αυτές οι συνθήκες τόσο θα υπογράφονται Συμφωνίες και Πρωτόκολλα που θα περιγράφουν τους μελλοντικούς πρόσφυγες και εκτοπισμένους.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

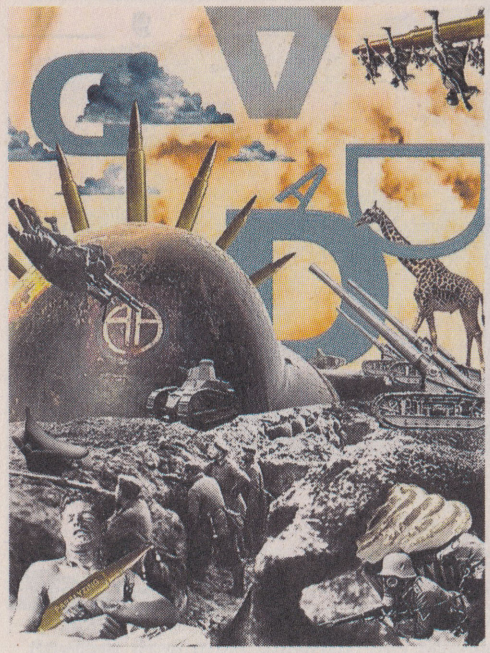
---

3. Παρένθεση: Ασφαλώς τόσο επίσημα το ΚΚΕ όσο και τα λοιπά ειδησεογραφικά του μέσα εξαφανίζονται και εμφανίζουν τις σταλινικές διώξεις ως ψέμα των αντιδραστικών. Για τον ερευνητή Ι. Τζούχα αναφέρουν ότι αποτελεί «ηγετικό πολιτικό στέλεχος της Περιφέρειας Βόλογκντα του κόμματος «Ένωση Δεξιών Δυνάμεων» (ΣΠΣ), το οποίο προωθεί το αμερικανικό μοντέλο «δημοκρατίας» και συνεπώς ας μην πιστεύουμε τα όσα λέει και γράφει. Δεδομένου ότι οφείλουμε να είμαστε πάντα προσεκτικοί στις πηγές των αναγνώσεων και στην έρευνα, οφείλουμε να έχουμε ως βασική αρχή ότι οι πολιτικές πεποιθήσεις κάποιου ερευνητή δεν μας υπαγορεύουν την αποδοχή ή όχι της ιστορικής εργασίας. Αλλά αντίθετα τα στοιχεία εκείνα, όπως η μεθοδολογία, η ταξινόμηση και η εγκυρότητα των πηγών. Και, εν πάση περιπτώσει, η αριστερή ιστοριογραφία δεν πείθει με τίποτα ότι είναι η μοναδική αντικειμενική πηγή.

4. *Η «Ελληνική Επιχείρηση» του Στάλιν, Βλ. Αγτζίδη, kars 1918, wordpress.com.*

Το Αναρχικό DADA

Πως η φρίκη της πρώτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής δημιούργησε το πιο αναρχικό καλλιτεχνικό ρεύμα

«Η ορμή για καταστροφή είναι μια δημιουργική ορμή».

Μιχαήλ Μπακούνιν

Ρεύμα ήταν αυτό, έτεινε ένα από μέχρι τέχνης, στην αν Αναρχία, τόσο τέχνης πολύ αυτό λεγόμενο άλλο δεν από DADA. Αυτό δεν είναι ένα τυπογραφικό λάθος. Πιστεύουμε πως ένα κείμενο για το DADA θα πρέπει τουλάχιστον να αρχίζει κάπως έτσι. Αλλά, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή και ας μιλήσουμε... συμβατικά με τις ίδιες λέξεις αλλά στην «σωστή» σειρά:

Αν ένα ρεύμα τέχνης, μέχρι σήμερα, έτεινε τόσο πολύ στην Αναρχία αυτό δεν ήταν άλλο από το λεγόμενο DADA. Αφορμή της αναφοράς μας στο συγκεκριμένο καλλιτεχνικό ρεύμα, στάθηκαν τα 100 χρόνια λήξης της πρώτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, όπου ο ντανταϊσμός είναι προβοκατόρικο τέκνο της. **Το DADA δημιουργήθηκε εξ αιτίας των μπαρουτοκαπνισμένων φυσικών τοπίων που μετατράπηκαν σε πεδία μάχης της πρώτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, του θανατερού**

την επίτευξη ενός ηθικού απόλυτου[...] Τιμή, Πατρίδα, Ηθική, Οικογένεια, Τέχνη, Θρησκεία, Ελευθερία, Αδελφοσύνη, κ.τ.λ., όλες αυτές οι έννοιες που κάποτε ανταποκρίνονταν σε ανθρώπινες ανάγκες, τώρα πια δεν ήταν τίποτα παραπάνω από συμβιβασμοί και κούφια κόκκαλα».[1]

Το DADA στοχοποίησε την κουλτούρα, την έννοια του ωραίου, τσαλαπάτησε σύμβολα και ξεφτίλισε ήρωες και είδωλα. Ο τρόπος σκέψης έπρεπε να αλλάξει, ακόμα και η γλώσσα έπρεπε να αλλάξει: «*Το σφάλμα βρίσκεται στη γλώσσα, και καθώς η γλώσσα είναι το όργανο της σκέψης, το σφάλμα βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε*» (Hans Richter). Στο πρώτο μανιφέστο του ντανταισμού ο Ούγκο Μπάλ αναφέρει για την λέξη: *«[...] Θα ήθελα εγώ ο ίδιος να καταποντίσω την γλώσσα. Αυτή την αναθεματισμένη γλώσσα στην οποία κολλάει η βρωμιά, όπως στα χέρια χρηματομεσιτών που αρπάζουν νομίσματα. Θέλω τη λέξη, εκεί που αυτή σταματάει και εκεί που αυτή ξεκινάει. Το Νταντά είναι η καρδιά των λέξεων. Κάθε πράγμα έχει τη λέξη του αλλά η λέξη έχει γίνει ένα πράγμα αυθυπόστατο. Γιατί να μην το βρω; Γιατί ένα δέντρο να μη λέγεται «πλουσπλούς» και «πλούσπλουμπας» όταν έχει βρέξει; Η λέξη, η λέξη, η λέξη έξω από τη σφαίρα σας, την πνιγηρότητά σας, έξω απ' αυτή την καταγέλαστη ανημπόρια, την τεράστια αυταρέσκεια, την παπαγαλία, τα αυταπόδεικτα φληναφήματα σας. Η λέξη, κύριοι, η λέξη είναι ένα δημόσιο μέλημα πρώτης τάξεως».*

Ο ντανταϊσμός πολλές φορές αναφέρεται και σαν κίνημα τέχνης, πράγμα ψευδές· κίνημα δεν υπήρξε ποτέ γιατί είχε έντονη

συγκεντρώνονται πολλοί καλλιτέχνες, συγγραφείς και ποιητές και διοργανώνονται βραδιές ποίησης, εκθέσεις κυβισμού και φουτουρισμού στην αρχή της λειτουργίας του και εκεί δημιουργείται το πρώτο μανιφέστο του καλλιτεχνικού ρεύματος. Από εκεί, ένας εκ των πρωταγωνιστών, του DADA, ο ρουμάνος ποιητή Τριστιάν Τζαρά γράφει στο δεύτερο μανιφέστο:*«[...] Υπάρχει ένα μεγάλο αρνητικό, καταστροφικό έργο προς ολοκλήρωση. Καθαρά και ξάστερα. Ο εξαγνισμός του συνανθρώπου μας θα ολοκληρωθεί μετά τη φάση της τρέλας, της επιθετικής, πλήρους τρέλας ενός κόσμου που αφέθηκε στα χέρια ληστών, οι οποίοι ξεσκίζουν και καταστρέφουν τους αιώνες.[...]».* **Τα ντανταϊστικά μανιφέστα, λόγω της δυναμικής τους και των ιδεών που έκφραζαν, λειτουργούσαν πολλές φορές ως αναρχικές διακηρύξεις, ήταν κατά κάποιο τρόπο η συνέχεια των αναρχικών διακηρύξεων του 19ου αιώνα. Ακολουθούσαν την ιδέα της *«έμπρακτης προπαγάνδας»* (propaganda by deed) που επινοήθηκε από τους ιταλούς αναρχικούς Ερίκο Μαλατέστα, Κάρλο Καφιέρο και Εμίλιο Κοβέλι.**

Ποίηση, Εικαστικά, Μουσική & Φωτογραφία

άρθρο και βάλτε τις μέσα σε μια τσάντα. Ταρακουνήστε μαλακά την τσάντα. Κατόπιν αρχίστε να βγάζετε από την τσάντα τη μία λέξη μετά την άλλη. Αντιγράψτε τις ευσυνείδητα. Με τη σειρά που βγήκαν από την τσάντα. Το ποίημα θα σας μοιάζει. Και να που γίνατε ένας απείρως πρωτότυπος συγγραφέας με μια χαριτωμένη ευαισθησία, έστω κι αν δεν σας καταλαβαίνει το άξεστο κοπάδι».

Με το ίδιο σκεπτικό, πολλές δεκαετίες αργότερα, εμφανίστηκε στην μουσική ο λεγόμενος *«Αλεατορισμός»* (μουσική του τυχαίου). Μουσική είχαν συνθέσει πολλοί ντανταϊστές. Οι μουσικές χρησιμοποιούν νότες, μουσικά όργανα αλλά και θορύβους, κραυγές, λέξεις και φράσεις, πολλές φορές χωρίς συνοχή. Μουσικά έργα είχαν συνθέσει ο Μαρσέλ Ντυσάν, ο Αντόνιο Ρουσόλο, ο Χούγκο Μπαλ, ο Τριστιάν Τζαρά και ο Κουρτ Σβάιτσερ. Οι μουσικές αυτές επηρέασαν πολλούς σύγχρονους συνθέτες σχεδόν πενήντα χρόνια μετά, όπως τον Τζων Κέιτζ.[3]

Στον χώρο των εικαστικών τεχνών οι ντανταϊστές έβαλαν μουστάκι στην Μόνα Λίζα, ένας πολύ γνωστός πίνακας του Ρέμπραντ μετατράπηκε σε σιδερώστρα, δημιουργήθηκαν ανεξήγητες και ακατανόητες μηχανές, όπως ο «Συνθλιφτής Σοκολάτας» ή το «Το Παιδί Καμπυρατέρ», ενώ ασχολήθηκαν αρκετά με την τέχνη του κολάζ. **Έκαναν τέχνη καθημερινά αντικείμενα, σκουπίδια του σύγχρονου τρόπου ζωής, προσδίδοντάς τους ένα διαφορετικό νόημα, υποσκάπτοντας έτσι κάθε έννοια «έργου τέχνης».** Με αυτό τον τρόπο ένα οποιοδήποτε καθημερινό αντικείμενο επεξεργασμένο ή όχι από τον καλλιτέχνη

«Η ορμή για καταστροφή είναι μια δημιουργική ορμή».

Μιχαήλ Μπακούνιν

Ρεύμα ήταν αυτό, έτεινε ένα από μέχρι τέχνης, στην αν Αναρχία, τόσο τέχνης πολύ αυτό λεγόμενο άλλο δεν από DADA. Αυτό δεν είναι ένα τυπογραφικό λάθος. Πιστεύουμε πως ένα κείμενο για το DADA θα πρέπει τουλάχιστον να αρχίζει κάπως έτσι. Αλλά, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή και ας μιλήσουμε... συμβατικά με τις ίδιες λέξεις αλλά στην «σωστή» σειρά:

Αν ένα ρεύμα τέχνης, μέχρι σήμερα, έτεινε τόσο πολύ στην Αναρχία αυτό δεν ήταν άλλο από το λεγόμενο DADA. Αφορμή της αναφοράς μας στο συγκεκριμένο καλλιτεχνικό ρεύμα, στάθηκαν τα 100 χρόνια λήξης της πρώτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, όπου ο ντανταϊσμός είναι προβοκατόρικο τέκνο της. **Το DADA δημιουργήθηκε εξ αιτίας των μπαρουτοκαπνισμένων φυσικών τοπίων που μετατράπηκαν σε πεδία μάχης της πρώτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, του θανατερού ήχου του πολέμου, των διαμελισμένων σωμάτων, των ανθρώπινων κραυγών, των χημικών αερίων, των κατεστραμμένων ζωών και των εκατομμυρίων νεκρών που έδωσαν την ζωή τους στα χέρια μιας μερίδας εξουσιαστών.** Δημιουργήθηκε ως αντίδραση όλων των παραπάνω. Για τους ντανταϊστές όλα όσα συγκροτούσαν τον κόσμο μέχρι τότε έπρεπε να αναθεωρηθούν, να διαλυθούν και να γεννηθούν νέες οπτικές που δεν θα θύμιζαν τίποτα από όλα εκείνα που οδήγησαν την ανθρωπότητα σ' αυτό το φρικτό μακέλεμα. Αρνείται όλα εκείνα τα ιδεώδη, τις ιδεολογίες και τις αξίες της κοινωνίας που το μόνο που είχαν καταφέρει ήταν ένας πόλεμος με εκατομμύρια νεκρούς. Ένας πρωταγωνι-

πια δεν ήταν τίποτα παραπάνω από συμβιβασμοί και κούφια κόκκαλα».[1]

Το DADA στοχοποίησε την κουλτούρα, την έννοια του ωραίου, τσαλαπάτησε σύμβολα και ξεφτίλισε ήρωες και είδωλα. Ο τρόπος σκέψης έπρεπε να αλλάξει, ακόμα και η γλώσσα έπρεπε να αλλάξει: *«Το σφάλμα βρίσκεται στη γλώσσα, και καθώς η γλώσσα είναι το όργανο της σκέψης, το σφάλμα βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε»* (Hans Richter). Στο πρώτο μανιφέστο του νταντασμού ο Ούγκο Μπάλ αναφέρει για την λέξη: *«[...] Θα ήθελα εγώ ο ίδιος να καταποντίσω την γλώσσα. Αυτή την αναθεματισμένη γλώσσα στην οποία κολλάει η βρωμιά, όπως στα χέρια χρηματομεσιτών που αρπάζουν νομίσματα. Θέλω τη λέξη, εκεί που αυτή σταματάει και εκεί που αυτή ξεκινάει. Το Νταντά είναι η καρδιά των λέξεων. Κάθε πράγμα έχει τη λέξη του αλλά η λέξη έχει γίνει ένα πράγμα αυθυπόστατο. Γιατί να μην το βρω; Γιατί ένα δέντρο να μη λέγεται «πλουσπλούς» και «πλούσπλουμπας» όταν έχει βρέξει; Η λέξη, η λέξη, η λέξη έξω από τη σφαίρα σας, την πνιγηρότητά σας, έξω απ' αυτή την καταγέλαστη ανημπόρια, την τεράστια αυταρέσκεια, την παπαγαλία, τα αυταπόδεικτα φληναφήματα σας. Η λέξη, κύριοι, η λέξη είναι ένα δημόσιο μέλημα πρώτης τάξεως».*

Ο ντανταϊσμός πολλές φορές αναφέρεται και σαν κίνημα τέχνης, πράγμα ψευδές· κίνημα δεν υπήρξε ποτέ γιατί είχε έντονη αλλεργία σε οτιδήποτε συγκροτημένο. Το DADA ήταν και είναι ρεύμα ηλεκτρικό υψηλής τάσης που τίναζε στον αέρα όλο τον καθωσπρέπει ακαδημαϊσμό στα απανταχού λεγόμενα σαλόνια της τέχνης. Στα εγκαίνια του καμπαρέ Βολταίρ του Ούγκο Μπάλ στην Ζυρίχη, στις 5 Φεβρουαρίου το 1916 γεννιέται σύμφωνα με πολλούς το DADA[2]. Η λέξη σύμφωνα με κάποιους ντανταϊστές προέκυψε τυχαία όταν έβαλαν έναν χαρτοκόπτη στο γαλλικό λεξικό του Larousse, ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι αποτελεί αναφορά στο ντα- ντα (ναι- ναι) των βαλκάνιων προσφύγων της Ζυρίχης. Αυτή η ηθελημένη σύγχυση γύρω από το όνομα είναι αντανάκλαση της αναστάτωσης και της σύγχυσης που θέλησε να δημι-

νιφέστο του καλλιτεχνικού ρεύματος. Από εκεί, ένας εκ των πρωταγωνιστών, του DADA, ο ρουμάνος ποιητή Τριστιάν Τζαρά γράφει στο δεύτερο μανιφέστο: *«[...] Υπάρχει ένα μεγάλο αρνητικό, καταστροφικό έργο προς ολοκλήρωση. Καθαρά και ξάστερα. Ο εξαγνισμός του συνανθρώπου μας θα ολοκληρωθεί μετά τη φάση της τρέλας, της επιθετικής, πλήρους τρέλας ενός κόσμου που αφέθηκε στα χέρια ληστών, οι οποίοι ξεσκίζουν και καταστρέφουν τους αιώνες.[...]».* **Τα ντανταϊστικά μανιφέστα, λόγω της δυναμικής τους και των ιδεών που έκφραζαν, λειτουργούσαν πολλές φορές ως αναρχικές διακηρύξεις, ήταν κατά κάποιο τρόπο η συνέχεια των αναρχικών διακηρύξεων του 19ου αιώνα. Ακολουθούσαν την ιδέα της *«έμπρακτης προπαγάνδας»* (propaganda by deed) που επινοήθηκε από τους ιταλούς αναρχικούς Ερίκο Μαλατέστα, Κάρλο Καφιέρο και Εμίλιο Κοβέλι.**

Ποίηση, Εικαστικά, Μουσική & Φωτογραφία

Το DADA περιέτρεξε την ποίηση, τα εικαστικά, την φωτογραφία και την μουσική. Η ντανταϊστική ποίηση μηδένιζε την ιδέα της

την τσάντα. Το ποίημα θα σας μοιάζει. Και να που γίνατε ένας απείρως πρωτότυπος συγγραφέας με μια χαριτωμένη ευαισθησία, έστω κι αν δεν σας καταλαβαίνει το άξεστο κοπάδι».

Με το ίδιο σκεπτικό, πολλές δεκαετίες αργότερα, εμφανίστηκε στην μουσική ο λεγόμενος *«Αλεατορισμός»* (μουσική του τυχαίου). Μουσική είχαν συνθέσει πολλοί ντανταϊστές. Οι μουσικές χρησιμοποιούν νότες, μουσικά όργανα αλλά και θορύβους, κραυγές, λέξεις και φράσεις, πολλές φορές χωρίς συνοχή. Μουσικά έργα είχαν συνθέσει ο Μαρσέλ Ντυσάν, ο Αντόνιο Ρουσόλο, ο Χούγκο Μπαλ, ο Τριστιάν Τζαρά και ο Κουρτ Σβάιτσερ. Οι μουσικές αυτές επηρέασαν πολλούς σύγχρονους συνθέτες σχεδόν πενήντα χρόνια μετά, όπως τον Τζων Κέιτζ.[3]

Στον χώρο των εικαστικών τεχνών οι ντανταϊστές έβαλαν μουστάκι στην Μόνα Λίζα, ένας πολύ γνωστός πίνακας του Ρέμπραντ μετατράπηκε σε σιδερώστρα, δημιουργήθηκαν ανεξήγητες και ακατανόητες μηχανές, όπως ο «Συνθλιφτής Σοκολάτας» ή το «Το Παιδί Καμπυρατέρ», ενώ ασχολήθηκαν αρκετά με την τέχνη του κολάζ. **Έκαναν τέχνη καθημερινά αντικείμενα, σκουπίδια του σύγχρονου τρόπου ζωής, προσδίδοντάς τους ένα διαφορετικό νόημα, υποσκάπτοντας έτσι κάθε έννοια «έργου τέχνης».** Με αυτό τον τρόπο ένα οποιοδήποτε καθημερινό αντικείμενο επεξεργασμένο ή όχι από τον καλλιτέχνη ανάγεται σε έργο τέχνης απλά μόνο εάν ο καλλιτέχνης το εκθέσει σε μια γκαλερί ή έκθεση. Το πιο γνωστό παράδειγμα είναι η γνωστή «Κρήνη» του γεννημένου αναρχικού Μαρσέλ Ντυσάν, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα πορσελάνινο ουροδοχείο που, αφού αποσύρθηκε από το πρωτογενές περιβάλλον και εμφανίστηκε ως έργο τέχνης το 1917 με την υπογραφή R. Mutt. Η «Κρήνη», απορρίφθηκε από την Έκθεση των Ανεξάρτητων της Νέας Υόρκης και ο Ντυσαν κυκλοφόρησε κείμενο με την υπογραφή Mutt που έλεγε: *«Αν ο κ. Mutt κατασκεύασε το ουροδοχείο με τα ίδια του τα χέρια ή όχι, δεν έχει σημασία. Αρκεί ότι το Διάλεξε. Πήρε ένα καθημερινό αντικείμενο, το παρουσίασε με τέτοιον τρόπο που*

Πιστεύουμε πως ένα κείμενο για το DADA θα πρέπει τουλάχιστον να αρχίζει κάπως έτσι. Αλλά, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή και ας μιλήσουμε... συμβατικά με τις ίδιες λέξεις αλλά στην «σωστή» σειρά:

Αν ένα ρεύμα τέχνης, μέχρι σήμερα, έτεινε τόσο πολύ στην Αναρχία αυτό δεν ήταν άλλο από το λεγόμενο DADA. Αφορμή της αναφοράς μας στο συγκεκριμένο καλλιτεχνικό ρεύμα, στάθηκαν τα 100 χρόνια λήξης της πρώτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, όπου ο νταντaϊσμός είναι προβοκατόρικο τέκνο της. **Το DADA δημιουργήθηκε εξ αιτίας των μπαρουτοκαπνισμένων φυσικών τοπίων που μετατράπηκαν σε πεδία μάχης της πρώτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, του θανατερού ήχου του πολέμου, των διαμελισμένων σωμάτων, των ανθρώπινων κραυγών, των χημικών αερίων, των κατεστραμμένων ζώων και των εκατομμυρίων νεκρών που έδωσαν την ζωή τους στα χέρια μιας μερίδας εξουσιαστών.** Δημιουργήθηκε ως αντίδραση όλων των παραπάνω. Για τους νταντaϊστές όλα όσα συγκροτούσαν τον κόσμο μέχρι τότε έπρεπε να αναθεωρηθούν, να διαλυθούν και να γεννηθούν νέες οπτικές που δεν θα θύμιζαν τίποτα από όλα εκείνα που οδήγησαν την ανθρωπότητα σ' αυτό το φρικτό μακέλεμα. Αρνείται όλα εκείνα τα ιδεώδη, τις ιδεολογίες και τις αξίες της κοινωνίας που το μόνο που είχαν καταφέρει ήταν ένας πόλεμος με εκατομμύρια νεκρούς. Ένας πρωταγωνιστής αυτού του ρεύματος, ο γάλλος ρουμανικής καταγωγής Τριστιάν Τζαρά είχε δηλώσει: *«Ήμασταν ενάντια στον πόλεμο, χωρίς όμως να πέφτουμε στην εύκολη παγίδα του ουτοπικού πασιφισμού. Ξέραμε πως δεν θα ξεφορτωνόμασταν τον πόλεμο αν δεν ξεφορτωνόμασταν τα αίτιά του[...] Αυτός ο πόλεμος δεν ήταν δικός μας. Για μας ήταν ένας πόλεμος ψεύτικων συναισθημάτων και αθεμελίωτων δικαιολογιών[...] Το νταντά γεννήθηκε από μια ηθική ανάγκη, από μια ακατανίκητη θέληση για* *στα χέρια χρηματομεσιτών που αρπάζουν νομίσματα. Θέλω τη λέξη, εκεί που αυτή σταματάει και εκεί που αυτή ξεκινάει. Το Νταντά είναι η καρδιά των λέξεων. Κάθε πράγμα έχει τη λέξη του αλλά η λέξη έχει γίνει ένα πράγμα αυθυπόστατο. Γιατί να μην το βρω; Γιατί ένα δέντρο να μη λέγεται «πλουσπλούς» και «πλούσπλουμπας» όταν έχει βρέξει; Η λέξη, η λέξη, η λέξη έξω από τη σφαίρα σας, την πνιγηρότητά σας, έξω απ' αυτή την καταγέλαστη ανημπόρια, την τεράστια αυταρέσκεια, την παπαγαλία, τα αυταπόδεικτα φληναφήματα σας. Η λέξη, κύριοι, η λέξη είναι ένα δημόσιο μέλημα πρώτης τάξεως».*

Ο νταντaϊσμός πολλές φορές αναφέρεται και σαν κίνημα τέχνης, πράγμα ψευδές· κίνημα δεν υπήρξε ποτέ γιατί είχε έντονη αλλεργία σε οτιδήποτε συγκροτημένο. Το DADA ήταν και είναι ρεύμα ηλεκτρικό υψηλής τάσης που τίναζε στον αέρα όλο τον καθωσπρέπει ακαδημαϊσμό στα απανταχού λεγόμενα σαλόνια της τέχνης. Στα εγκαίνια του καμπαρέ Βολταίρ του Ούγκο Μπάλ στην Ζυρίχη, στις 5 Φεβρουαρίου το 1916 γεννιέται σύμφωνα με πολλούς το DADA[2]. Η λέξη σύμφωνα με κάποιους νταντaϊστές προέκυψε τυχαία όταν έβαλαν έναν χαρτοκόπτη στο γαλλικό λεξικό του Larousse, ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι αποτελεί αναφορά στο ντα- ντα (ναι- ναι) των βαλκάνιων προσφύγων της Ζυρίχης. Αυτή η ηθελημένη σύγχυση γύρω από το όνομα είναι αντανάκλαση της αναστάτωσης και της σύγχυσης που θέλησε να δημιουργήσει το DADA. Στο καμπαρέ Βολταίρ

1. Edward S. Campell ΝΤΑΝΤΑ Το κίνημα της ρήξης, Μετάφραση: Λεωνίδας Καρνέζης, Εκδόσεις Κολχίς Αθήνα 2016, σελ. 38.

2. Στην Ελβετία εκείνη την περίοδο, είχαν προσφύγει για να αποφύγουν τον πόλεμο πολλοί πολιτικοί, συγγραφείς, συνθέτες, διανοούμενοι καλλιτέχνες κ.οκ. Σε διπλανό κτήριο από το καμπαρέ Βολταίρ ζούσε ο Λένιν που ασφαλώς και αγνοούσε ή και απέφευγε την ύπαρξη αυτής της «φωλιάς των τρελών» καλλιτεχνών.

αναρχικών διακηρύξεων του 19ου αιώνα. Ακολουθούσαν την ιδέα της *«έμπρακτης προπαγάνδας»* (propaganda by deed) που επινοήθηκε από τους ιταλούς αναρχικούς Ερίκο Μαλατέστα, Κάρλο Καφιέρο και Εμίλιο Κοβέλι.

Ποίηση, Εικαστικά, Μουσική & Φωτογραφία

Το DADA περιέτρεξε την ποίηση, τα εικαστικά, την φωτογραφία και την μουσική. Η νταντaϊστική ποίηση μηδένιζε την ιδέα της ποίησης που υπήρχε μέχρι τότε. Ο ποιητής έπαιρνε ένα άρθρο από μια εφημερίδα έκοβε τις λέξεις, τις τοποθετούσε σε ένα σακουλάκι και τις έβγαζε μια προς μια. Στο τέλος αυτής της διαδικασίας ένα εξαίσιο ποίημα ήταν έτοιμο. Ο Τζαρά είχε περιγράψει την διαδικασία ως εξής:*«Πάρτε μια εφημερίδα. Πάρτε ένα ψαλίδι. Διαλέξτε από την εφημερίδα ένα άρθρο στο μέγεθος του ποιήματος που θέλετε να κάνετε. Κόψτε με το ψαλίδι το άρθρο.Κατόπιν κόψτε προσεκτικά τις λέξεις που αποτελούν το*

τες επηρέασαν πολλούς σύγχρονους συνθέτες σχεδόν πενήντα χρόνια μετά, όπως τον Τζων Κέιτζ.[3]

Στον χώρο των εικαστικών τεχνών οι νταντaϊστές έβαλαν μουστάκι στην Μόνα Λίζα, ένας πολύ γνωστός πίνακας του Ρέμπραντ μετατράπηκε σε σιδερώστρα, δημιουργήθηκαν ανεξήγητες και ακατανόητες μηχανές, όπως ο «Συνθλιφτής Σοκολάτας» ή το «Το Παιδί Καμπυρατέρ», ενώ ασχολήθηκαν αρκετά με την τέχνη του κολάζ. **Έκαναν τέχνη καθημερινά αντικείμενα, σκουπίδια του σύγχρονου τρόπου ζωής, προσδίδοντάς τους ένα διαφορετικό νόημα, υποσκάπτοντας έτσι κάθε έννοια «έργου τέχνης».** Με αυτό τον τρόπο ένα οποιοδήποτε καθημερινό αντικείμενο επεξεργασμένο ή όχι από τον καλλιτέχνη ανάγεται σε έργο τέχνης απλά μόνο εάν ο καλλιτέχνης το εκθέσει σε μια γκαλερί ή έκθεση. Το πιο γνωστό παράδειγμα είναι η γνωστή «Κρήνη» του γεννημένου αναρχικού Μαρσέλ Ντυσάν, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα πορσελάνινο ουροδοχείο που, αφού αποσύρθηκε από το πρωτογενές περιβάλλον και εμφανίστηκε ως έργο τέχνης το 1917 με την υπογραφή R. Mutt. Η «Κρήνη», απορρίφθηκε από την Έκθεση των Ανεξαρτήτων της Νέας Υόρκης και ο Ντυσαν κυκλοφόρησε κείμενο με την υπογραφή Mutt που έλεγε: *«Αν ο κ. Mutt κατασκεύασε το ουροδοχείο με τα ίδια του τα χέρια ή όχι, δεν έχει σημασία. Αρκεί ότι το Διάλεξε. Πήρε ένα καθημερινό αντικείμενο, το παρουσίασε με τέτοιον τρόπο που (χάρη στον καινούριο τίτλο του) η χρηστική σημασία του να εξαφανιστεί, και γέννησε (στο θεατή) νέες σκέψεις για το συγκεκριμένο αντικείμενο».* Η παραπάνω έννοια ονομάζεται ready-made και έχει σημαδέψει όλον τον 20 αιώνα. Εκτός από αυτό, το μεγαλύτερο έργο του Ντυσάν θεωρείται ένα κομμάτι γυαλί με τίτλο *«Μεγάλο Γυα-*

3. Για τον Τζον Κέιτζ βλέπε: John Cage: Μουσική – Ήχος – Σιωπή – Αναρχία. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 151, Ιούλιος-Αύγουστος 2015.

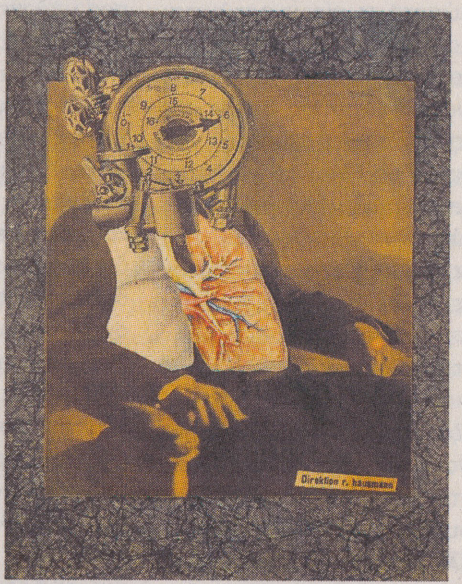
λί» ή «Η νύφη ξεγυμνωμένη ακόμα κι από τους εργένηδές της», που το είχε αφήσει για ενάμιση χρόνο να δέχεται την σκόνη της Νέας Υόρκης και ύστερα κόλλησε με ειδική κόλα την σκόνη στην θέση της. Πάνω σ' αυτό, με μαθηματική ακρίβεια κόλλησε και σχεδίασε διάφορα σχέδια. Το έργο ολοκληρώθηκε το 1918, αλλά κατά την μεταφορά του το 1923 σε κάποια έκθεση το γυαλί ράγισε κάνοντας τον Ντυσάν ευτυχισμένο, γιατί έτσι θεώρησε πως τότε ολοκληρώθηκε το έργο του. Αυτός ο πρωταγωνιστής του DADA εγκατέλειψε την τέχνη για να αφοσιωθεί στο σκάκι!

Στον χώρο της φωτογραφίας ο Man Ray βγάζει φωτογραφίες χωρίς την χρήση φωτογραφικής μηχανής. Τα προς φωτογράφιση αντικείμενα φωτίζονται από ορισμένη οπτική γωνία απευθείας πάνω στο φωτογραφικό χαρτί, με αποτελέσματα άκρως αφαιρετικά και συγχρόνως λυρικά και ευαίσθητα.

Η Αναρχική βάση του DADA

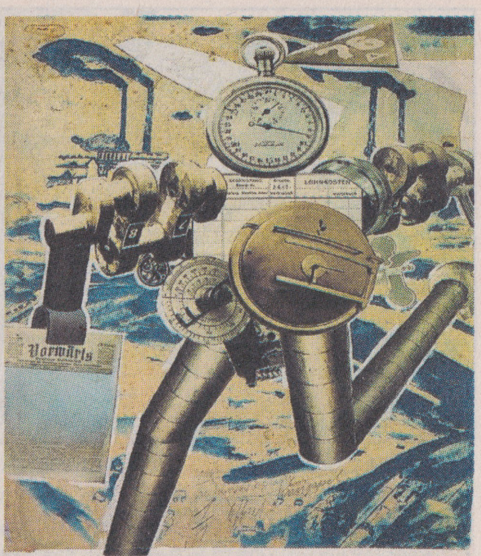
Το DADA απέρριψε όχι μόνο τον λεγόμενο «αστικό» τρόπο ζωής και την τάξη που αυτός ορίζει, αλλά όλες τις τάξεις πραγμάτων. Όλα τα παραπάνω έπρεπε να διαλυ-

Ντέσμπουργκ και ο Σπέγκερμαν συνέταξαν ένα μανιφέστο με τίτλο «Proletkunst Manifesto», στο οποίο ο τίτλος του ήταν εμφανώς προβοκατόρικος γιατί στην πραγματικότητα επιτιθόταν στη χειραγώγηση της καλλιτεχνικής δημιουργίας από τους μπολσεβίκους και το λεγόμενο προλεταριάτο.*«Σε αυτούς που θέλουν να δημιουργήσουν μια προλεταριακή τέχνη, θέτουμε το ερώτημα: τί είναι προλεταριακή τέχνη; Είναι τέχνη που φτιάχνουν οι ίδιοι οι προλετάριοι; Ή τέχνη αφιερωμένη στην υπηρεσία του προλεταριάτου; Ή τέχνη σχεδιασμένη να αφυπνίσει τα (επαναστατικά) προλεταριακά ένστικτα; Δεν υπάρχει τέχνη που να την κάνουν προλετάριοι, γιατί ο προλετάριος που κάνει τέχνη δεν είναι προλετάριος, αλλά καλλιτέχνης. Ένας καλλιτέχνης δεν είναι ούτε προλετάριος ούτε αστός, και αυτό που δημιουργεί δεν ανήκει ούτε στους προλετάριους ούτε στους αστούς, αλλά σε όλους».*[5]

Εκτός από τους παραπάνω, σαφώς φιλοαναρχικές τάσεις είχαν και πολλοί ντανταϊστές που δρούσαν στο Βερολίνο, όπως ο Ραούλ Χάουζμαν και Γιόχανες Μπάαντερ. Μάλιστα ο Μπάαντερ μετά από συζητήσεις που είχε με τον Χαζουμαν στην τελετή για την ανακήρυξη της Α΄ Γερμανικής Δημοκρατίας στο Κρατικό θέατρο της Βαϊμάρης το 1919, πέταξε από τον εξώστη προκηρύξεις που τον αυτοανακήρυσσαν ως πρώτο πρόεδρο της νέας αυτής δημοκρατίας. Η προκήρυξη τελείωνε ως εξής: *«Θα ανατινάξουμε τη Βαϊμάρη μέχρι τα ουράνια, δεν θα λυπηθούμε κανέναν και τίποτε. Παρουσιαστείτε όλοι μαζικά! Το ντανταϊστικό Αρχηγείο της Παγκόσμιας Επανάστασης».* Ο ίδιος, μια άλλη φορά, είχε εφορμήσει σε καθεδρικό ναό του Βερολίνου διακόπτοντας τον εφημέριο που λειτουργούσε και φωνάζοντας από τον χώρο της χορωδίας: *«Στον διάολο ο Χριστός»* ή σύμφωνα με μιαν άλλη εκδοχή: *«εσείς είστε εκείνοι που κοροϊδεύετε τον Χριστό, δεν δίνετε δεκάρα για αυτόν».* Οι βερολινέζοι ντανταϊστές θα βρεθούν πίσω από τα οδοφράγματα με τους Σπαρτακιστές και θα πολεμήσουν τα ακροδεξιά στρατιωτικά τάγματα.

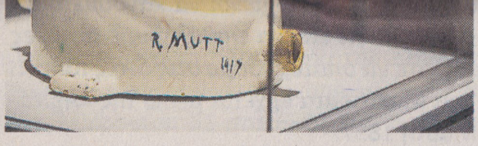
Στο Βερολίνο, ο Χάουζμαν και ο ποιητής Φραντς Γιούνγκ κυκλοφορούσαν το φιλοαναρχικό περιοδικό Die Freie Strasse (Ο Ελεύθερος Δρόμος). Οι Περέ, Πικαμπιά, Γιούνγκ, Μπάαντερ και Κραβάν, είναι κάποια ονόματα νταναταϊστών που είτε αυτοπροσδιορίζονταν ως αναρχικοί είτε είχαν κατά βάση αντιεξουσιαστικές απόψεις. **Ο Περέ μάλιστα, πολέμησε με τους αναρχικούς στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο. Ήταν αντίθετος στο Κράτος, το Έθνος και την εκκλησιαστική εξουσία. Πέθανε, στη Γαλλία σε ένα μικροσκοπικό δωμάτιο το 1959.**

αισθητικής και τρόπου προσέγγισης των πραγμάτων είναι η Punk κουλτούρα.

Οι εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα

Το DADA όπως είδαμε επιχείρησε και τελικά σ' ένα πολύ μεγάλο βαθμό σάρωσε όλα τα κατεστημένα. Δεν έκανε διάκριση και δεν χαρίστηκε σε τίποτα. Μέσα σ' αυτήν την φλόγα και το πάθος των διακηρύξεων των ντανταϊστών φυσικά και θα υπήρχαν τα πρόσωπα όπου θα είχαν διαφορετικό προσανατολισμό, παίρνοντας την φλόγα της εξέγερσης του DADA ώστε να την χρησιμοποιήσουν για την επικράτηση ενός δικού τους κατεστημένου. Ένα τέτοιο πρόσωπο είναι ο Ιούλιος Έβολα. Ο Έβολα ήταν φιλόσοφος, συνδεόταν φιλικά με τον Μουσολίνι και αλληλογραφούσε με τον Τζαρά. Αφού γοητεύτηκε από τις νέες προσεγγίσεις του ντανταϊσμού μεταπήδησε στον φασισμό του Μουσολίνι. Πίστευε στην πνευματική ανωτερότητα και μαζί με άλλους θεωρητικούς του φασισμού επισκέφτηκαν τον Χίτλερ τον Σεπτέμβρη του 1943 με σκοπό να δημιουργήσουν το κράτος του Σαλό στην Βόρεια Ιταλία. Αλ-

λί» ή «Η νύφη ξεγυμνωμένη ακόμα κι από τους εργένηδές της», που το είχε αφήσει για ενάμιση χρόνο να δέχεται την σκόνη της Νέας Υόρκης και ύστερα κόλλησε με ειδική κόλα την σκόνη στην θέση της. Πάνω σ' αυτό, με μαθηματική ακρίβεια κόλλησε και σχεδίασε διάφορα σχέδια. Το έργο ολοκληρώθηκε το 1918, αλλά κατά την μεταφορά του το 1923 σε κάποια έκθεση το γυαλί ράγισε κάνοντας τον Ντυσάν ευτυχισμένο, γιατί έτσι θεώρησε πως τότε ολοκληρώθηκε το έργο του. Αυτός ο πρωταγωνιστής του DADA εγκατέλειψε την τέχνη για να αφοσιωθεί στο σκάκι!

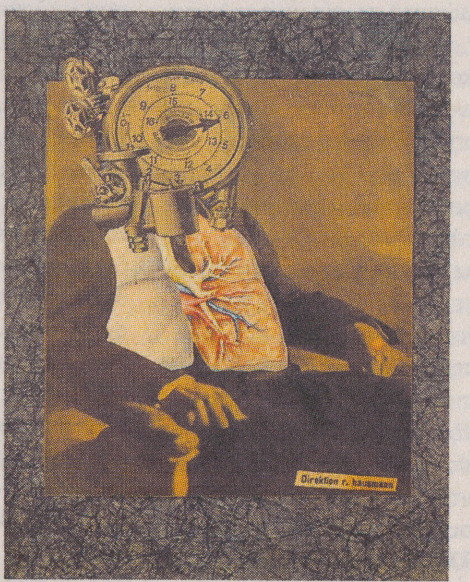
Στον χώρο της φωτογραφίας ο Man Ray βγάζει φωτογραφίες χωρίς την χρήση φωτογραφικής μηχανής. Τα προς φωτογράφιση αντικείμενα φωτίζονται από ορισμένη οπτική γωνία απευθείας πάνω στο φωτογραφικό χαρτί, με αποτελέσματα άκρως αφαιρετικά και συγχρόνως λυρικά και ευαίσθητα.

Η Αναρχική βάση του DADA

Το DADA απέρριψε όχι μόνο τον λεγόμενο «αστικό» τρόπο ζωής και την τάξη που αυτός ορίζει, αλλά όλες τις τάξεις πραγμάτων. Όλα τα παραπάνω έπρεπε να διαλυθούν γιατί απέτυχαν. «*Είμαι κατά των συστημάτων*» διακήρυττε ο Τριστιάν Τζαρά και συνέχιζε: *«Το πιο αποδεκτό σύστημα είναι να μην έχεις κανένα σύστημα και καμιά αρχή».*

Οι ντανταϊστές δεν σταμάτησαν με το έργο τους αλλά και τα λόγια τους να δηλώνουν την αναρχική τους στάση απέναντι σε κάθε τι δεδομένο, σε κάθε τάξη: *«Ήταν απαραίτητο να τους κάνουμε να καταλάβουν ότι είμαστε εναντίον της κουλτούρας και ότι είμαστε αντίθετοι όχι μόνο με την αστική τάξη πραγμάτων αλλά και με κάθε τάξη πραγμάτων, κάθε ιεραρχία, κάθε ηρωοποίηση, κάθε ειδωλολατρία, όποιο και αν ήταν το είδωλο».(Max Ernst)*[4]

μιουργήσουν μια προλεταριακή τέχνη, θέτουμε το ερώτημα: τί είναι προλεταριακή τέχνη; Είναι τέχνη που φτιάχνουν οι ίδιοι οι προλετάριοι; Ή τέχνη αφιερωμένη στην υπηρεσία του προλεταριάτου; Ή τέχνη σχεδιασμένη να αφυπνίσει τα (επαναστατικά) προλεταριακά ένστικτα; Δεν υπάρχει τέχνη που να την κάνουν προλετάριοι, γιατί ο προλετάριος που κάνει τέχνη δεν είναι προλετάριος, αλλά καλλιτέχνης. Ένας καλλιτέχνης δεν είναι ούτε προλετάριος ούτε αστός, και αυτό που δημιουργεί δεν ανήκει ούτε στους προλετάριους ούτε στους αστούς, αλλά σε όλους».[5]

Το DADA απεχθανόταν την πολιτική. *«Ξέρουμε πως ο Ντανταϊσμός είχε τελειώσει με την πολιτική, την είχε καταστρέψει με μια μονοκοντυλιά, την είχε αγνοήσει. Το κίνημα εξεγέρθηκε ενάντια στην εξουσία κάθε είδους, υπερασπιζόμενο την ελευθερία κάθε είδους», έγραψε ο ντανταϊστής Ζωρζ Ριμπμόν-Ντεσέν (Georges Ribemont-Dessaignes).*

Πολλοί καλλιτέχνες που αναμείχθηκαν με το ρεύμα είχαν με κάποιο τρόπο επαφή με τον αναρχισμό και είχαν έρθει σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό σε επαφή μαζί του. Ο Ούγκο Μπαλ είχε μεταφράσει Μπακούνιν, ο Χανς Ρίχτερ είχε επαφές με την αναρχική ομάδα της Ζυρίχης και ο Τρι-

ιμάρης το 1919, πέταξε από τον εξώστη προκηρύξεις που τον αυτοανακήρυσσαν ως πρώτο πρόεδρο της νέας αυτής δημοκρατίας. Η προκήρυξη τελείωνε ως εξής: *«Θα ανατινάξουμε τη Βαϊμάρη μέχρι τα ουράνια, δεν θα λυπηθούμε κανέναν και τίποτε. Παρουσιαστείτε όλοι μαζικά! Το ντανταϊστικό Αρχηγείο της Παγκόσμιας Επανάστασης».* Ο ίδιος, μια άλλη φορά, είχε εφορμήσει σε καθεδρικό ναό του Βερολίνου διακόπτοντας τον εφημέριο που λειτουργούσε και φωνάζοντας από τον χώρο της χορωδίας: *«Στον διάολο ο Χριστός»* ή σύμφωνα με μιαν άλλη εκδοχή: *«εσείς είστε εκείνοι που κοροϊδεύετε τον Χριστό, δεν δίνετε δεκάρα για αυτόν».* Οι βερολινέζοι ντανταϊστές θα βρεθούν πίσω από τα οδοφράγματα με τους Σπαρτακιστές και θα πολεμήσουν τα ακροδεξιά στρατιωτικά τάγματα.

Στο Βερολίνο, ο Χάουζμαν και ο ποιητής Φραντς Γιούνγκ κυκλοφορούσαν το φιλοαναρχικό περιοδικό Die Freie Strasse (Ο Ελεύθερος Δρόμος). Οι Περέ, Πικαμπιά, Γιούνγκ, Μπάαντερ και Κραβάν, είναι κάποια ονόματα νταναταϊστών που είτε αυτοπροσδιορίζονταν ως αναρχικοί είτε είχαν κατά βάση αντιεξουσιαστικές απόψεις. **Ο Περέ μάλιστα, πολέμησε με τους αναρχικούς στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο. Ήταν αντίθετος στο Κράτος, το Έθνος και την εκκλησιαστική εξουσία. Πέθανε, στη Γαλλία σε ένα μικροσκοπικό δωμάτιο το 1959.**

Όπου λάμβαναν χώρα εκθέσεις, δρώμενα ή καλλιτεχνικές βραδιές η αστυνομία έκανε υπερωρίες! Ακόμα και κοινοβούλια θα συζητούσαν για τον περιορισμό αυτών των «άγριων θηρίων» της τέχνης που προκαλούσαν το κοινό αίσθημα με τις γκαλερί τους και τις εκθέσεις τους. Μάλιστα μια ντανταϊστική έκθεση στην Κολωνία, στις αρχές του 1920, θα καταστραφεί ολοσχερώς από τους επισκέπτες της μέχρι που επενέβη η αστυνομία και την έκλεισε. Όλα τα παραπάνω όμως οι ντανταιστές δεν τα θεωρούσαν ως καταστολή αλλά ως νίκη και γι' αυτό το λόγο το DADA σαν αισθητική, σαν κουλτούρα και τέχνη δεν έσβησε ποτέ. Αν και από πολλούς θεωρητικούς

αισθητικής και τρόπου προσέγγισης των πραγμάτων είναι η Punk κουλτούρα.

Οι εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα

Το DADA όπως είδαμε επιχείρησε και τελικά σ' ένα πολύ μεγάλο βαθμό σάρωσε όλα τα κατεστημένα. Δεν έκανε διάκριση και δεν χαρίστηκε σε τίποτα. Μέσα σ' αυτήν την φλόγα και το πάθος των διακηρύξεων των ντανταϊστών φυσικά και θα υπήρχαν τα πρόσωπα όπου θα είχαν διαφορετικό προσανατολισμό, παίρνοντας την φλόγα της εξέγερσης του DADA ώστε να την χρησιμοποιήσουν για την επικράτηση ενός δικού τους κατεστημένου. Ένα τέτοιο πρόσωπο είναι ο Ιούλιος Έβολα. Ο Έβολα ήταν φιλόσοφος, συνδεόταν φιλικά με τον Μουσολίνι και αλληλογραφούσε με τον Τζαρά. Αφού γοητεύτηκε από τις νέες προσεγγίσεις του ντανταϊσμού μεταπήδησε στον φασισμό του Μουσολίνι. Πίστευε στην πνευματική ανωτερότητα και μαζί με άλλους θεωρητικούς του φασισμού επισκέφτηκαν τον Χίτλερ τον Σεπτέμβρη του 1943 με σκοπό να δημιουργήσουν το κράτος του Σαλό στην Βόρεια Ιταλία. Δήλωσε εθελοντής ώστε να πολεμήσει τους κομμουνιστές στο Ρωσικό μέτωπο αλλά δεν επιλέχθηκε. Θεωρείται κύριος εκπρόσωπος του ιταλικού ντανταϊσμού.

Επίσης, ο Τζαρά μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, το 1947, εντάχθηκε στο Γαλλικό Κομουνιστικό Κόμμα. Το πάθος για εξέγερση στο κατεστημένο όταν δεν γίνεται με ανιδιοτέλεια και με ανεξούσιο τρόπο, όταν δεν έχει στόχο να διαλύσει ατομικά και συλλογικά κατεστημένα χωρίς να κάνει διακρίσεις, οδηγεί σε άλλα κατεστημένα που μπορεί να είναι ίδια ή και χειρότερα.

Ελευθερόκοκκος

χνη για να αφοσιωθεί στο σκάκι!

Στον χώρο της φωτογραφίας ο Man Ray βγάζει φωτογραφίες χωρίς την χρήση φωτογραφικής μηχανής. Τα προς φωτογράφιση αντικείμενα φωτίζονται από ορισμένη οπτική γωνία απευθείας πάνω στο φωτογραφικό χαρτί, με αποτελέσματα άκρως αφαιρετικά και συγχρόνως λυρικά και ευαίσθητα.

Η Αναρχική βάση του DADA

Το DADA απέρριψε όχι μόνο τον λεγόμενο «αστικό» τρόπο ζωής και την τάξη που αυτός ορίζει, αλλά όλες τις τάξεις πραγμάτων. Όλα τα παραπάνω έπρεπε να διαλυθούν γιατί απέτυχαν. «*Είμαι κατά των συστημάτων*» διακήρυττε ο Τριστιάν Τζαρά και συνέχιζε: «*Το πιο αποδεκτό σύστημα είναι να μην έχεις κανένα σύστημα και καμιά αρχή*».

Οι ντανταϊστές δεν σταμάτησαν με το έργο τους αλλά και τα λόγια τους να δηλώνουν την αναρχική τους στάση απέναντι σε κάθε τι δεδομένο, σε κάθε τάξη: «*Ήταν απαραίτητο να τους κάνουμε να καταλάβουν ότι είμαστε εναντίον της κουλτούρας και ότι είμαστε αντίθετοι όχι μόνο με την αστική τάξη πραγμάτων αλλά και με κάθε τάξη πραγμάτων, κάθε ιεραρχία, κάθε ηρωοποίηση, κάθε ειδωλολατρία, όποιο και αν ήταν το είδωλο».(Max Ernst)*[4]

Το DADA κατακρίθηκε από τους μπολσεβίκους ως αστικό ή αναρχικό, ενώ οι ίδιοι οι αστοί το αποκαλούσαν μπολσεβίκικο ή αναρχικό! Και στις δύο περιπτώσεις ο αναρχικός χαρακτηρισμός παράμενε και δημιουργούσε όχι ντροπή που ήθελαν οι κατακριτές του αλλά περηφάνια στους ντανταϊστές. Απέναντι στις κατακρίσεις των μπολσεβίκων ο Αρπ, ο Τζαρά, ο Βαν

4. Edward S. Campell ΝΤΑΝΤΑ Το κίνημα της ρήξης, Μετάφραση: Λεωνίδας Καρνέζης, Εκδόσεις Κολχίς Αθήνα 2016, σελ. 52.

Το DADA απεχθανόταν την πολιτική. *«Ξέρουμε πως ο Ντανταϊσμός είχε τελειώσει με την πολιτική, την είχε καταστρέψει με μια μονοκοντυλιά, την είχε αγνοήσει. Το κίνημα εξεγέρθηκε ενάντια στην εξουσία κάθε είδους, υπερασπιζόμενο την ελευθερία κάθε είδους», έγραψε ο ντανταϊστής Ζωρζ Ριμπμόν-Ντεσέν (Georges Ribemont-Dessaignes).*

Πολλοί καλλιτέχνες που αναμείχθηκαν με το ρεύμα είχαν με κάποιο τρόπο επαφή με τον αναρχισμό και είχαν έρθει σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό σε επαφή μαζί του. Ο Ούγκο Μπαλ είχε μεταφράσει Μπακούνιν, ο Χανς Ρίχτερ είχε επαφές με την αναρχική ομάδα της Ζυρίχης και ο Τριστάν Τζαρά, που πρωτογνώρισε το αναρχικό κίνημα στο Βουκουρέστι, είχε πει: ***«Είναι προφανές πως η αναρχική φύση του ντανταϊσμού μαζί με την ιδέα ενός ηθικού απόλυτου που το κίνημα προέτασσε πάνω από κάθε πιθανή πρακτική αναγκαιότητα, θα κρατούσε το νταντά μακριά από τους πολιτικούς αγώνες».*** Στο σημείο αυτό ο Τζαρά δίνει μια αναρχική εξήγηση στον όρο πολιτική που την υπονοεί, πολύ σωστά, ως εξαπάτηση και εντελώς ανήθικη.

5. Ο. π. σελ. 52.

κιστές και θα πολεμήσουν τα ακροδεξιά στρατιωτικά τάγματα.

Στο Βερολίνο, ο Χάουζμαν και ο ποιητής Φραντς Γιούνγκ κυκλοφορούσαν το φιλοαναρχικό περιοδικό Die Freie Strasse (Ο Ελεύθερος Δρόμος). Οι Περέ, Πικαμπιά, Γιούνγκ, Μπάαντερ και Κραβάν, είναι κάποια ονόματα νταναταϊστών που είτε αυτοπροσδιορίζονταν ως αναρχικοί είτε είχαν κατά βάση αντιεξουσιαστικές απόψεις. **Ο Περέ μάλιστα, πολέμησε με τους αναρχικούς στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο. Ήταν αντίθετος στο Κράτος, το Έθνος και την εκκλησιαστική εξουσία. Πέθανε, στη Γαλλία σε ένα μικροσκοπικό δωμάτιο το 1959.**

Όπου λάμβαναν χώρα εκθέσεις, δρώμενα ή καλλιτεχνικές βραδιές η αστυνομία έκανε υπερωρίες! Ακόμα και κοινοβούλια θα συζητούσαν για τον περιορισμό αυτών των «άγριων θηρίων» της τέχνης που προκαλούσαν το κοινό αίσθημα με τις γκαλερί τους και τις εκθέσεις τους. Μάλιστα μια ντανταϊστική έκθεση στην Κολωνία, στις αρχές του 1920, θα καταστραφεί ολοσχερώς από τους επισκέπτες της μέχρι που επενέβη η αστυνομία και την έκλεισε. Όλα τα παραπάνω όμως οι ντανταϊστές δεν τα θεωρούσαν ως καταστολή αλλά ως νίκη και γι' αυτό το λόγο το DADA σαν αισθητική, σαν κουλτούρα και τέχνη δεν έσβησε ποτέ. Αν και από πολλούς θεωρητικούς υποστηρίζεται ότι έσβησε λίγα χρόνια αργότερα, με την προσχώρηση πολλών στο κίνημα του Σουρεαλισμού, η αλήθεια είναι δεν έσβησε ποτέ. Η ορμή της γέννησης του ήταν τόσο μεγάλη και αναρχική που, μετά από αυτό, πολλά καλλιτεχνικά εγχειρήματα πηγάζουν από το DADA. Μετά τους ντανταϊστές τίποτα δεν θα είναι το ίδιο στην ιδέα του ωραίου και του άσχημου, της καλής και της κακής αισθητικής. Οι ιδέες των ντανταϊστών επηρέασαν και επηρεάζουν πολλούς χώρους μέχρι και σήμερα. Ένα παράδειγμα απογόνου της ντανταϊστικής ρήξεων των ντανταϊστών φυσικά και θα υπήρχαν τα πρόσωπα όπου θα είχαν διαφορετικό προσανατολισμό, παίρνοντας την φλόγα της εξέγερσης του DADA ώστε να την χρησιμοποιήσουν για την επικράτηση ενός δικού τους κατεστημένου. Ένα τέτοιο πρόσωπο είναι ο Ιούλιος Έβολα. Ο Έβολα ήταν φιλόσοφος, συνδεόταν φιλικά με τον Μουσολίνι και αλληλογραφούσε με τον Τζαρά. Αφού γοητεύτηκε από τις νέες προσεγγίσεις του ντανταϊσμού μεταπήδησε στον φασισμό του Μουσολίνι. Πίστευε στην πνευματική ανωτερότητα και μαζί με άλλους θεωρητικούς του φασισμού επισκέφτηκαν τον Χίτλερ τον Σεπτέμβρη του 1943 με σκοπό να δημιουργήσουν το κράτος του Σαλό στην Βόρεια Ιταλία. Δήλωσε εθελοντής ώστε να πολεμήσει τους κομμουνιστές στο Ρωσικό μέτωπο αλλά δεν επιλέχθηκε. Θεωρείται κύριος εκπρόσωπος του ιταλικού ντανταϊσμού.

Επίσης, ο Τζαρά μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, το 1947, εντάχθηκε στο Γαλλικό Κομουνιστικό Κόμμα. Το πάθος για εξέγερση στο κατεστημένο όταν δεν γίνεται με ανιδιοτέλεια και με ανεξούσιο τρόπο, όταν δεν έχει στόχο να διαλύσει ατομικά και συλλογικά κατεστημένα χωρίς να κάνει διακρίσεις, οδηγεί σε άλλα κατεστημένα που μπορεί να είναι ίδια ή και χειρότερα.

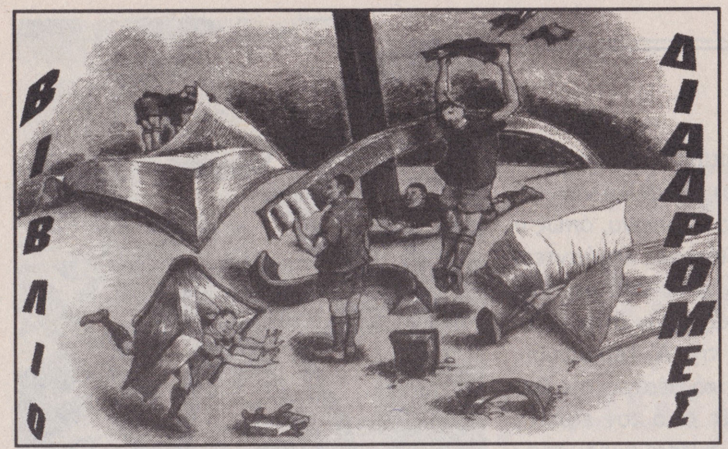
Ελευθερόκοκκος

Πηγές-Αναφορές

Edward S. Campell, ΝΤΑΝΤΑ Το κίνημα της ρήξης, Μετάφραση: Λεωνίδας Καρνέζης, Εκδόσεις Κολχίς Αθήνα 2016

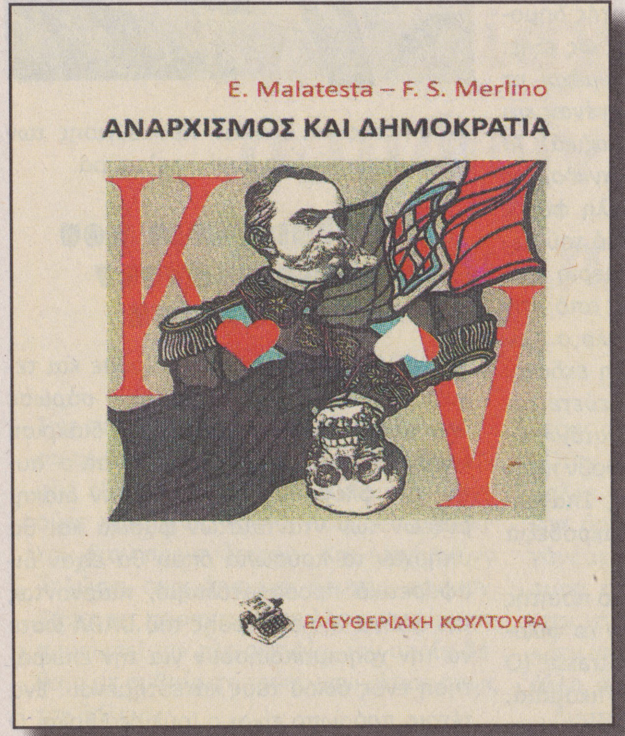
Hugh Honour, John Fleming, Ιστορία της Τέχνης, εκδόσεις Υποδομή, Αθήνα 1998.

Maria Grazia Lupparia, Ιστορία της Τέχνης Χ: 20ος αιώνας, οι λέξεις κλειδιά, οι τόποι, οι πρωταγωνιστές, εκδόσεις Electa. http://www.openculture.com/2014/08/the-abcs-of-dada.html (*The ABCs of Dada Explains the Anarchic, Irrational "Anti-Art" Movement of Dadaism*

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

E. Malatesta – F.S. Merlino

Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα
σελ. 169
Φθινόπωρο 2018

Η παρούσα έκδοση περιλαμβάνει σε δύο μέρη συνολικά 27 επιστολές, που αντάλλαξαν ***Μαλατέστα*** και ***Μερλίνο*** από τα τέλη του Ιανουαρίου του 1897 έως και τα μέσα

επιστολές του *Μαλατέστα* και του *Μερλίνο*, που δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα «***Messaggero***», στο περιοδικό «***Avanti!***» και στην εβδομαδιαία έκδοση «***Agitazione***» (ανάμεσα στους συντάκτες της συμπεριλαμβανόταν και ο *Μαλατέστα*), ενώ το δεύτερο μέρος της έκδοσης εμπεριέχει τις υπόλοιπες 14 επιστολές.

Η πρώτη επιστολή του *Μερλίνο*, με την οποία υπερασπίζεται την συμμετοχή στις εκλογές, δημοσιεύεται στην εφημερίδα «***Messaggero***» στις 29 Γενάρη 1897. Στην συγκεκριμένη επιστολή ο *Μερλίνο*, μεταξύ άλλων, υποστηρίζει ότι «αν εμείς αντιμαχόμαστε μέχρις εσχάτων, πράγμα που συμβαίνει, τον κοινοβουλευτισμό, απλώς βλάπτουμε τον ίδιο μας τον εαυτό, καθώς συμβάλλουμε στη δημιουργία αυτής της φρικτής αδιαφορίας του κοινού όχι μόνο για το κοινοβουλευτικό σύστημα, αλλά και για τις συνταγματικές ελευθερίες, με την κυβέρνηση να μπορεί να τις παραβιάζει ατιμώρητα, χωρίς να ακούγεται ούτε μια φωνή διαμαρτυρίας από τα παιδιά εκείνων που έδωσαν τη ζωή τους για τις κατακτήσουν», ενώ σε άλλο σημείο υποστηρίζει ότι ο κοινοβουλευτισμός, όσο κακός και αν είναι, είναι καλύτερος από τον ολοκληρωτισμό: *«Αυτός ο αγώνας κατά την γνώμη μου, πρέπει να δοθεί σε όλα τα πεδία –συμπεριλαμβανομένων των εκλογών–, αλλά όχι αποκλειστικά σε αυτό»*.

Η απάντηση του *Μαλατέστα* δημοσιεύεται επίσης στην «***Messaggero***» στο φύλλο της 7ης Φλεβάρη 1897, ενώ η διεύθυνση που δίνει (Λονδίνο) είναι εσκεμμένα ψευδής για να προκαλέσει σύγχυση στην αστυνομία, καθώς στην πραγματικότητα εκείνη την εποχή βρίσκεται στην Ιταλία. Εδώ ο *Μαλατέστα* ξεκαθαρίζει με ιδιαίτερη διαύγεια, αλλά και με απλότητα, ότι, αναρχικοί παραμένουν, όπως πάντοτε, αποφασισμένοι αντίπαλοι του κοινοβουλευτισμού, αλλά και της κοινοβουλευτικής τακτικής. Ο *Μαλατέστα* αναφέρει μεταξύ άλλων ότι οι αναρχικοί είναι αντίπαλοι του κοινοβουλευτισμού καθώς αυτός «***τείνει***

σεις. Κι αν αύριο, με πραγματοποιημένη την επανάσταση, πρέπει να υλοποιήσουμε τον σοσιαλισμό, λέω και υποστηρίζω ότι θα είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε συμβιβασμούς, αν δεν θέλουμε είτε να επιβάλλουμε τις ιδέες μας στους άλλους είτε να υποταχθούμε στις δικές τους».

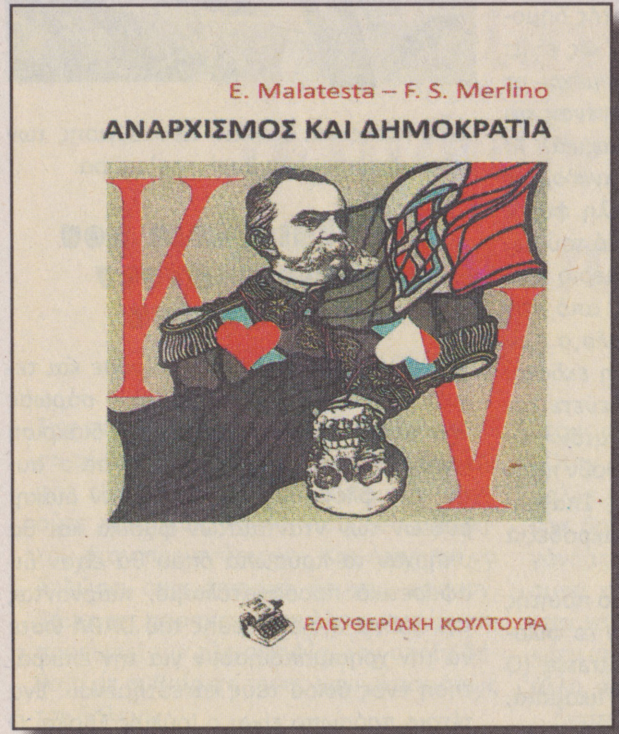
Η απάντηση του Μαλατέστα έρχεται μέσω της «***Agitazione***» στις 14 Μάρτη 1897:

«Δεν είναι αλήθεια ότι χωρίς το κοινοβούλιο λείπουν τα μέσα για να ασκηθούν πιέσεις στην κυβέρνηση ή για να μπει φρένο στις υπερβολές της. Όταν στην Ιταλία δεν υπήρχε η λαϊκή ψηφοφορία, υπήρχε μια ελευθερία που σήμερα μοιάζει αρκετά ευρεία· και η κυβερνητική βία, πολύ μικρότερη από αυτή των Κρίσπι και Ντι Ρουντίνι, προκαλούσε μια αγανάκτηση και μια λαϊκή αντίδραση, σε σχέση με τις οποίες, σήμερα, δεν έχουμε ιδέα. Η ίδια η ψηφοφορία, για την οποία γίνεται τόση φασαρία, κερδήθηκε φυσικά όταν η ψηφοφορία δεν υπήρχε· και σήμερα που υπάρχει, απειλούν να την περικόψουν... θαυματουργό αποτέλεσμα της αποτελεσματικότητάς της!»

Το ζήτημα, λοιπόν, πράγματι παραμένει επίκαιρο.

Οι αναρχικοί αμφισβητούν την νομιμότητα μιας εκδοχής της εξουσίας και μόνο; Είναι έτοιμοι να συμβιβαστούν φανερά ή κρυφά για «τακτικούς λόγους» αποδεχόμενοι διαδικασίες ανάθεσης και αντιπροσώπευσης; Οι αναρχικοί αντιτίθενται στην «αυθαίρετη» στεγανοποίηση των διαφόρων μορφών εξουσίας παίρνοντας το μέρος εξουσιαστικών μερίδων; Αν δεχθούμε αυτές τις λογικές, διαχέονται, ναι ή όχι, οι εξουσιαστικές λογικές και μάλιστα στο όνομα της αποτελεσματικότητας του αγώνα ενάντια στην εξουσία, στο όνομα της ολικής απελευθέρωσης από τα κρατικά δεσμά, στο όνομα της οριστικής αποτίναξης κάθε καταναγκασμού και επιβολής οικονομικής, πολιτικής κ.ά.;

Ο Μερλίνο, τουλάχιστον, υπερασπιζόμενος την συμμετοχή στις εκλογές με μια αναμφισβήτητη εντιμότητα και ειλικρίνεια προχώρησε σε μια δήλωσή του απομάκρυνσης από τον αναρχισμό, προτιμώντας να αυτοαποκαλείται πλέον «ελευθεριακός σοσιαλιστής». Η εντιμότητα,

Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα
σελ. 169
Φθινόπωρο 2018

Η παρούσα έκδοση περιλαμβάνει σε δύο μέρη συνολικά 27 επιστολές, που αντάλλαξαν ***Μαλατέστα*** και ***Μερλίνο*** από τα τέλη του Ιανουαρίου του 1897 έως και τα μέσα Ιανουαρίου του 1898, όταν και η πολεμική σταμάτησε, καθώς ο *Μαλατέστα* συνελήφθη από την αστυνομία της Σαβοΐας. Οι επιστολές δημοσιεύονται σε εφημερίδες και περιοδικά (αναρχικά και μη) της εποχής και αφορούν μια έντονη διαμάχη, όπως αναφέρει και το οπισθόφυλλο της έκδοσης για τα ζητήματα της δημοκρατίας, της αντιπροσώπευσης, της συμμετοχής ή μη στις εκλογές, του επηρεασμού ή όχι των εκλογέων, της επιλογής του μικρότερου κακού ή της άκαμπτης υπεράσπισης ιδεών και πρακτικών σε οποιεσδήποτε συνθήκες κ.ά.

Η εικόνα του εξωφύλλου είναι του *Flavio Constantini* και απεικονίζει, υπό μορφή τραπουλόχαρτου, τον ιταλό βασιλιά *Ουμβέρτο*, ο οποίος εκτελέστηκε στη Μόντσα από τον ***Γκαετάνο Μπρέσι*** στις 29 Ιουλίου του 1900. Ο *Μπρέσι* είχε σώσει τον *Μαλατέστα*, όταν εκδηλώθηκε, το 1899, εναντίον του απόπειρα δολοφονίας στο Πάτερσον των ΗΠΑ. Ο δε *Μερλίνο* υπήρξε συνήγορος υπεράσπισης του *Μπρέσι* στη δίκη του για την εκτέλεση του βασιλιά.

δοση «***Agitazione***» (ανάμεσα στους συντάκτες της συμπεριλαμβανόταν και ο *Μαλατέστα*), ενώ το δεύτερο μέρος της έκδοσης εμπεριέχει τις υπόλοιπες 14 επιστολές.

Η πρώτη επιστολή του *Μερλίνο*, με την οποία υπερασπίζεται την συμμετοχή στις εκλογές, δημοσιεύεται στην εφημερίδα «***Messaggero***» στις 29 Γενάρη 1897. Στην συγκεκριμένη επιστολή ο *Μερλίνο*, μεταξύ άλλων, υποστηρίζει ότι «αν εμείς αντιμαχόμαστε μέχρις εσχάτων, πράγμα που συμβαίνει, τον κοινοβουλευτισμό, απλώς βλάπτουμε τον ίδιο μας τον εαυτό, καθώς συμβάλλουμε στη δημιουργία αυτής της φρικτής αδιαφορίας του κοινού όχι μόνο για το κοινοβουλευτικό σύστημα, αλλά και για τις συνταγματικές ελευθερίες, με την κυβέρνηση να μπορεί να τις παραβιάζει ατιμώρητα, χωρίς να ακούγεται ούτε μια φωνή διαμαρτυρίας από τα παιδιά εκείνων που έδωσαν τη ζωή τους για τις κατακτήσουν», ενώ σε άλλο σημείο υποστηρίζει ότι ο κοινοβουλευτισμός, όσο κακός και αν είναι, είναι καλύτερος από τον ολοκληρωτισμό: *«Αυτός ο αγώνας κατά την γνώμη μου, πρέπει να δοθεί σε όλα τα πεδία –συμπεριλαμβανομένων των εκλογών–, αλλά όχι αποκλειστικά σε αυτό»*.

Η απάντηση του *Μαλατέστα* δημοσιεύεται επίσης στην «***Messaggero***» στο φύλλο της 7[ης] Φλεβάρη 1897, ενώ η διεύθυνση που δίνει (Λονδίνο) είναι εσκεμμένα ψευδής για να προκαλέσει σύγχυση στην αστυνομία, καθώς στην πραγματικότητα εκείνη την εποχή βρίσκεται στην Ιταλία. Εδώ ο *Μαλατέστα* ξεκαθαρίζει με ιδιαίτερη διαύγεια, αλλά και με απλότητα, ότι, αναρχικοί παραμένουν, όπως πάντοτε, αποφασισμένοι αντίπαλοι του κοινοβουλευτισμού, αλλά και της κοινοβουλευτικής τακτικής. Ο *Μαλατέστα* αναφέρει μεταξύ άλλων ότι οι αναρχικοί είναι αντίπαλοι του κοινοβουλευτισμού καθώς αυτός «***τείνει να ξεσυνηθίζει τον λαό από την άμεση φροντίδα των συμφερόντων του, αφ' ετέρου είναι το σχολείο, για κάποιους της δουλοπρέπειας και για κάποιους άλλους των μηχανορραφιών και του ψεύδους***».

Ο *Μαλατέστα* υπενθυμίζει ακόμη ότι μπορεί ο κοινοβουλευτισμός να είναι καλύτερος από τον δεσποτισμό, μόνο, όμως, εάν αντιπροσωπεύει μια παραχώρηση του δεσπότη, ο οποίος φοβάται τα χειρότερα: «***Μεταξύ του κοινοβουλευτισμού που έχει γίνει αποδεκτός και εγκωμιάζεται και του δεσποτισμού που υπομένει κανείς με την βία, με την ψυχή του έτοιμη για εξέγερση, χίλιες φορές καλύτερος ο δεσποτισμός***».

Σε μια ακόμη παρέμβαση του ο *Μερλίνο* στο «***Avanti!***» αυτή τη φορά στις 9 Μάρτη του 1897, παραδέχεται καθώς αναπτύσσει την επιχειρηματολογία του ότι ο εκλογικός αγώνας μας υποχρεώνει σε συμβιβασμούς: *«Κι εδώ μπορώ να*

βιβασμούς, αν δεν θέλουμε είτε να επιβάλλουμε τις ιδέες μας στους άλλους είτε να υποταχθούμε στις δικές τους».

Η απάντηση του Μαλατέστα έρχεται μέσω της «***Agitazione***» στις 14 Μάρτη 1897:

«Δεν είναι αλήθεια ότι χωρίς το κοινοβούλιο λείπουν τα μέσα για να ασκηθούν πιέσεις στην κυβέρνηση ή για να μπει φρένο στις υπερβολές της. Όταν στην Ιταλία δεν υπήρχε η λαϊκή ψηφοφορία, υπήρχε μια ελευθερία που σήμερα μοιάζει αρκετά ευρεία· και η κυβερνητική βία, πολύ μικρότερη από αυτή των Κρίσπι και Ντι Ρουντίνι, προκαλούσε μια αγανάκτηση και μια λαϊκή αντίδραση, σε σχέση με τις οποίες, σήμερα, δεν έχουμε ιδέα. Η ίδια η ψηφοφορία, για την οποία γίνεται τόση φασαρία, κερδήθηκε φυσικά όταν η ψηφοφορία δεν υπήρχε· και σήμερα που υπάρχει, απειλούν να την περικόψουν... θαυματουργό αποτέλεσμα της αποτελεσματικότητάς της!»

Το ζήτημα, λοιπόν, πράγματι παραμένει επίκαιρο.

Οι αναρχικοί αμφισβητούν την νομιμότητα μιας εκδοχής της εξουσίας και μόνο; Είναι έτοιμοι να συμβιβαστούν φανερά ή κρυφά για «τακτικούς λόγους» αποδεχόμενοι διαδικασίες ανάθεσης και αντιπροσώπευσης; Οι αναρχικοί αντιτίθενται στην «αυθαίρετη» στεγανοποίηση των διαφόρων μορφών εξουσίας παίρνοντας το μέρος εξουσιαστικών μερίδων; Αν δεχθούμε αυτές τις λογικές, διαχέονται, ναι ή όχι, οι εξουσιαστικές λογικές και μάλιστα στο όνομα της αποτελεσματικότητας του αγώνα ενάντια στην εξουσία, στο όνομα της ολικής απελευθέρωσης από τα κρατικά δεσμά, στο όνομα της οριστικής αποτίναξης κάθε καταναγκασμού και επιβολής οικονομικής, πολιτικής κ.ά.;

Ο Μερλίνο, τουλάχιστον, υπερασπιζόμενος την συμμετοχή στις εκλογές με μια αναμφισβήτητη εντιμότητα και ειλικρίνεια προχώρησε σε μια δήλωση του απομάκρυνσης από τον αναρχισμό, προτιμώντας να αυτοαποκαλείται πλέον «ελευθεριακός σοσιαλιστής». Η εντιμότητα, όμως, και η ειλικρίνεια αναμφίβολα είναι είδος προς εξαφάνιση στις μέρες μας...

Κλείνουμε με ορισμένα επίσης λόγια του Ερρίκο Μαλατέστα:

«Όμως καθώς δεν πιστεύουμε στη καλή θέληση των βουλευτών και αφού επιθυμούμε την κατάργηση του κοινοβουλίου, όπως και κάθε άλλης μορφής κυβέρνησης, δεν προτιθέμεθα να εκλέξουμε «καλούς» βουλευτές, αλλά να επηρεάσουμε τους ήδη υπάρχοντες, όποιοι και αν είναι αυτοί, κινητοποιώντας τον λαό και τρομάζοντάς τους».

Συσπείρωση Αναρχικών

Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα
σελ. 169
Φθινόπωρο 2018

Η παρούσα έκδοση περιλαμβάνει σε δύο μέρη συνολικά 27 επιστολές, που αντάλλαξαν ***Μαλατέστα*** και ***Μερλίνο*** από τα τέλη του Ιανουαρίου του 1897 έως και τα μέσα Ιανουαρίου του 1898, όταν και η πολεμική σταμάτησε, καθώς ο *Μαλατέστα* συνελήφθη από την αστυνομία της Σαβοΐας. Οι επιστολές δημοσιεύονται σε εφημερίδες και περιοδικά (αναρχικά και μη) της εποχής και αφορούν μια έντονη διαμάχη, όπως αναφέρει και το οπισθόφυλλο της έκδοσης για τα ζητήματα της δημοκρατίας, της αντιπροσώπευσης, της συμμετοχής ή μη στις εκλογές, του επηρεασμού ή όχι των εκλογέων, της επιλογής του μικρότερου κακού ή της άκαμπτης υπεράσπισης ιδεών και πρακτικών σε οποιεσδήποτε συνθήκες κ.ά.

Η εικόνα του εξωφύλλου είναι του *Flavio Constantini* και απεικονίζει, υπό μορφή τραπουλόχαρτου, τον ιταλό βασιλιά *Ουμβέρτο*, ο οποίος εκτελέστηκε στη Μόντσα από τον ***Γκαετάνο Μπρέσι*** στις 29 Ιουλίου του 1900. Ο *Μπρέσι* είχε σώσει τον *Μαλατέστα*, όταν εκδηλώθηκε, το 1899, εναντίον του απόπειρα δολοφονίας στο Πάτερσον των ΗΠΑ. Ο δε *Μερλίνο* υπήρξε συνήγορος υπεράσπισης του *Μπρέσι* στη δίκη του για την εκτέλεση του βασιλιά.

Στο *Επίμετρο Ι* παρατίθεται κείμενο του Gianpetro «Nico» Berti, που είναι η εισήγησή του, για τον *Φραντσέσκο Σαβέριο Μερλίνο*, στο συνέδριο που διεξήχθη στην Ίμολα την 1η Ιουλίου 2000 και δημοσιεύτηκε στην ιταλική αναρχική επιθεώρηση «***A-rivista anarchica***», Νο 360 τον Μάρτιο 2011.

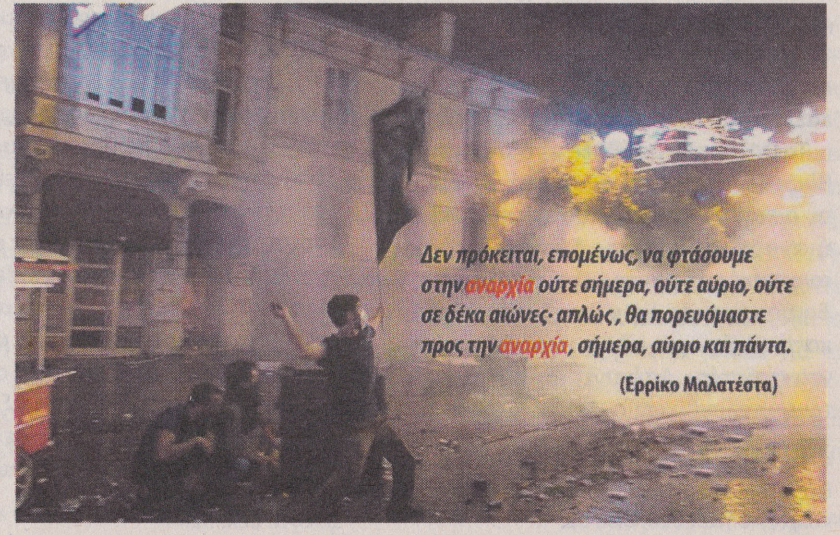
Στο *Επίμετρο ΙΙ* παρατίθεται συνέντευξη του *Robert Nozich* στον *Salvo Vaccaro*, με τον τίτλο «*Ιδιωτικοποιώντας το κράτος*», η οποία δημοσιεύτηκε στην ιταλική αναρχική επιθεώρηση «***Volontà***», Νο 4, το 1995.

Το πρώτο μέρος του βιβλίου περιλαμβάνει συνολικά 13 σημείο υποστηρίζει ότι ο κοινοβουλευτισμός, όσο κακός και αν είναι, είναι καλύτερος από τον ολοκληρωτισμό: «*Αυτός ο αγώνας κατά την γνώμη μου, πρέπει να δοθεί σε όλα τα πεδία –συμπεριλαμβανομένων των εκλογών–, αλλά όχι αποκλειστικά σε αυτό*».

Η απάντηση του *Μαλατέστα* δημοσιεύεται επίσης στην «***Messaggero***» στο φύλλο της 7ης Φλεβάρη 1897, ενώ η διεύθυνση που δίνει (Λονδίνο) είναι εσκεμμένα ψευδής για να προκαλέσει σύγχυση στην αστυνομία, καθώς στην πραγματικότητα εκείνη την εποχή βρίσκεται στην Ιταλία. Εδώ ο *Μαλατέστα* ξεκαθαρίζει με ιδιαίτερη διαύγεια, αλλά και με απλότητα, ότι, αναρχικοί παραμένουν, όπως πάντοτε, αποφασισμένοι αντίπαλοι του κοινοβουλευτισμού, αλλά και της κοινοβουλευτικής τακτικής. Ο *Μαλατέστα* αναφέρει μεταξύ άλλων ότι οι αναρχικοί είναι αντίπαλοι του κοινοβουλευτισμού καθώς αυτός «***τείνει να ξεσυνηθίζει τον λαό από την άμεση φροντίδα των συμφερόντων του, αφ' ετέρου είναι το σχολείο, για κάποιους της δουλοπρέπειας και για κάποιους άλλους των μηχανορραφιών και του ψεύδους***».

Ο *Μαλατέστα* υπενθυμίζει ακόμη ότι μπορεί ο κοινοβουλευτισμός να είναι καλύτερος από τον δεσποτισμό, μόνο, όμως, εάν αντιπροσωπεύει μια παραχώρηση του δεσπότη, ο οποίος φοβάται τα χειρότερα: «***Μεταξύ του κοινοβουλευτισμού που έχει γίνει αποδεκτός και εγκωμιάζεται και του δεσποτισμού που υπομένει κανείς με την βία, με την ψυχή του έτοιμη για εξέγερση, χίλιες φορές καλύτερος ο δεσποτισμός***».

Σε μια ακόμη παρέμβαση του ο *Μερλίνο* στο «***Avanti!***» αυτή τη φορά στις 9 Μάρτη του 1897, παραδέχεται καθώς αναπτύσσει την επιχειρηματολογία του ότι ο εκλογικός αγώνας μας υποχρεώνει σε συμβιβασμούς: «*Κι εδώ μπορώ να απαντήσω ότι συμβιβασμούς κάνουμε καθημερινά, δουλεύοντας για ένα αφεντικό ή ασκώντας μία τέχνη, κάνοντας εμπόριο, ειδοποιώντας την αστυνομία για τις δημόσιες εκδηλώσεις που θα κάνουμε, στέλνοντας στον βασιλικό εισαγγελέα το πρώτο αντίτυπο των εφημερίδων μας, καταφεύγοντας σε δικηγόρους για να μας υπερασπίσουν ενώπιον των δικαστηρίων, συμμαχώντας με άλλες παρατάξεις σε συγκεκριμένες κινητοποιή-*

Οι αναρχικοί αμφισβητούν την νομιμότητα μιας εκδοχής της εξουσίας και μόνο; Είναι έτοιμοι να συμβιβαστούν φανερά ή κρυφά για «τακτικούς λόγους» αποδεχόμενοι διαδικασίες ανάθεσης και αντιπροσώπευσης; Οι αναρχικοί αντιτίθενται στην «αυθαίρετη» στεγανοποίηση των διαφόρων μορφών εξουσίας παίρνοντας το μέρος εξουσιαστικών μερίδων; Αν δεχθούμε αυτές τις λογικές, διαχέονται, ναι ή όχι, οι εξουσιαστικές λογικές και μάλιστα στο όνομα της αποτελεσματικότητας του αγώνα ενάντια στην εξουσία, στο όνομα της ολικής απελευθέρωσης από τα κρατικά δεσμά, στο όνομα της οριστικής αποτίναξης κάθε καταναγκασμού και επιβολής οικονομικής, πολιτικής κ.ά.;

Ο Μερλίνο, τουλάχιστον, υπερασπιζόμενος την συμμετοχή στις εκλογές με μια αναμφισβήτητη εντιμότητα και ειλικρίνεια προχώρησε σε μια δήλωση του απομάκρυνσης από τον αναρχισμό, προτιμώντας να αυτοαποκαλείται πλέον «ελευθεριακός σοσιαλιστής». Η εντιμότητα, όμως, και η ειλικρίνεια αναμφίβολα είναι είδος προς εξαφάνιση στις μέρες μας...

Κλείνουμε με ορισμένα επίσης λόγια του Ερρίκο Μαλατέστα:

«*Όμως καθώς δεν πιστεύουμε στη καλή θέληση των βουλευτών και αφού επιθυμούμε την κατάργηση του κοινοβουλίου, όπως και κάθε άλλης μορφής κυβέρνησης, δεν προτιθέμεθα να εκλέξουμε «καλούς» βουλευτές, αλλά να επηρεάσουμε τους ήδη υπάρχοντες, όποιοι και αν είναι αυτοί, κινητοποιώντας τον λαό και τρομάζοντάς τους*».

Συσπείρωση Αναρχικών

1850:
Η εξέγερση των βουλγάρων χωρικών

Πρόκειται για τη σύντομη ιστορία μιας εξέγερσης από (κυρίως) βουλγάρους χωρικούς κατά την περίοδο της πτώσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι αγρότες αγωνίστηκαν για να καταργήσουν τις φορολογικές τους υποχρεώσεις στους φεουδάρχες, αλλά πολλοί από τους ηγέτες τους κινούνταν επίσης από ένα μίγμα εθνικής αυτονομίας και Χριστιανισμού. Η εξέγερση συνετρίβη, αλλά η οργή από τα σοβαρά αντίποινα εκ μέρους των αρχών ανάγκασε την Οθωμανική Αυτοκρατορία να υποχωρήσει και να παραχωρήσει περιορισμένες μεταρρυθμίσεις όσον αφορά τη γη και τους φόρους.

Η εξέγερση

Από τότε που οι Τούρκοι κατέκτησαν τη Βουλγαρία στα τέλη του 14ου αιώνα, ο τοπικός σλαβικός και χριστιανικός πληθυσμός, απτόητος από τους αυστηρούς νόμους και την αιματηρή καταστολή, συνεχίζει να αντιστέκεται και να διοργανώνει ένοπλες εξεγέρσεις. Κάθε φορά που η Οθωμανική Αυτοκρατορία έκανε πόλεμο με μια από τις Ευρωπαϊκές Χριστιανικές Δυνάμεις και ηττούνταν, οι Βούλγαροι ξεσηκώνονταν. Στα τέλη της άνοιξης του 1850, στα βορειοδυτικά της Βουλγαρίας σημειώνεται μια καθυστερημένη αντίδραση στα επαναστατικά γεγονότα στην κεντρική Ευρώπη.

Οι βούλγαροι αγρότες είχαν διαχρονικά αντιταχθεί στην φεουδαρχική καταπίεση, η οποία, όπως εφαρμοζόταν από το οθωμανικό καθεστώς, ήταν μια άμεση ληστεία που επέβαλαν οι Τούρκοι φεουδάρχες άρχοντες. Αρκετοί νεαροί βούλγαροι διανοητές προσπάθησαν να κάνουν τους βουλγάρους χωρικούς να συσχετίσουν την απαίτηση για κατάργηση της πρωτόγονης φεουδαρχικής κατα-

τικοί ηγέτες. Το πρόγραμμα αιτημάτων που υποβάλλονται στις Οθωμανικές Αρχές ζητά τη συναίνεση για την πώληση γης σε μεμονωμένα χωριά και την κατάργηση των φόρων των βουλγάρων χωρικών στους μουσουλμάνους φεουδάρχες. Όλες οι αποφάσεις του Hattisherif και γενικά όλες οι πράξεις Tanzimat έπρεπε να εφαρμοστούν πλήρως[1].

Οι πρώτες μάχες της βουλγαρικής εξέγερσης σημειώνονται μεταξύ 27 Μαΐου και 8 Ιουνίου 1850, αλλά οι βασικές ενέργειες, όπως είχαν προγραμματιστεί, διεξήχθησαν μεταξύ 1-12 Ιουνίου 1850. Ένα ισχυρό απόσπασμα από περίπου χίλιους αγρότες, χωρίς πυροβόλα όπλα, οδηγούμενο από τον λοχαγό Κρίτζιο καταλαμβάνει την πόλη Λομ. Σύντομα, όμως, ξεσπά κοντά στην πόλη μια μάχη με μια καλά οπλισμένη οθωμανική διμοιρία. Οι αντάρτες χάνουν, ο Κρίτζιο σκοτώνεται, αλλά οι Βούλγαροι δεν δι-

επτά εκατοντάδες σκοτώθηκαν σε μάχες. Οι εκκλήσεις για βοήθεια στη Ρωσία, της οποίας οι δυνάμεις στρατοπέδευαν στη Βλαχία, στην άλλη όχθη του Δούναβη, ήταν ανεπιτυχής, αφού ο στρατός του Τσάρου δεν θα υποστήριζε ποτέ τον αγώνα για την ελευθερία των λαών. Το σερβικό δουκάτο απέτυχε, επίσης, να βοηθήσει τους αντάρτες σημαντικά. Από την πλευρά τους, οι Τούρκοι ξεκίνησαν αιματηρά αντίποινα. Περίπου τρεις χιλιάδες αγρότες, κυρίως γυναίκες και παιδιά, σφαγιάσθηκαν. Όλοι οι Βούλγαροι σκοτώθηκαν στο Μπελογκραντσίκ. Παρ' όλο που οι αγρότες έστειλαν μια αντιπροσωπεία στην Κωνσταντινούπολη για να παραδώσει το «Islozhene», ο τρόμος δεν μειώθηκε. Εν τούτοις, η Ευρώπη έμαθε για τα επακόλουθα της εξέγερσης με μεγάλη αγανάκτηση. Βούλγαροι ακτιβιστές

Πρόκειται για τη σύντομη ιστορία μιας εξέγερσης από (κυρίως) βουλγάρους χωρικούς κατά την περίοδο της πτώσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι αγρότες αγωνίστηκαν για να καταργήσουν τις φορολογικές τους υποχρεώσεις στους φεουδάρχες, αλλά πολλοί από τους ηγέτες τους κινούνταν επίσης από ένα μίγμα εθνικής αυτονομίας και Χριστιανισμού. Η εξέγερση συνετρίβη, αλλά η οργή από τα σοβαρά αντίποινα εκ μέρους των αρχών ανάγκασε την Οθωμανική Αυτοκρατορία να υποχωρήσει και να παραχωρήσει περιορισμένες μεταρρυθμίσεις όσον αφορά τη γη και τους φόρους.

Η εξέγερση

Από τότε που οι Τούρκοι κατέκτησαν τη Βουλγαρία στα τέλη του 14ου αιώνα, ο τοπικός σλαβικός και χριστιανικός πληθυσμός, απτόητος από τους αυστηρούς νόμους και την αιματηρή καταστολή, συνεχίζει να αντιστέκεται και να διοργανώνει ένοπλες εξεγέρσεις. Κάθε φορά που η Οθωμανική Αυτοκρατορία έκανε πόλεμο με μια από τις Ευρωπαϊκές Χριστιανικές Δυνάμεις και ηττούνταν, οι Βούλγαροι ξεσηκώνονταν. Στα τέλη της άνοιξης του 1850, στα βορειοδυτικά της Βουλγαρίας σημειώνεται μια καθυστερημένη αντίδραση στα επαναστατικά γεγονότα στην κεντρική Ευρώπη.

Οι βούλγαροι αγρότες είχαν διαχρονικά αντιταχθεί στην φεουδαρχική καταπίεση, η οποία, όπως εφαρμοζόταν από το οθωμανικό καθεστώς, ήταν μια άμεση ληστεία που επέβαλαν οι Τούρκοι φεουδάρχες άρχοντες. Αρκετοί νεαροί βούλγαροι διανοητές προσπάθησαν να κάνουν τους βουλγάρους χωρικούς να συσχετίσουν την απαίτηση για κατάργηση της πρωτόγονης φεουδαρχικής καταπίεσης με το αίτημα αυτονομίας για τους Βούλγαρους. Ήταν πολύ νωρίς εκείνη την εποχή, σε αντιδιαστολή με την επικρατούσα Οθωμανική εξουσία, να οραματίζονται την πλήρη ελευθερία για τη Βουλγαρία.

Μετά την πτώση της ουγγρικής επανάστασης, άρχισαν να φτάνουν αρκετές χιλιάδες επαναστάτες στις 21 Αυγούστου 1849 στην τουρκική πόλη - φρούριο του Vidyn στη βορειοδυτική Βουλγαρία. Ήρθαν σχεδόν χίλιοι Πολωνοί, αρκετές εκατοντάδες Ιταλοί και λιγότεροι από εκατό Γερμανοί. Μεταξύ των επαναστατών ήταν ο Lajos Kossuth, ο Josef Bem και άλλοι στρατηγοί της Ουγγαρίας και της Πολωνίας. Στις 30 Οκτωβρίου 1849 άρχισαν να κινούνται προς ένα άλλο τουρκικό φρούριο, το Shumla (σημερινό Shumen). Αυτές οι επαφές με τους υπέρμαχους της ουγγρικής επανάστασης, μεταξύ των οποίων είναι και εξέχοντες πολιτικοί και στρατηγοί, η ανεξάρτητη και κριτικοί ηγέτες. Το πρόγραμμα αιτημάτων που υποβάλλονται στις Οθωμανικές Αρχές ζητά τη συναίνεση για την πώληση γης σε μεμονωμένα χωριά και την κατάργηση των φόρων των βουλγάρων χωρικών στους μουσουλμάνους φεουδάρχες. Όλες οι αποφάσεις του Hattisherif και γενικά όλες οι πράξεις Tanzimat έπρεπε να εφαρμοστούν πλήρως[1].

Οι πρώτες μάχες της βουλγαρικής εξέγερσης σημειώνονται μεταξύ 27 Μαΐου και 8 Ιουνίου 1850, αλλά οι βασικές ενέργειες, όπως είχαν προγραμματιστεί, διεξήχθησαν μεταξύ 1-12 Ιουνίου 1850. Ένα ισχυρό απόσπασμα από περίπου χίλιους αγρότες, χωρίς πυροβόλα όπλα, οδηγούμενο από τον λοχαγό Κρίτζιο καταλαμβάνει την πόλη Λομ. Σύντομα, όμως, ξεσπά κοντά στην πόλη μια μάχη με μια καλά οπλισμένη οθωμανική διμοιρία. Οι αντάρτες χάνουν, ο Κρίτζιο σκοτώνεται, αλλά οι βούλγαροι δεν διασκορπίζονται και, με επικεφαλής τον Ιβάν Κούλιν, κινούνται προς το Μπελογκραντσίκ. Καθ' οδόν, ακόμη τετρακόσιοι εθελοντές ενώνονται μαζί τους.

Περίπου τρεις χιλιάδες αντάρτες με εντολή του Πέτκο Μαρινόφ κατευθύνονται προς το Βίντιν για να περικυκλώσουν το φρούριο. Ο τακτικός οθωμανικός στρατός, ωστόσο, νικά τους εξεγερμένους μετά από μια δίωρη μάχη. Οι βουλγαρικές δυνάμεις χωρίζονται σε μικρότερες ομάδες και διασκορπίζονται προς διάφορες κατευθύνσεις.

Η μεγαλύτερη επιχείρηση των βουλγαρικών δυνάμεων πραγματοποιείται κοντά στην πόλη Μπελογκραντσίκ. Πολλές χιλιάδες εθελοντές, εκ των οποίων μόνο δύο εκατοντάδες είναι οπλισμένοι, πολιορκούν την πόλη για δέκα ημέρες. Όταν τα τακτικά οθωμανικά στρατεύματα, ενισχυμένα από τους βασιβουζούκους (= στρατιωτικά τμήματα ατάκτων τούρκων), φθάνουν από το Βιντίν, ακολου-

επτά εκατοντάδες σκοτώθηκαν σε μάχες. Οι εκκλήσεις για βοήθεια στη Ρωσία, της οποίας οι δυνάμεις στρατοπέδευαν στη Βλαχία, στην άλλη όχθη του Δούναβη, ήταν ανεπιτυχής, αφού ο στρατός του Τσάρου δεν θα υποστήριζε ποτέ τον αγώνα για την ελευθερία των λαών. Το σερβικό δουκάτο απέτυχε, επίσης, να βοηθήσει τους αντάρτες σημαντικά. Από την πλευρά τους, οι Τούρκοι ξεκίνησαν αιματηρά αντίποινα. Περίπου τρεις χιλιάδες αγρότες, κυρίως γυναίκες και παιδιά, σφαγιάσθηκαν. Όλοι οι Βούλγαροι σκοτώθηκαν στο Μπελογκραντσίκ. Παρ' όλο που οι αγρότες έστειλαν μια αντιπροσωπεία στην Κωνσταντινούπολη για να παραδώσει το «Islozhene», ο τρόμος δεν μειώθηκε. Εν τούτοις, η Ευρώπη έμαθε για τα επακόλουθα της εξέγερσης με μεγάλη αγανάκτηση. Βούλγαροι ακτιβιστές συνέταξαν ένα μακρύ υπόμνημα στα γαλλικά και το πέρασαν σε ξένους διπλωμάτες. Η διπλωματική πίεση στην Υψηλή Πύλη είχε ως αποτέλεσμα παραχωρήσεις. Οι αρχές διαχείρισης της γης και του φορολογικού συστήματος άλλαξαν, οι οικογένειες των δολοφονηθέντων Βουλγάρων έλαβαν αποζημιώσεις. Αν και η προσπάθειά τους τελείωσε με μια ήττα, οι αντάρτες της βορειοδυτικής Βουλγαρίας κέρδισαν μερική νίκη, καθώς οι αγροτικές σχέσεις στη χώρα άλλαξαν. Όλα αυτά τόνωσαν την ταυτότητα και το πάθος τους για ανεξαρτησία. Η εξέγερση του Βιντίν το 1850 ήταν μια καθυστερημένη ηχώ των ευρωπαϊκών επαναστάσεων των δύο προηγούμενων ετών.

Slawomir R. Kalembka

Βιβλιογραφία

Από τότε που οι Τούρκοι κατέκτησαν τη Βουλγαρία στα τέλη του 14ου αιώνα, ο τοπικός σλαβικός και χριστιανικός πληθυσμός, απτόητος από τους αυστηρούς νόμους και την αιματηρή καταστολή, συνεχίζει να αντιστέκεται και να διοργανώνει ένοπλες εξεγέρσεις. Κάθε φορά που η Οθωμανική Αυτοκρατορία έκανε πόλεμο με μια από τις Ευρωπαϊκές Χριστιανικές Δυνάμεις και ηττούνταν, οι Βούλγαροι ξεσηκώνονταν. Στα τέλη της άνοιξης του 1850, στα βορειοδυτικά της Βουλγαρίας σημειώνεται μια καθυστερημένη αντίδραση στα επαναστατικά γεγονότα στην κεντρική Ευρώπη.

Οι βούλγαροι αγρότες είχαν διαχρονικά αντιταχθεί στην φεουδαρχική καταπίεση, η οποία, όπως εφαρμοζόταν από το οθωμανικό καθεστώς, ήταν μια άμεση ληστεία που επέβαλαν οι Τούρκοι φεουδάρχες άρχοντες. Αρκετοί νεαροί βούλγαροι διανοητές προσπάθησαν να κάνουν τους βουλγάρους χωρικούς να συσχετίσουν την απαίτηση για κατάργηση της πρωτόγονης φεουδαρχικής καταπίεσης με το αίτημα αυτονομίας για τους Βούλγαρους. Ήταν πολύ νωρίς εκείνη την εποχή, σε αντιδιαστολή με την επικρατούσα Οθωμανική εξουσία, να οραματίζονται την πλήρη ελευθερία για τη Βουλγαρία.

Μετά την πτώση της ουγγρικής επανάστασης, άρχισαν να φτάνουν αρκετές χιλιάδες επαναστάτες στις 21 Αυγούστου 1849 στην τουρκική πόλη - φρούριο του Vidyn στη βορειοδυτική Βουλγαρία. Ήρθαν σχεδόν χίλιοι Πολωνοί, αρκετές εκατοντάδες Ιταλοί και λιγότεροι από εκατό Γερμανοί. Μεταξύ των επαναστατών ήταν ο Lajos Kossuth, ο Josef Bem και άλλοι στρατηγοί της Ουγγαρίας και της Πολωνίας. Στις 30 Οκτωβρίου 1849 άρχισαν να κινούνται προς ένα άλλο τουρκικό φρούριο, το Shumla (σημερινό Shumen). Αυτές οι επαφές με τους υπέρμαχους της ουγγρικής επανάστασης, μεταξύ των οποίων είναι και εξέχοντες πολιτικοί και στρατηγοί, η ανεξάρτητη και κριτική στάση τους απέναντι στις οθωμανικές αρχές, η δυνατότητα επικοινωνίας με τους Πολωνούς λόγω των γλωσσικών συγγενειών, είναι αυτά που ενθάρρυναν τους βουλγάρους ηγέτες.

Το 1849, σε μια περιοχή μεταξύ του δυτικού τμήματος των βαλκανικών βουνών και του Δούναβη, ξεκινούν οι προετοιμασίες για μια εξέγερση. Παρ' όλο που εμφανίστηκε αργότερα ως αυθόρμητη, η εξέγερση σχεδιάστηκε και προετοιμάστηκε προσεκτικά. Στις αρχές του 1850, εκπρόσωποι των αγροτών συγκεντρώνονται στο μοναστήρι της Ρακοβίτσα και ορίζουν την 1η Ιουνίου 1850 ως την πρώτη ημέρα του αγώνα. Ακολούθως ορίζονται στρατιωτικοί ηγέτες. Το πρόγραμμα αιτημάτων που υποβάλλονται στις Οθωμανικές Αρχές ζητά τη συναίνεση για την πώληση γης σε μεμονωμένα χωριά και την κατάργηση των φόρων των βουλγάρων χωρικών στους μουσουλμάνους φεουδάρχες. Όλες οι αποφάσεις του Hattisherif και γενικά όλες οι πράξεις Tanzimat έπρεπε να εφαρμοστούν πλήρως[1].

Οι πρώτες μάχες της βουλγαρικής εξέγερσης σημειώνονται μεταξύ 27 Μαΐου και 8 Ιουνίου 1850, αλλά οι βασικές ενέργειες, όπως είχαν προγραμματιστεί, διεξήχθησαν μεταξύ 1-12 Ιουνίου 1850. Ένα ισχυρό απόσπασμα από περίπου χίλιους αγρότες, χωρίς πυροβόλα όπλα, οδηγούμενο από τον λοχαγό Κρίτζιο καταλαμβάνει την πόλη Λομ. Σύντομα, όμως, ξεσπά κοντά στην πόλη μια μάχη με μια καλά οπλισμένη οθωμανική διμοιρία. Οι αντάρτες χάνουν, ο Κρίτζιο σκοτώνεται, αλλά οι βούλγαροι δεν διασκορπίζονται και, με επικεφαλής τον Ιβάν Κούλιν, κινούνται προς το Μπελογκραντσίκ. Καθ' οδόν, ακόμη τετρακόσιοι εθελοντές ενώνονται μαζί τους.

Περίπου τρεις χιλιάδες αντάρτες με εντολή του Πέτκο Μαρινόφ κατευθύνονται προς το Βίντιν για να περικυκλώσουν το φρούριο. Ο τακτικός οθωμανικός στρατός, ωστόσο, νικά τους εξεγερμένους μετά από μια δίωρη μάχη. Οι βουλγαρικές δυνάμεις χωρίζονται σε μικρότερες ομάδες και διασκορπίζονται προς διάφορες κατευθύνσεις.

Η μεγαλύτερη επιχείρηση των βουλγαρικών δυνάμεων πραγματοποιείται κοντά στην πόλη Μπελογκραντσίκ. Πολλές χιλιάδες εθελοντές, εκ των οποίων μόνο δύο εκατοντάδες είναι οπλισμένοι, πολιορκούν την πόλη για δέκα ημέρες. Όταν τα τακτικά οθωμανικά στρατεύματα, ενισχυμένα από τους βασιβουζούκους (= στρατιωτικά τμήματα ατάκτων τούρκων), φθάνουν από το Βιντίν, ακολουθεί ολοήμερη μάχη. Οι αντάρτες υποχωρούν στα βουνά, ενώ μερικοί μετακινούνται στη Σερβία. Οι οθωμανοί δεν τολμούν να τους ακολουθήσουν.

Στη βουλγαρική εξέγερση συμμετείχαν συνολικά δέκα χιλιάδες Βούλγαροι χωρικοί, από τους οποίους περίπου επτά εκατοντάδες σκοτώθηκαν σε μάχες. Οι εκκλήσεις για βοήθεια στη Ρωσία, της οποίας οι δυνάμεις στρατοπέδευαν στη Βλαχία, στην άλλη όχθη του Δούναβη, ήταν ανεπιτυχής, αφού ο στρατός του Τσάρου δεν θα υποστήριζε ποτέ τον αγώνα για την ελευθερία των λαών. Το σερβικό δουκάτο απέτυχε, επίσης, να βοηθήσει τους αντάρτες σημαντικά. Από την πλευρά τους, οι Τούρκοι ξεκίνησαν αιματηρά αντίποινα. Περίπου τρεις χιλιάδες αγρότες, κυρίως γυναίκες και παιδιά, σφαγιάσθηκαν. Όλοι οι Βούλγαροι σκοτώθηκαν στο Μπελογκραντσίκ. Παρ' όλο που οι αγρότες έστειλαν μια αντιπροσωπεία στην Κωνσταντινούπολη για να παραδώσει το «Islozhene», ο τρόμος δεν μειώθηκε. Εν τούτοις, η Ευρώπη έμαθε για τα επακόλουθα της εξέγερσης με μεγάλη αγανάκτηση. Βούλγαροι ακτιβιστές συνέταξαν ένα μακρύ υπόμνημα στα γαλλικά και το πέρασαν σε ξένους διπλωμάτες. Η διπλωματική πίεση στην Υψηλή Πύλη είχε ως αποτέλεσμα παραχωρήσεις. Οι αρχές διαχείρισης της γης και του φορολογικού συστήματος άλλαξαν, οι οικογένειες των δολοφονηθέντων Βουλγάρων έλαβαν αποζημιώσεις. Αν και η προσπάθειά τους τελείωσε με μια ήττα, οι αντάρτες της βορειοδυτικής Βουλγαρίας κέρδισαν μερική νίκη, καθώς οι αγροτικές σχέσεις στη χώρα άλλαξαν. Όλα αυτά τόνωσαν την ταυτότητα και το πάθος τους για ανεξαρτησία. Η εξέγερση του Βιντίν το 1850 ήταν μια καθυστερημένη ηχώ των ευρωπαϊκών επαναστάσεων των δύο προηγούμενων ετών.

Slawomir R. Kalembka

1. Σ.τ.μ.: Hatti-sherif = Το Αυτοκρατορικό Διάταγμα του Ροδώνα ή του Γκιουλχανέ, ή Διάταγμα του Τανζιμάτ (=αναδιοργάνωση), το οποίο εξασφάλιζε απόλυτη θρησκευτική ελευθερία σε όλους τους υπηκόους της Αυτοκρατορίας, ανεξαρτήτως θρησκεύματος. Παρά ταύτα, ουσιαστικά δεν εφαρμόστηκε πλήρως μέχρι το 1856, οπότε ακολούθησε το δεύτερο ιστορικό Χαττ (Διάταγμα) στις 18 Φεβρουαρίου 1856, μετά τον πόλεμο της Κριμαίας.

Βιβλιογραφία

Dimitrov S., Vastanieto ot 1850 godina v Balgarija, Sofija 1972.

Dokumenti za novata istorija na balgarskija narod is venskite darzaven archiv 1830-1877, I, Sofija 1948.

Kasev D."Vastanieto na seljanite v Severozapadna Balgarija prez 1850 g. i negovite pricini" Istoriceski pregled, 1949/1950, No. 4-5.

Πηγή:

http://libcom.org/history/1850-bulgarian-peasants-revolt

Μετάφραση-Απόδοση Π.

Το Σύγχρονο Σχολείο

Άρθρο του Francisco Ferrer συνταχθέν το 1909

Ο Francisco Ferrer, είναι Ισπανός εκπαιδευτικός μεταρρυθμιστής, φιλόσοφος και αναρχικός που ίδρυσε, το 1901, το Escuela Moderna («Σύγχρονο Σχολείο») στη Βαρκελώνη. Οκτώ χρόνια αργότερα, την ώρα που ο Φερρέρ βρισκόταν μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα της κυβέρνησης, στην Ισπανία υπήρχαν πάνω από εκατό ανεξάρτητα λαϊκά σχολεία που λειτουργούσαν έχοντας ως πρότυπο το μοντέλο του Ferrer. Ακόμη και πριν από τον θάνατό του, τον Οκτώβριο του 1909, η επιρροή του εκπαιδευτικού του εγχειρήματος είχε εξαπλωθεί πέρα από την Ισπανία.

Το 1908 ίδρυσε στο Παρίσι τη Διεθνή Ένωση για την Ορθολογική Εκπαίδευση Παιδιών (International League for the Rational Education of Children), με τον Ανατόλ Φράνς επίτιμο Πρόεδρο. Τον Απρίλιο, δημοσιεύθηκε στις Βρυξέλλες το πρώτο τεύχος της εκπαιδευτικής επιθεώρησης της ένωσης, L' École Rénovée (Το Σύγχρονο Σχολείο) το οποίο κυκλοφόρησε στο Παρίσι τον επόμενο Ιανουάριο. Ο ίδιος ο Ferrer έγραφε και είχε την επιμέλεια του περιοδικού στο οποίο, κατά τα δύο χρόνια της ύπαρξής του, δημοσιεύθηκαν συνεργασίες από ευρωπαίους υποστηρικτές της ριζικής μεταρρύθμισης της εκπαίδευσης, όπως ο James Guillaume, ο Peter Kropotkin, ο Paul Robin (του οποίου το σχολείο στο Cempuis κοντά στο Παρίσι επισκέφθηκε η Emma Goldman) και ο Φερνάντο Tarrida del Mármol. Το παρόν άρθρο, «L' École Rénovée», αναδημοσιεύθηκε στο τεύχος Νοεμβρίου 1909 του περιοδικού «Μητέρα Γη» που εξέδιδε η Έμμα Γκολντμαν, για να τιμήσει τον πρόσφατα εκτελεσθέντα Φρανσίσκο Φερρέρ. Ο μεταφραστής είναι άγνωστος. Το κομμάτι διατυπώνει τους στόχους της Διεθνούς Ένωσης για την Ορθολογική Εκπαίδευση Παιδιών και την επιθεώρησή L' École Rénovée, που είναι επηρεασμένες από τις βασικές αρχές της Αναρχίας.

Για τους αναρχικούς, η ελεγχόμενη από το κράτος και την εκκλησία εκπαίδευση, με τους διανοητικούς περιορισμούς που συνεπάγεται, καθιστά την βασική δημόσια εκπαίδευση, όργανο κατάφωρης κοινωνικής και οικονομικής αδικίας αντί χώρο καλλιέργειας των φυσικών δυ-

Μετάφραση άρθρου που έγραψε ο Francisco Ferrer το 1909 για το «L' École Rénovée», (Γαλλικό - Παρισινό περιοδικό), που υποστηρίζει την Σύγχρονη Εκπαίδευση.

Α' ΜΕΡΟΣ

Σε όσους επιθυμούν να εκσυγχρονίσουν την εκπαίδευση των παιδιών, είναι ανοικτές δύο μέθοδοι: Να εργαστούν για τη μετατροπή του σχολείου μελετώντες προσεκτικά το παιδί, έτσι ώστε να αποδειχθεί επιστημονικά ότι η σημερινή οργάνωση της εκπαίδευσης είναι ελαττωματική και με αυτόν τον τρόπο να επιφέρουν προοδευτικές μετατροπές ή να ιδρύσουν νέα σχολεία στα οποία θα εφαρμοστούν κατ' ευθείαν εκείνες οι αρχές που αντιστοιχούν άμεσα στα ιδεώδη της κοινωνίας και των μελών της, όπως αρμόζει σε εκείνους που αποφεύγουν τις συμβατικές διαδικασίες, τις προκαταλήψεις, τις σκληρότητες, τις απάτες και τα ψεύδη πάνω στα οποία βασίζεται η σύγχρονη κοινωνία.

Η πρώτη μέθοδος προσφέρει σίγουρα σημαντικά πλεονεκτήματα. Αντιστοιχεί στην εξελικτική αυτή αντίληψη την οποία υπερασπίζονται όλοι οι επιστήμονες και η οποία, σύμφωνα με αυτούς, μπορεί να έχει επιτυχία.

Θεωρητικά έχουν δίκιο και είμαστε έτοιμοι να το αναγνωρίσουμε.

Είναι προφανές ότι τα πειράματα στην ψυχολογία και τη φυσιολογία πρέπει να οδηγήσουν σε σημαντικές αλλαγές στα θέματα της εκπαίδευσης: οι δάσκαλοι, θα είναι σε θέση να κατανοούν καλύτερα το παιδί και θα γνωρίζουν καλύτερα πώς να προσαρμόσουν την διδασκαλία τους στους φυσικούς νόμους. Υποστηρίζω ακόμη ότι μια τέτοια εξέλιξη θα είναι προς την κατεύθυνση της ελευθερίας, διότι είμαι πεπεισμένος ότι ο περιορισμός της ελευθερίας προκύπτει μόνο από άγνοια και ότι ο εκπαιδευτικός που πραγματικά αξίζει να φέρει αυτόν τον τίτλο θα επιτύχει σημαντικά αποτελέσματα μέσω της αυθόρμητης αντίδρασης του παιδιού, σου οποίου θα μάθει να αναγνωρίζει τα όνειρα και τις επιθυμίες και θα προσπαθεί να προωθήσει περαιτέρω την ανάπτυξή του προσφέροντάς του κάθε δυνατή υποστήριξη.

«Όταν ο θεός τους πάψει να λατρεύεται και οι εργολάβοι του πάψουν να υπηρετούνται, θα ζήσουμε επιτέλους όλοι ως σύντοφοι με αλληλοσεβασμό και αγάπη».

γούμενες τακτικές τους θα αποβούν επικίνδυνες για την οικονομική ζωή του κράτους και ότι είναι απαραίτητο να προσαρμοστεί η λαϊκή εκπαίδευση στις νέες ανάγκες.

Όμως, θα ήταν μεγάλο λάθος να υποθέσουμε ότι οι διευθύνοντες δεν έχουν ήδη προβλέψει τους κινδύνους που μπορεί να δημιουργήσει σε αυτούς η νοήμων ανάπτυξη του λαού και γι' αυτόν το λόγο είναι απαραίτητο να αναθεωρήσουν και να αλλάξουν τις μεθόδους διατήρησης της κυριαρχίας τους. Αυτές οι μέθοδοι έχουν, επίσης, προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες ζωής και είναι ειδικά επεξεργασμένες ώστε να ελέγξουν την εξέλιξη των ιδεών. Ταυτόχρονα, επιδιώκουν να διατηρήσουν τις πεποιθήσεις πάνω στις οποίες βασίστηκε η επιβαλλόμενη κοινωνική πειθαρχία και προσπαθούν να αποδώσουν, σε αντιλήψεις που γεννήθηκαν από επιστημονική προσπάθεια, μια έννοια που δεν θα μπορούσε να βλάψει τους καθιερωμένους θεσμούς. Ακριβώς, για τον σκοπό αυτό πήραν την κατοχή του σχολείου. Σε παλαιότερες εποχές, είχαν ρίξει όλο το βάρος για την εκπαίδευση του λαού στις πλάτες των ιερέων· και πράγματι, φαίνεται ότι οι ιερείς ήταν απολύτως κατάλληλοι για την αποστολή, αφού η διδασκαλία

αποτέλεσμα της κυβέρνησης, στην Ισπανία υπήρχαν κάτω από εκατό ανεξάρτητα λαϊκά σχολεία που λειτουργούσαν έχοντας ως πρότυπο το μοντέλο του Ferrer. Ακόμη και πριν από τον θάνατό του, τον Οκτώβριο του 1909, η επιρροή του εκπαιδευτικού του εγχειρήματος είχε εξαπλωθεί πέρα από την Ισπανία.

Το 1908 ίδρυσε στο Παρίσι τη Διεθνή Ένωση για την Ορθολογική Εκπαίδευση Παιδιών (International League for the Rational Education of Children), με τον Ανατόλ Φρανς επίτιμο Πρόεδρο. Τον Απρίλιο, δημοσιεύθηκε στις Βρυξέλλες το πρώτο τεύχος της εκπαιδευτικής επιθεώρησης της ένωσης, L' École Rénovée (Το Σύγχρονο Σχολείο) το οποίο κυκλοφόρησε στο Παρίσι τον επόμενο Ιανουάριο. Ο ίδιος ο Ferrer έγραφε και είχε την επιμέλεια του περιοδικού στο οποίο, κατά τα δύο χρόνια της ύπαρξής του, δημοσιεύθηκαν συνεργασίες από ευρωπαίους υποστηρικτές της ριζικής μεταρρύθμισης της εκπαίδευσης, όπως ο James Guillaume, ο Peter Kropotkin, ο Paul Robin (του οποίου το σχολείο στο Cempuis κοντά στο Παρίσι επισκέφθηκε η Emma Goldman) και ο Φερνάντο Tarrida del Mármol. Το παρόν άρθρο, «L' École Rénovée», αναδημοσιεύθηκε στο τεύχος Νοεμβρίου 1909 του περιοδικού «Μητέρα Γη» που εξέδιδε η Έμμα Γκολντμαν, για να τιμήσει τον πρόσφατα εκτελεσθέντα Φρανσίσκο Φερρέρ. Ο μεταφραστής είναι άγνωστος. Το κομμάτι διατυπώνει τους στόχους της Διεθνούς Ένωσης για την Ορθολογική Εκπαίδευση Παιδιών και την επιθεώρησή L' École Rénovée, που είναι επηρρεασμένες από τις βασικές αρχές της Αναρχίας.

Για τους αναρχικούς, η ελεγχόμενη από το κράτος και την εκκλησία εκπαίδευση, με τους διανοητικούς περιορισμούς που συνεπάγεται, καθιστά την βασική δημόσια εκπαίδευση, όργανο κατάφωρης κοινωνικής και οικονομικής αδικίας αντί χώρο καλλιέργειας των φυσικών δυνατοτήτων ενός παιδιού. Αυτή η στάση της εξουσίας δεν εξαντλείται σε μια απλή αντιπαράθεση. Ο Φερρέρ σίγησε για πάντα – δολοφονήθηκε, λόγω των εκπαιδευτικών του μεταρρυθμίσεων.[1]

Σε όσους επιθυμούν να εκσυγχρονίσουν την εκπαίδευση των παιδιών, είναι ανοικτές δύο μέθοδοι: Να εργαστούν για τη μετατροπή του σχολείου μελετώντες προσεκτικά το παιδί, έτσι ώστε να αποδειχθεί επιστημονικά ότι η σημερινή οργάνωση της εκπαίδευσης είναι ελαττωματική και με αυτόν τον τρόπο να επιφέρουν προοδευτικές μετατροπές ή να ιδρύσουν νέα σχολεία στα οποία θα εφαρμοστούν κατ' ευθείαν εκείνες οι αρχές που αντιστοιχούν άμεσα στα ιδεώδη της κοινωνίας και των μελών της, όπως αρμόζει σε εκείνους που αποφεύγουν τις συμβατικές διαδικασίες, τις προκαταλήψεις, τις σκληρότητες, τις απάτες και τα ψεύδη πάνω στα οποία βασίζεται η σύγχρονη κοινωνία.

Η πρώτη μέθοδος προσφέρει σίγουρα σημαντικά πλεονεκτήματα. Αντιστοιχεί στην εξελικτική αυτή αντίληψη την οποία υπερασπίζονται όλοι οι επιστήμονες και η οποία, σύμφωνα με αυτούς, μπορεί να έχει επιτυχία.

Θεωρητικά έχουν δίκιο και είμαστε έτοιμοι να το αναγνωρίσουμε.

Είναι προφανές ότι τα πειράματα στην ψυχολογία και τη φυσιολογία πρέπει να οδηγήσουν σε σημαντικές αλλαγές στα θέματα της εκπαίδευσης: οι δάσκαλοι, θα είναι σε θέση να κατανοούν καλύτερα το παιδί και θα γνωρίζουν καλύτερα πώς να προσαρμόσουν την διδασκαλία τους στους φυσικούς νόμους. Υποστηρίζω ακόμη ότι μια τέτοια εξέλιξη θα είναι προς την κατεύθυνση της ελευθερίας, διότι είμαι πεπεισμένος ότι ο περιορισμός της ελευθερίας προκύπτει μόνο από άγνοια και ότι ο εκπαιδευτικός που πραγματικά αξίζει να φέρει αυτόν τον τίτλο θα επιτύχει σημαντικά αποτελέσματα μέσω της αυθόρμητης αντίδρασης του παιδιού, σου οποίου θα μάθει να αναγνωρίζει τα όνειρα και τις επιθυμίες και θα προσπαθεί να προωθήσει περαιτέρω την ανάπτυξή του προσφέροντάς του κάθε δυνατή υποστήριξη.

Αλλά στην πραγματικότητα, δεν πιστεύω ότι όσοι αγωνίζονται για ανθρώπινη χειραφέτηση μπορούν να περιμένουν πολλά από αυτήν τη μέθοδο. Οι κυβερνήσεις φρόντιζαν πάντα να έχουν τον έλεγχο της εκπαίδευσης του λαού. Ξέρουν, καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο, ότι η εξουσία τους βασίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στο σχολείο. Ως εκ τούτου, το μονοπωλούν όλο και περισσότερο. Έχει παρέλθει, πλέον, ο καιρός που αντιτίθεντο στη διάδοση της διδασκαλίας και επιδίωκαν να περιορίσουν την εκπαίδευση του λαού. Οι τακτικές αυτές στο παρελθόν ήταν εφικτές, επειδή η οικονομική ζωή των εθνών επέτρεπε την επικράτηση της λαϊκής άγνοιας, αυτήν την άγνοια που διευκολύνει την κυριαρχία. Αλλά οι συνθήκες έχουν αλλάξει. Η πρόοδος της επιστήμης, οι παντός είδους εφευρέσεις, έχουν φέρει επανάσταση στις συνθήκες εργασίας και παραγωγής. Δεν είναι πλέον δυνατόν να παραμένουν οι λαοί αμαθείς: πρέπει να εκπαιδεύονται κατάλληλα,

«Όταν ο θεός τους πάψει να λατρεύεται και οι εργολάβοι του πάψουν να υπηρετούνται, θα ζήσουμε επιτέλους όλοι ως σύντοφοι με αλληλοσεβασμό και αγάπη».

γούμενες τακτικές τους θα αποβούν επικίνδυνες για την οικονομική ζωή του κράτους και ότι είναι απαραίτητο να προσαρμοστεί η λαϊκή εκπαίδευση στις νέες ανάγκες.

Όμως, θα ήταν μεγάλο λάθος να υποθέσουμε ότι οι διευθύνοντες δεν έχουν ήδη προβλέψει τους κινδύνους που μπορεί να δημιουργήσει σε αυτούς η νοήμων ανάπτυξη του λαού και γι' αυτόν το λόγο είναι απαραίτητο να αναθεωρήσουν και να αλλάξουν τις μεθόδους διατήρησης της κυριαρχίας τους. Αυτές οι μέθοδοι έχουν, επίσης, προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες ζωής και είναι ειδικά επεξεργασμένες ώστε να ελέγξουν την εξέλιξη των ιδεών. Ταυτόχρονα, επιδιώκουν να διατηρήσουν τις πεποιθήσεις πάνω στις οποίες βασίστηκε η επιβαλλόμενη κοινωνική πειθαρχία και προσπαθούν να αποδώσουν, σε αντιλήψεις που γεννήθηκαν από επιστημονική προσπάθεια, μια έννοια που δεν θα μπορούσε να βλάψει τους καθιερωμένους θεσμούς. Ακριβώς, για τον σκοπό αυτό πήραν την κατοχή του σχολείου. Σε παλαιότερες εποχές, είχαν ρίξει όλο το βάρος για την εκπαίδευση του λαού στις πλάτες των ιερέων· και πράγματι, φαίνεται ότι οι ιερείς ήταν απολύτως κατάλληλοι για την αποστολή, αφού η διδασκαλία τους ήταν πλήρως ενταγμένη στην υπηρεσία της εξουσίας. Όμως τώρα, αποφάσισαν να αναλάβουν παντού τον έλεγχο της ακαδημαϊκής εκπαίδευσης.

Ο κίνδυνος, γι' αυτούς, ήταν η αφύπνιση της ανθρώπινης νοημοσύνης στη νέα αντίληψη της ζωής· αυτή η αφύπνιση, η οποία εξεγείρει, στα βάθη της συνείδησης των ανθρώπων, τη θέληση για χειραφέτηση. Θα ήταν ανόητο να καταπολεμήσουν τις εξελισσόμενες δυνάμεις, αντίθετα, έπρεπε οι δυνάμεις αυτές να ελεγχθούν, να κατευθυνθούν σε συγκεκριμένα κανάλια. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, πέρα από την τήρηση των παλαιών διαδικασιών διακυβέρνησης, υιοθετήθηκαν νέες, σύγχρονες και προφανώς πιο αποτελεσματικές. Δεν απαιτήθηκε μεγάλη ευφυία για να βρεθεί αυτή η λύση. Η απλή πίεση των γεγονότων οδήγησε τους ανθρώπους της εξουσίας να καταλάβουν με ποιους τρόπους και μεθόδους έπρεπε να

Guillaume, ο Peter Kropotkin, ο Paul Robin (του οποίου το σχολείο στο Cempuis κοντά στο Παρίσι επισκέφθηκε η Emma Goldman) και ο Φερνάντο Tarrida del Mármol. Το παρόν άρθρο, «L' École Rénovée», αναδημοσιεύθηκε στο τεύχος Νοεμβρίου 1909 του περιοδικού «Μητέρα Γη» που εξέδιδε η Έμμα Γκόλντμαν, για να τιμήσει τον πρόσφατα εκτελεσθέντα Φρανσίσκο Φερρέρ. Ο μεταφραστής είναι άγνωστος. Το κομμάτι διατυπώνει τους στόχους της Διεθνούς Ένωσης για την Ορθολογική Εκπαίδευση Παιδιών και την επιθεώρησή L' École Rénovée, που είναι επηρεασμένες από τις βασικές αρχές της Αναρχίας.

Για τους αναρχικούς, η ελεγχόμενη από το κράτος και την εκκλησία εκπαίδευση, με τους διανοητικούς περιορισμούς που συνεπάγεται, καθιστά την βασική δημόσια εκπαίδευση, όργανο κατάφωρης κοινωνικής και οικονομικής αδικίας αντί χώρο καλλιέργειας των φυσικών δυνατοτήτων ενός παιδιού. Αυτή η στάση της εξουσίας δεν εξαντλείται σε μια απλή αντιπαράθεση. Ο Φερρέρ σίγησε για πάντα – δολοφονήθηκε, λόγω των εκπαιδευτικών του μεταρρυθμίσεων.[1]

1. Τον Ιούλιο του 1909, ο λαός της Βαρκελώνης εξεγείρετε ενάντια στην υποχρεωτική στρατολόγηση και κατεβαίνει στο δρόμο για επτά ημέρες που κατεγράφησαν ως «Τραγική Εβδομάδα», καίγοντας εκκλησίες, ανατινάζοντας σιδηροδρομικούς σταθμούς, επιτιθέμενος σε στρατόπεδα... Η εξέγερση πνίγεται στο αίμα από τον στρατό και επιβάλλεται στρατιωτικός νόμος. Ο Φερρέρ συλλαμβάνεται στα τέλη του Σεπτεμβρίου ως ένας από τους «ανατρεπτικούς των άθεων σχολείων» που υποκίνησε την εξέγερση και μετά από μια δίκη παρωδία καταδικάζεται σε θάνατο. Παρά το τεράστιο κύμα συμπαράστασης σε ολόκληρη την Ευρώπη τουφεκίζεται στις 13 Οκτωβρίου 1909 στο προαύλιο της φυλακής του φρουρίου Montjuich Fortress της Βαρκελώνης.

Θεωρητικά έχουν δίκιο και είμαστε έτοιμοι να το αναγνωρίσουμε.

Είναι προφανές ότι τα πειράματα στην ψυχολογία και τη φυσιολογία πρέπει να οδηγήσουν σε σημαντικές αλλαγές στα θέματα της εκπαίδευσης: οι δάσκαλοι, θα είναι σε θέση να κατανοούν καλύτερα το παιδί και θα γνωρίζουν καλύτερα πώς να προσαρμόσουν την διδασκαλία τους στους φυσικούς νόμους. Υποστηρίζω ακόμη ότι μια τέτοια εξέλιξη θα είναι προς την κατεύθυνση της ελευθερίας, διότι είμαι πεπεισμένος ότι ο περιορισμός της ελευθερίας προκύπτει μόνο από άγνοια και ότι ο εκπαιδευτικός που πραγματικά αξίζει να φέρει αυτόν τον τίτλο θα επιτύχει σημαντικά αποτελέσματα μέσω της αυθόρμητης αντίδρασης του παιδιού, σου οποίου θα μάθει να αναγνωρίζει τα όνειρα και τις επιθυμίες και θα προσπαθεί να προωθήσει περαιτέρω την ανάπτυξή του προσφέροντάς του κάθε δυνατή υποστήριξη.

Αλλά στην πραγματικότητα, δεν πιστεύω ότι όσοι αγωνίζονται για ανθρώπινη χειραφέτηση μπορούν να περιμένουν πολλά από αυτήν τη μέθοδο. Οι κυβερνήσεις φρόντιζαν πάντα να έχουν τον έλεγχο της εκπαίδευσης του λαού. Ξέρουν, καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο, ότι η εξουσία τους βασίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στο σχολείο. Ως εκ τούτου, το μονοπωλούν όλο και περισσότερο. Έχει παρέλθει, πλέον, ο καιρός που αντιτίθεντο στη διάδοση της διδασκαλίας και επιδίωκαν να περιορίσουν την εκπαίδευση του λαού. Οι τακτικές αυτές στο παρελθόν ήταν εφικτές, επειδή η οικονομική ζωή των εθνών επέτρεπε την επικράτηση της λαϊκής άγνοιας, αυτήν την άγνοια που διευκολύνει την κυριαρχία. Αλλά οι συνθήκες έχουν αλλάξει. Η πρόοδος της επιστήμης, οι παντός είδους εφευρέσεις, έχουν φέρει επανάσταση στις συνθήκες εργασίας και παραγωγής. Δεν είναι πλέον δυνατόν να παραμένουν οι λαοί αμαθείς: πρέπει να εκπαιδεύονται κατάλληλα, ώστε να συμβάλουν στη διατήρηση της οικονομικής σταθερότητας μιας χώρας και στην προώθησή της στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Κατά συνέπεια, οι κυβερνήσεις επιθυμούν την εκπαίδευση· θέλουν μια διαρκώς πιο πλήρη οργάνωση του σχολείου, όχι επειδή ελπίζουν στην βελτίωση της κοινωνίας μέσω της εκπαίδευσης, αλλά επειδή χρειάζονται άτομα, εργάτες που να συνιστούν τελειοποιημένα εργαλεία δουλειάς που θα καταστήσουν κερδοφόρες τις βιομηχανικές τους επιχειρήσεις και τα κεφάλαια που έχουν επενδυθεί σε αυτές. Και βλέπουμε καθαρά ότι οι πιο αντιδραστικές κυβερνήσεις ακολουθούν αυτό το κίνημα· έχουν συνειδητοποιήσει πολύ καλά ότι οι προηγούμενες τακτικές τους γίνονται επικίνδυνες για την οικονομική ζωή των εθνών και ότι είναι απαραίτητο να προσαρμόσουν τη δημόσια εκπαίδευση στις νέες ανάγκες.

διευθύνοντες δεν έχουν ήδη προβλέψει τους κινδύνους που μπορεί να δημιουργήσει σε αυτούς η νοήμων ανάπτυξη του λαού και γι' αυτόν το λόγο είναι απαραίτητο να αναθεωρήσουν και να αλλάξουν τις μεθόδους διατήρησης της κυριαρχίας τους. Αυτές οι μέθοδοι έχουν, επίσης, προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες ζωής και είναι ειδικά επεξεργασμένες ώστε να ελέγξουν την εξέλιξη των ιδεών. Ταυτόχρονα, επιδιώκουν να διατηρήσουν τις πεποιθήσεις πάνω στις οποίες βασίστηκε η επιβαλλόμενη κοινωνική πειθαρχία και προσπαθούν να αποδώσουν, σε αντιλήψεις που γεννήθηκαν από επιστημονική προσπάθεια, μια έννοια που δεν θα μπορούσε να βλάψει τους καθιερωμένους θεσμούς. Ακριβώς, για τον σκοπό αυτό πήραν την κατοχή του σχολείου. Σε παλαιότερες εποχές, είχαν ρίξει όλο το βάρος για την εκπαίδευση του λαού στις πλάτες των ιερέων· και πράγματι, φαίνεται ότι οι ιερείς ήταν απολύτως κατάλληλοι για την αποστολή, αφού η διδασκαλία τους ήταν πλήρως ενταγμένη στην υπηρεσία της εξουσίας. Όμως τώρα, αποφάσισαν να αναλάβουν παντού τον έλεγχο της ακαδημαϊκής εκπαίδευσης.

Ο κίνδυνος, γι' αυτούς, ήταν η αφύπνιση της ανθρώπινης νοημοσύνης στη νέα αντίληψη της ζωής· αυτή η αφύπνιση, η οποία εξεγείρει, στα βάθη της συνείδησης των ανθρώπων, τη θέληση για χειραφέτηση. Θα ήταν ανόητο να καταπολεμήσουν τις εξελισσόμενες δυνάμεις, αντίθετα, έπρεπε οι δυνάμεις αυτές να ελεγχθούν, να κατευθυνθούν σε συγκεκριμένα κανάλια. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, πέρα από την τήρηση των παλαιών διαδικασιών διακυβέρνησης, υιοθετήθηκαν νέες, σύγχρονες και προφανώς πιο αποτελεσματικές. Δεν απαιτήθηκε μεγάλη ευφυΐα για να βρεθεί αυτή η λύση. Η απλή πίεση των γεγονότων οδήγησε τους ανθρώπους της εξουσίας να καταλάβουν με ποιους τρόπους και μεθόδους έπρεπε να αντιταχθούν στους προφανείς κινδύνους.

Δημιούργησαν σχολεία, εργάστηκαν για να διαδοθεί η εκπαίδευση σε όλα τα μέρη, αν και υπήρχαν εκείνοι που αρχικά αντιστάθηκαν σε αυτήν την παρόρμηση –επειδή οι διαφορετικές τάσεις της ευνόησαν ορισμένα ανταγωνιστικά πολιτικά κόμματα– ωστόσο όλοι, σύντομα, κατάλαβαν ότι ήταν καλύτερο να ενδώσουν σε αυτήν και ότι οι καλύτερες τακτικές ήταν η διασφάλιση της υπεράσπισης των συμφερόντων και των αρχών τους με καινούργια μέσα. Αμέσως άρχισαν τρομεροί αγώνες για την κατάκτηση της σχολικής Εκπαίδευσης και οι αγώνες αυτοί, σε κάθε χώρα, συνεχίζονται με ένταση. Σήμερα, η αστική κοινωνία

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

Το όνειδος των Πρεσπών, οι χρήσιμες κινηματικές υπηρεσίες και οι «Νταλάρες των Εξαρχείων»

Πώς; Είσαι αντίθετος με τη συμφωνία των Πρεσπών; Σοβαρολογείς τώρα; Δεν χειροκροτείς, δεν ζητωκραυγάζεις για αυτή την κολοσσιαία νίκη του διεθνισμού, του ΝΑΤΟ, της ΕΕ και των λοιπών υπερκρατικών ομοούσιων παραφυάδων τους; Ε, είσαι «φασίστας»! Είσαι «φασισταριό του κέρατα, ταγματασφαλίτης, γκεσταπίτης, στέλεχος των Ες-Ες» κι ολίγα σου λέγω! Σε παρακαλώ, μην προσπαθείς να δικαιολογηθείς, δεν θέλω να ακούσω κουβέντα. Όποιος δεν συμφωνεί με την κυβέρνηση, δεν συμφωνεί και με την «πραγματικότητα». Τόσο απλό είναι. Ασφαλώς και κάνω πνεύμα...

Διότι, «άθλιε εσύ φασίστα», η «πραγματικότητα» κατασκευάζεται, άρα και μεταβάλλεται κατά το κέφι της εξουσίας. Άλλως τε έχει χύσει άπειρο μελάνι και (κυρίως) αίμα, ώστε να εδραιώσει η κομμουνιστική εξουσία όλον αυτόν τον μηχανισμό εξαπάτησης και χειραγώγησης. Πώς; Τί παλαβομάρες είναι αυτές που λέω; Ο κομμουνισμός κατέρευσε εδώ και δεκαετίες; Καλά, συγνώμη, είσαι παντελώς αφελής; «Ελάτε να ενωθούμε» είπε ο Γεώργιος «Θάμνος» Α' του Γκόρμπι το '89 στη Μάλτα. Κι αυτός βέβαια άλλο που δεν ήθελε. «Έκλεισαν το μαγαζί» (εν μία νυκτί) οι «σύντροφοι» και γαία πυρί μειχθήτω˙ εκατομμύρια εξαθλιωμένοι του ενός πολιτικού συστήματος έγιναν σε ελάχιστο χρόνο ο «μοχλός ανάπτυξης» του άλλου.

ανθρώπων. Θέλεις παραδείγματα; Ευχαρίστως. Ας πάρουμε πρωτίστως τον Τύπο και την τεχνολογική εξέλιξη αυτού, ήτοι τα οπτικοακουστικά μέσα μαζικής «ενημέρωσης». Πριν από δεκαετίες, ακόμη κι εδώ στην Ψωροκώσταινα, αγόραζες μια εφημερίδα, αγόραζες έπειτα μια άλλη κι έβλεπες πως οι ειδήσεις που πρόβαλαν ήταν σε μεγάλο βαθμό διαφορετικές. Όχι, δεν εννοώ πως πρόβαλαν τις ειδήσεις με τον τρόπο που βόλευε την κομματική συμμορία που εξυπηρετούσαν, εννοώ στην κυριολεξία διαφορετικές ειδήσεις, διαφορετικά γεγονότα. Άλλες ειδήσεις, επί παραδείγματι, πρόβαλε η *Ακρόπολη*, άλλες η *Ελευθεροτυπία*. Με τον τρόπο αυτόν αναδεικνύονταν γεγονότα, ασχέτως με το πως επέλεγαν να τα «χρωματίσουν» οι όποιοι δημοσιογράφοι. Τώρα δεν ισχύει αυτό, ούτε στο ελάχιστο. Ρίξε μια ματιά και θα πειστείς. Σκέτη Pravda η κατάσταση! Τα ίδια και χειρότερα σε τηλεοπτικά κανάλια και ραδιοφωνικούς σταθμούς. Ασφαλώς (όσο βέβαια μπορούν), προσπαθούν να το επιβάλουν και στο διαδίκτυο.

Βλέπεις λοιπόν; Ένα μπολσεβίκικο εργαλείο πώς έχει αναβαθμίσει τόσο επικίνδυνα τις δυνατότητες των εξουσιαστών; Ευχαρίστως να σου αναφέρω κι έταιρα παραδείγματα, που ωστόσο διατρέχονται από την ίδια «λογική». Πες μου αν θέλεις, από την λιανική τιμή πώλησης του γάλακτος, μέχρι το κόστος παροχής υπηρεσιών διαδικτυου τί παρατηρείς; Βλέπεις μήπως κάποιον ουσιαστικό ανταγωνισμό ανάμεσα στους κεφαλαιούχους; Πού είναι το «βελτιώνουμε συνεχώς το προϊόν, μειώνοντας την τιμή» (ασφαλώς και μειώνοντας μονίμως τους μισθούς κι αυξάνοντας

ντων, παράλληλα, πέφτει συνεχώς, αλλά, ο εξουσιαζόμενος δεν μπορεί να κάνει και πολλά, μιας και οι ύαινες έχουν συννενοηθεί εκ των προτέρων για το ποιο κομμάτι του θα κατασπαράξει η κάθε μια.

Πώς; Δεν έχεις πειστεί ακόμη; Ωραία, πες μου τότε, αν θέλεις, τα κουπόνια σίτισης είναι καπιταλιστική επινόηση ή κομμουνιστική; Αν ισχύει το δεύτερο (όπως όντως ισχύει) γιατί δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι στις ΗΠΑ (ασφαλώς κι αλλού) σιτίζονται αποκλειστικά με αυτόν τον τρόπο στις μέρες μας; Λες να μας κάνουν πλάκα; Δεν νομίζω. Μόνον πλάκα δεν το λες· ενοποιημένη κυριαρχία, όμως, σίγουρα το λες.

Αυτά για να μην έχεις αυταπάτες, για το πώς μπορεί η εξουσία να κατασκευάζει την δική της «πραγματικότητα», να την επιβάλει και –πολύ σημαντικό– να καταστέλλει όσους δεν «συμμορφώνονται» με αυτήν. Και τα εργαλεία της πλέον, όπως σου ανέπτυξα, είναι ιδιαιτέρως αναβαθμισμένα σε σχέση με το παρελθόν. Όπως ανέφερα και προηγουμένως, αν δεν συμφωνείς με την «πραγματικότητα» του Σύριζα (και των θεραπαινίδων του) είσαι φασίστας. Πάει και τελείωσε.

Ας πάμε, όμως, και στην συμφωνία των Πρεσπών καθ' αυτή, που, ας μη γελιόμαστε, αποτελεί ένα πρώτο βήμα για αλλαγή συνόρων, μετακινήσεις πληθυσμών, είτε μέσω επιβεβλημένης εξαθλίωσης είτε μέσω ΕΟΖ (ειδική οικονομική ζώνη), ήτοι το μαστίγιο και το καρότο μαζί. Ωστόσο, όπως γίνεται φανερό, τόσο μέσα από το περιεχόμενο τής εν λόγω συμφωνίας, όσο κι από τον τρόπο με τον οποίον επιβλήθηκε, ένθεν κι ένθεν, οι πραγματικοί αρχιτέκτονες αυτής (όχι οι αχυράνθρωποι

νωνική συναίνεση για τα σχέδια τους θα ανεβάσει (και δυστυχώς είναι αυτονόητο) κατακόρυφα τον εθνικισμό (πάλι ένθεν κι ένθεν).

Κι όπως η ίδια η πρόσφατη ιστορία μπορεί να μας διδάξει, τα αφεντικά της ενοποιημένης κυριαρχίας, όταν δεν λειτουργεί επαρκώς το «καρότο», σπέρνουν το χάος, προβοκάροντας εθνικές και θρησκευτικές αντιπαλότητες, που, συχνότατα, καταλήγουν σε ανθρωποσφαγές, οι οποίες διαρκούν χρόνια. Ίσως να σε ξενίζει όλο αυτό, να θεωρείς πως δεν είναι δυνατόν να συμβούν όλα αυτά στην Ψωροκώσταινα, που φιγουράρει «περήφανη» κι «ωραία» στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, εδώ και δεκαετίες. Εν ολίγοις, δεν είμαστε εδώ τέως Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία και Λιβύη.

Δυστυχώς, λανθάνεις τα μάλα. Είναι τόσο μεγάλα τα συμφέροντα που διακυβεύονται, ώστε και η αποφασιστικότητα

Πώς; Είσαι αντίθετος με τη συμφωνία των Πρεσπών; Σοβαρολογείς τώρα; Δεν χειροκροτείς, δεν ζητωκραυγάζεις για αυτή την κολοσσιαία νίκη του διεθνισμού, του ΝΑΤΟ, της ΕΕ και των λοιπών υπερκρατικών ομοούσιων παραφυάδων τους; Ε, είσαι «φασίστας»! Είσαι «φασισταριό του κέρατα, ταγματασφαλίτης, γκεσταπίτης, στέλεχος των Ες-Ες» κι ολίγα σου λέγω! Σε παρακαλώ, μην προσπαθείς να δικαιολογηθείς, δεν θέλω να ακούσω κουβέντα. Όποιος δεν συμφωνεί με την κυβέρνηση, δεν συμφωνεί και με την «πραγματικότητα». Τόσο απλό είναι. Ασφαλώς και κάνω πνεύμα...

Διότι, «άθλιε εσύ φασίστα», η «πραγματικότητα» κατασκευάζεται, άρα και μεταβάλλεται κατά το κέφι της εξουσίας. Άλλως τε έχει χύσει άπειρο μελάνι και (κυρίως) αίμα, ώστε να εδραιώσει η κομμουνιστική εξουσία όλον αυτόν τον μηχανισμό εξαπάτησης και χειραγώγησης. Πώς; Τί παλαβομάρες είναι αυτές που λέω; Ο κομμουνισμός κατέρευσε εδώ και δεκαετίες; Καλά, συγγνώμη, είσαι παντελώς αφελής; «Ελάτε να ενωθούμε» είπε ο Γεώργιος «Θάμνος» Α΄ του Γκόρμπι το '89 στη Μάλτα. Κι αυτός βέβαια άλλο που δεν ήθελε. «Έκλεισαν το μαγαζί» (εν μία νυκτί) οι «σύντροφοι» και γαία πυρί μειχθήτω· εκατομμύρια εξαθλιωμένοι του ενός πολιτικού συστήματος έγιναν σε ελάχιστο χρόνο ο «μοχλός ανάπτυξης» του άλλου.

Δεν υπάρχει καπιταλισμός πλέον φίλτατε, αλλά ενοποιημένη κυριαρχία. Δουλέψανε το ένα σύστημα «εδώ», δουλέψανε το άλλο σύστημα «εκεί» και, όταν έκριναν πως «ήρθε η ώρα», ενώσανε εκείνα τα στοιχεία των δύο, που θεώρησαν ότι συμβάλουν καλύτερα στην υποδούλωση των

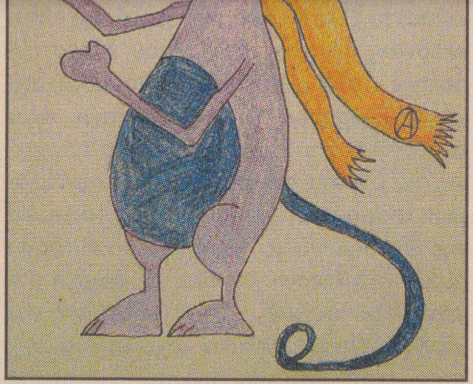
εδώ στην Ψωροκώσταινα, αγόραζες μια εφημερίδα, αγόραζες έπειτα μια άλλη κι έβλεπες πως οι ειδήσεις που πρόβαλαν ήταν σε μεγάλο βαθμό διαφορετικές. Όχι, δεν εννοώ πως πρόβαλαν τις ειδήσεις με τον τρόπο που βόλευε την κομματική συμμορία που εξυπηρετούσαν, εννοώ στην κυριολεξία διαφορετικές ειδήσεις, διαφορετικά γεγονότα. Άλλες ειδήσεις, επί παραδείγματι, πρόβαλε η *Ακρόπολη*, άλλες η *Ελευθεροτυπία*. Με τον τρόπο αυτόν αναδεικνύονταν γεγονότα, ασχέτως με το πως επέλεγαν να τα «χρωματίσουν» οι όποιοι δημοσιογράφοι. Τώρα δεν ισχύει αυτό, ούτε στο ελάχιστο. Ρίξε μια ματιά και θα πειστείς. Σκέτη Pravda η κατάσταση! Τα ίδια και χειρότερα σε τηλεοπτικά κανάλια και ραδιοφωνικούς σταθμούς. Ασφαλώς (όσο βέβαια μπορούν), προσπαθούν να το επιβάλουν και στο διαδίκτυο.

Βλέπεις λοιπόν; Ένα μπολσεβίκικο εργαλείο πώς έχει αναβαθμίσει τόσο επικίνδυνα τις δυνατότητες των εξουσιαστών; Ευχαρίστως να σου αναφέρω κι έταιρα παραδείγματα, που ωστόσο διατρέχονται από την ίδια «λογική». Πες μου αν θέλεις, από την λιανική τιμή πώλησης του γάλακτος, μέχρι το κόστος παροχής υπηρεσιών διαδικτυου τί παρατηρείς; Βλέπεις μήπως κάποιον ουσιαστικό ανταγωνισμό ανάμεσα στους κεφαλαιούχους; Πού είναι το «βελτιώνουμε συνεχώς το προϊόν, μειώνοντας την τιμή»· (ασφαλώς και μειώνοντας μονίμως τους μισθούς κι αυξάνοντας τις εργατοώρες) του πάλαι ποτέ καπιταλισμού; Πού είναι το παλιό «καλό» «τυρί» στη φάκα; Είναι πασιφανές πως οι τιμές σε βασικές πραγματικές ανάγκες, αλλά και σε απόλυτα κατασκευασμένες (βλέπε διαδίκτυο) ανεβαίνουν κατόπιν συμφωνίας των κεφαλαιούχων, η ποιότητα των προϊό-

Πώς; Δεν έχεις πειστεί ακόμη; Ωραία, πες μου τότε, αν θέλεις, τα κουπόνια σίτισης είναι καπιταλιστική επινόηση ή κομμουνιστική; Αν ισχύει το δεύτερο (όπως όντως ισχύει) γιατί δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι στις ΗΠΑ (ασφαλώς κι αλλού) σιτίζονται αποκλειστικά με αυτόν τον τρόπο στις μέρες μας; Λες να μας κάνουν πλάκα; Δεν νομίζω. Μόνον πλάκα δεν το λες· ενοποιημένη κυριαρχία, όμως, σίγουρα το λες.

Αυτά για να μην έχεις αυταπάτες, για το πώς μπορεί η εξουσία να κατασκευάζει την δική της «πραγματικότητα», να την επιβάλει και –πολύ σημαντικό– να καταστέλλει όσους δεν «συμμορφώνονται» με αυτήν. Και τα εργαλεία της πλέον, όπως σου ανέπτυξα, είναι ιδιαιτέρως αναβαθμισμένα σε σχέση με το παρελθόν. Όπως ανέφερα και προηγουμένως, αν δεν συμφωνείς με την «πραγματικότητα» του Σύριζα (και των θεραπαινίδων του) είσαι φασίστας. Πάει και τελείωσε.

Ας πάμε, όμως, και στην συμφωνία των Πρεσπών καθ' αυτή, που, ας μη γελιόμαστε, αποτελεί ένα πρώτο βήμα για αλλαγή συνόρων, μετακινήσεις πληθυσμών, είτε μέσω επιβεβλημένης εξαθλίωσης είτε μέσω ΕΟΖ (ειδικη οικονομική ζώνη), ήτοι το μαστίγιο και το καρότο μαζί. Ωστόσο, όπως γίνεται φανερό, τόσο μέσα από το περιεχόμενο τής εν λόγω συμφωνίας, όσο κι από τον τρόπο με τον οποίον επιβλήθηκε, ένθεν κι ένθεν, οι πραγματικοί αρχιτέκτονες αυτής (όχι οι αχυράνθρωποι Τσίπρας και Ζάεφ), τα αυθεντικά αφεντικά της γαιόσφαιρας (κι όχι οι μαριονέτες τους) δεν έχουν κανέναν απολύτως ενδοιασμό να αιματοκυλήσουν την περιοχή, αν κρίνουν πως τα σχέδια τους δεν προχωρούν σύμφωνα με τις επιθυμίες τους. Αντιλαμβάνονται πως η ανύπαρκτη κοι-

νωνική συναίνεση για τα σχέδια τους θα ανεβάσει (και δυστυχώς είναι αυτονόητο) κατακόρυφα τον εθνικισμό (πάλι ένθεν κι ένθεν).

Κι όπως η ίδια η πρόσφατη ιστορία μπορεί να μας διδάξει, τα αφεντικά της ενοποιημένης κυριαρχίας, όταν δεν λειτουργεί επαρκώς το «καρότο», σπέρνουν το χάος, προβοκάροντας εθνικές και θρησκευτικές αντιπαλότητες, που, συχνότατα, καταλήγουν σε ανθρωποσφαγές, οι οποίες διαρκούν χρόνια. Ίσως να σε ξενίζει όλο αυτό, να θεωρείς πως δεν είναι δυνατόν να συμβούν όλα αυτά στην Ψωροκώσταινα, που φιγουράρει «περήφανη» κι «ωραία» στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, εδώ και δεκαετίες. Εν ολίγοις, δεν είμαστε εδώ τέως Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία και Λιβύη.

Δυστυχώς, λανθάνεις τα μάλα. Είναι τόσο μεγάλα τα συμφέροντα που διακυβεύονται, ώστε και η αποφασιστικότητα της κυριαρχίας θα είναι ανάλογη. Από τον έλεγχο των υδρογονανθράκων σε Β. Ελλάδα και Βαρδαρία, έως τον «αποκλεισμό» της Ρωσίας από τα Βαλκάκια, αλλά και την δημιουργία ποτάμιας ελεγχόμενης

συνέχεια στη σελ. 16

επικρατεί εκεί όπου παλαιότερα επικρατούσε ο κλήρος. Όλες οι πλευρές γνωρίζουν την σημασία του παιχνιδιού και την υποχώρηση που εξασφαλίζει τη νίκη χωρίς θυσίες. Η κραυγή του καθενός είναι: «Για και από το Σχολείο.» Οι καλοπροαίρετοι άνθρωποι πρέπει να προσεγγιστούν με πολύ μεγάλη προσοχή! Όλοι οι άνθρωποι διψούν για

σε λειτουργία. Αυτοί οι μεταρρυθμιστές είναι, εξάλλου, γενικότερα, άνθρωποι πολύ αδιάφοροι όσον αφορά την κοινωνική σημασία της εκπαίδευσης, πολύ φλογεροί όσον αφορά την αναζήτηση της επιστημονικής αλήθειας, αλλά, συγχρόνως, αποφεύγουν διακαώς όλα τα ερωτήματα που είναι ξένα προς το αντικείμενο των σπουδών τους.

διαδικασίες της φυσιολογικής φυσικής και ψυχικής του ανάπτυξης, δίνουμε στην εκπαίδευση μια μορφή που δεν μπορεί παρά να είναι ευνοϊκή για την απελευθέρωση των ενεργειών. Δεν θέλουμε να αφιερώσουμε την προσοχή μας άμεσα στην απελευθέρωση του σχολείου, κάτι που άλλωστε δεν μπορούμε να κάνουμε, διότι δεν μπορούμε

βάλλεται κατά το κέφι της εξουσίας. Άλλως τε έχει χύσει άπειρο μελάνι και (κυρίως) αίμα, ώστε να εδραιώσει η κομμουνιστική εξουσία όλον αυτόν τον μηχανισμό εξαπάτησης και χειραγώγησης. Πώς; Τί παλαβομάρες είναι αυτές που λέω; Ο κομμουνισμός κατέρευσε εδώ και δεκαετίες; Καλά, συγνώμη, είσαι παντελώς αφελής; «Ελάτε να ενωθούμε» είπε ο Γεώργιος «Θάμνος» Α΄ του Γκόρμπι το '89 στη Μάλτα. Κι αυτός βέβαια άλλο που δεν ήθελε. «Έκλεισαν το μαγαζί» (εν μία νυκτί) οι «σύντροφοι» και γαία πυρί μειχθήτω˙ εκατομμύρια εξαθλιωμένοι του ενός πολιτικού συστήματος έγιναν σε ελάχιστο χρόνο ο «μοχλός ανάπτυξης» του άλλου.

Δεν υπάρχει καπιταλισμός πλέον φίλτατε, αλλά ενοποιημένη κυριαρχία. Δουλέψανε το ένα σύστημα «εδώ», δουλέψανε το άλλο σύστημα «εκεί» και, όταν έκριναν πως «ήρθε η ώρα», ενώσανε εκείνα τα στοιχεία των δύο, που θεώρησαν ότι συμβάλουν καλύτερα στην υποδούλωση των (όσο βέβαια μπορούν), προσπαθούν να το επιβάλουν και στο διαδίκτυο.

Βλέπεις λοιπόν; Ένα μπολσεβίκικο εργαλείο πώς έχει αναβαθμίσει τόσο επικίνδυνα τις δυνατότητες των εξουσιαστών; Ευχαρίστως να σου αναφέρω κι έταιρα παραδείγματα, που ωστόσο διατρέχονται από την ίδια «λογική». Πες μου αν θέλεις, από την λιανική τιμή πώλησης του γάλακτος, μέχρι το κόστος παροχής υπηρεσιών διαδικτυου τί παρατηρείς; Βλέπεις μήπως κάποιον ουσιαστικό ανταγωνισμό ανάμεσα στους κεφαλαιούχους; Πού είναι το «βελτιώνουμε συνεχώς το προϊόν, μειώνοντας την τιμή» (ασφαλώς και μειώνοντας μονίμως τους μισθούς κι αυξάνοντας τις εργατοώρες) του πάλαι ποτέ καπιταλισμού; Πού είναι το παλιό «καλό» «τυρί» στη φάκα; Είναι πασιφανές πως οι τιμές σε βασικές πραγματικές ανάγκες, αλλά και σε απόλυτα κατασκευασμένες (βλέπε διαδίκτυο) ανεβαίνουν κατόπιν συμφωνίας των κεφαλαιούχων, η ποιότητα των προϊό- και προηγουμένως, αν δεν συμφωνείς με την «πραγματικότητα» του Σύριζα (και των θεραπαινίδων του) είσαι φασίστας. Πάει και τελείωσε.

Ας πάμε, όμως, και στην συμφωνία των Πρεσπών καθ' αυτή, που, ας μη γελιόμαστε, αποτελεί ένα πρώτο βήμα για αλλαγή συνόρων, μετακινήσεις πληθυσμών, είτε μέσω επιβεβλημένης εξαθλίωσης είτε μέσω ΕΟΖ (ειδικη οικονομική ζώνη), ήτοι το μαστίγιο και το καρότο μαζί. Ωστόσο, όπως γίνεται φανερό, τόσο μέσα από το περιεχόμενο τής εν λόγω συμφωνίας, όσο κι από τον τρόπο με τον οποίον επιβλήθηκε, ένθεν κι ένθεν, οι πραγματικοί αρχιτέκτονες αυτής (όχι οι αχυράνθρωποι Τσίπρας και Ζάεφ), τα αυθεντικά αφεντικά της γαιόσφαιρας (κι όχι οι μαριονέτες τους) δεν έχουν κανέναν απολύτως ενδοιασμό να αιματοκυλήσουν την περιοχή, αν κρίνουν πως τα σχέδια τους δεν προχωρούν σύμφωνα με τις επιθυμίες τους. Αντιλαμβάνονται πως η ανύπαρκτη κοι- μπορεί να μας διδάξει, τα αφεντικά της ενοποιημένης κυριαρχίας, όταν δεν λειτουργεί επαρκώς το «καρότο», σπέρνουν το χάος, προβοκάροντας εθνικές και θρησκευτικές αντιπαλότητες, που, συχνότατα, καταλήγουν σε ανθρωποσφαγές, οι οποίες διαρκούν χρόνια. Ίσως να σε ξενίζει όλο αυτό, να θεωρείς πως δεν είναι δυνατόν να συμβούν όλα αυτά στην Ψωροκώσταινα, που φιγουράρει «περήφανη» κι «ωραία» στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, εδώ και δεκαετίες. Εν ολίγοις, δεν είμαστε εδώ τέως Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία και Λιβύη.

Δυστυχώς, λανθάνεις τα μάλα. Είναι τόσο μεγάλα τα συμφέροντα που διακυβεύονται, ώστε και η αποφασιστηκότητα της κυριαρχίας θα είναι ανάλογη. Από τον έλεγχο των υδρογονανθράκων σε Β. Ελλάδα και Βαρδαρία, έως τον «αποκλεισμό» της Ρωσίας από τα Βαλκάκια, αλλά και την δημιουργία ποτάμιας ελεγχόμενης

συνέχεια στη σελ. 16

επικρατεί εκεί όπου παλαιότερα επικρατούσε ο κλήρος. Όλες οι πλευρές γνωρίζουν την σημασία του παιχνιδιού και την υποχώρηση που εξασφαλίζει τη νίκη χωρίς θυσίες. Η κραυγή του καθενός είναι: «Για και από το Σχολείο.» Οι καλοπροαίρετοι άνθρωποι πρέπει να προσεγγιστούν με πολύ μεγάλη προσοχή! Όλοι οι άνθρωποι διψούν για την ανύψωσή τους με την εκπαίδευση και, κατά συνέπεια, την ευτυχία τους! Τις παλαιότερες εποχές κάποιοι θα μπορούσαν να πουν: «Θέλουν να σας κρατήσουν σε άγνοια για να σας εκμεταλλευτούν καλύτερα: θέλουμε να σας δούμε μορφωμένους και ελεύθερους». Τώρα αυτό δεν είναι πλέον δυνατό αφού έχτισαν σχολεία σε κάθε γωνιά, για κάθε είδους διδασκαλία.

Σε αυτή την ομόψυχη μετατροπή ιδεών μεταξύ των κυρίαρχων σε σχέση με το σχολείο γεννώνται ερωτηματικά για την ύπαρξη της καλής τους θέλησης και παρακολουθώντας τα γεγονότα ενεργοποιούνται οι αμφιβολίες μου ως προς την αποτελεσματικότητα των μεθόδων εκσυγχρονισμού που ορισμένοι μεταρρυθμιστές θέλουν να θέσουν σε λειτουργία. Αυτοί οι μεταρρυθμιστές είναι, εξάλλου, γενικότερα, άνθρωποι πολύ αδιάφοροι όσον αφορά την κοινωνική σημασία της εκπαίδευσης, πολύ φλογεροί όσον αφορά την αναζήτηση της επιστημονικής αλήθειας, αλλά, συγχρόνως, αποφεύγουν διακαώς όλα τα ερωτήματα που είναι ξένα προς το αντικείμενο των σπουδών τους. Μαθαίνουν προσπαθώντας υπομονετικά να γνωρίσουν το παιδί και κάποια μέρα θα μας πουν –η επιστήμη τους είναι ακόμα νεαρή– ποιες μέθοδοι εκπαίδευσης είναι οι πλέον κατάλληλες για την καθ' ολοκληρίαν αξιοποίησή του.

Τώρα, με κάποιο τρόπο, αυτή η επαγγελματική αδιαφορία είναι πολύ επιβλαβής, νομίζω, υπέρ της υπόθεσης που σκοπεύουν να υπηρετήσουν.

Δεν θέλω να πω ότι δεν γνωρίζουν τις πραγματικότητες του κοινωνικού περιβάλλοντος και γνωρίζω ότι αναμένουν από το έργο τους τα καλύτερα αποτελέσματα για τη γενική ευημερία. Λένε: Προσπαθώντας να ανακαλύψουμε τα μυστικά της ζωής του ανθρώπου, αναζητώντας τις διαδικασίες της φυσιολογικής φυσικής και ψυχικής του ανάπτυξης, δίνουμε στην εκπαίδευση μια μορφή που δεν μπορεί παρά να είναι ευνοϊκή για την απελευθέρωση των ενεργειών. Δεν θέλουμε να αφιερώσουμε την προσοχή μας άμεσα στην απελευθέρωση του σχολείου, κάτι που άλλωστε δεν μπορούμε να κάνουμε, διότι δεν μπορούμε ακόμη να καθορίσουμε ακριβώς τι πρέπει να γίνει. Θα προχωρήσουμε με αργούς ρυθμούς, πεπεισμένοι ότι ο μετασχηματισμός του σχολείου θα είναι ακριβώς ανάλογος με τις ανακαλύψεις μας υπό τη δύναμη των ίδιων των γεγονότων. Αν μας ρωτήσετε ποιες είναι οι ελπίδες μας για την ανθρωπότητα, συμφωνούμε μαζί σας στην πρόβλεψη μιας εξέλιξης προς την κατεύθυνση μιας ευρείας χειραφέτησης του παιδιού και της ανθρωπότητας μέσω της επιστήμης – αλλά σε αυτή την περίπτωση και πάλι είμαστε πεπεισμένοι ότι το έργο μας πρέπει να κατευθυνθεί εξ ολοκλήρου προς τον σκοπό αυτό και θα το επιτύχει με την πιο γρήγορη και άμεση πορεία.

Απόδοση από τα Αγγλικά: *Αναρχία και Ζωή*

συνέχεια από τη σελ. 15

εμπορικής οδού, η οποία εκκινώντας από τον λιμένα της Θεσσαλονίκης κι από εκεί, μέσω Αξιού-Δούναβη, θα φθάνει στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη.

Δημιουργούν για τους λόγους αυτούς, με κάθε επισημότητα, μια νέα πολιτισμική ταυτότητα, η οποία πλέον αναγνωρίζεται κι από το Ελλαδικό κράτος, αυτή του «Μακεδόνα». Μια ταυτότητα που κατασκευάστηκε μέσω μιας πλαστής κομμουνιστικής εξιστόρησης ολίγων δεκαετιών. Μια ταυτότητα που επίσης κατασκευάστηκε, για να θρέψει τον επεκτατισμό των σλάβων κομμουνιστών του Τίτο για το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και την προσοδοφόρα έξοδο στο Αιγαίο. Βέβαια, σε άριστη συνεργασία πάντοτε με τους ελλαδίτες συντρόφους τους. Από το «σχέδιο Λίμνες», στην «συμφωνία των Πρεσπών». Ψέματα; Γίνεται φανερό πως οι κομμουνιστές περίμεναν υπομονετικά εβδομήντα και πλέον χρόνια, για να πετύχουν το ζητούμενο, στα πλαίσια πλέον της ενοποιημένης κυριαρχίας, συνεταιράκια πια με τους παλιούς τους «εχθρούς» (αν βέβαια υπήρξαν ποτέ επί της ουσίας τέτοιοι).

Κι όπως συμβαίνει πάντοτε, αυτοί που «θα πληρώσουν το μάρμαρο» θα είναι οι εξουσιαζόμενοι, τόσο στα καθ' ημάς, όσο και στη Βαρδαρία. Είτε πρέπει να αλλοτριωθούν μέσα από οικονομικά ανταλλάγματα (βλέπε την επερχόμενη είσοδο της Βαρδαρίας ως «Β. Μακεδονία» στη Ε.Ε και τα δισσεκατομύρια ευρώ, εν είδη

χρέους-«σανού», που θα «μοιραστούν» στους αφελείς, αλλά και τη δημιουργία ΕΟΖ στη Θεσσαλονίκη και πέριξ) είτε να κατασταλούν αγρίως. Κι εδώ, όπως και σε προαναφερθείσες πολύπαθες περιοχές, η καταστολή ενδέχεται να είναι πολυεπίπεδη: αστυνομικές επιχειρήσεις (που τις βλέπουμε ήδη), «αυθόρμητοι» ξεσηκωμοί της «μακεδονικής μειονότητας» (εντός της ελλαδικής κοινωνίας), δράση παραστρατιωτικών δυνάμεων του UCK (που ούτως ή άλλως δρουν ως «κράτος εν κράτει» ήδη στο Κόσοβο, τουτέστιν ως «μακρύ χέρι» του αλβανικού κράτους, άρα και της CIA), γιατί όχι κι «εξεγέρσεις» των μουσουλμάνων στην Θράκη, αλλά και σε άλλες τεχνηέντως γκετοποιημένες περιοχές, που με τόση απανθρωπιά και βιασύνη δημιουργήθηκαν στο κέντρο της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Όλα τα εξουσιαστικά «εργαλεία», ειδικά όσα μπορούν να παρουσιαστούν ως «αυθόρμητα», «στο όνομα της αυτοδιάθεσης των μειονοτήτων και του ανθρωπισμού», θα είναι, για άλλη μια φορά, ιδιαιτέρως χρήσιμα.

Όποιοι βλέπουν «ανοίγματα ειρήνης» και «πρόοδο στη συναδέλφωση των λαών», σε όλα αυτά, είτε παίρνουν με τις χούφτες ζάναξ είτε αμοίβονται καλά (για να τα «βλέπουν») είτε και τα δύο. **Οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν αρμονικά μεταξύ τους, μόνον αν το επιθυμούν οι ίδιοι, άμεσα κι ανεμπόδιστα, μέσω της καθημερινής επαφής και της ελεύθερης ανταλλαγής πολιτισμικών στοιχείων, όπως αυτή προκύπτει μέσω των αβίαστων κοινωνικών σχέσεων· όχι γιατί οι ύαινες των υπερκρατικών δομών το επιβάλουν για τα συμφέροντα τους. Αδέλφια με το ζόρι δεν γίνεται, στο τέλος καταλήγουν αδελφοκτόνοι.** Τα ιστορικά παραδείγματα,

τικές συμμορίες, όπως ολες οι συμμορίες, έχουν πολλά ονόματα...), που προσπαθεί (χρόνια τώρα) μέσω επερωτήσεων στη βουλή, μέσω δικηγόρων (που καταφανώς πρόσκεινται στους μηχανισμούς του) να «βοηθήσει» συλληφθέντες «αντιεξουσιαστές»; Ποιο είναι αυτό το κόμμα (που κάποτε αν έλεγες πως θα γίνει κυβέρνηση, θα γελούσαν και τα σαλιγκάρια) που στηρίζει αναφανδόν τις καταλήψεις και γενικότερα τους «κοινωνικούς χώρους» των «αντιεξουσιαστών», ανά την ελλαδική επικράτεια; Οι απαντήσεις είναι αυτονόητες. Και μη μου αναφέρεις πάλι πως «αυτά τα λένε οι φασίστες και η Δεξιά προπαγάνδα», γιατί το εν λόγω αστείο μπαγιάτεψε.

Ωστόσο, θα μου πεις, ενδεχομένως και με κάποιο δίκιο, πως «ο Σύριζα τούς "γλύφει" για να τους χειραγωγήσει, προς όφελος του. Αυτό δεν σημαίνει πως οι ίδιοι το δέχονται». Σου απαντώ, λοιπόν, πως **όποιος αγωνίζεται ανυστερόβουλα για την ελευθερία, όπως κι αν ο ίδιος επιθυμεί να αυτοπροσδιορίζεται, όποιος μάχεται ενάντια σε κάθε εξουσία, δεν έχει δοσοληψίες μαζί της, δεν «ανοίγει» ούτε «κλείνει» νταραβέρια. Ειδάλλως είναι κάλπικος, ψεύτης κι απατεώνας, μύριες φορές χειρότερος από ό,τι υποτίθεται ότι πολεμάει.**

Το καταλαβαίνεις αυτό; Εν ολίγοις, αν έρθει ο τάδε του Σύριζα (ή των ομόρων παραφυάδων του), ενώ εσύ τελείς σιδεροδέσμιος, και σου σπρεχάρει στο πονηρό, «άκου, θα πεις το "ποίημα" στον ανακριτή και στον εισαγγελέα οπως θέλουμε εμείς, και θα πας σπιτάκι σου» ή, αν είσαι ήδη «μέσα», «θα κανονίσουμε, εμείς, να βγεις τάχιστα». Σε μια τέτοια περίπτωση, αν έχεις λίγη τσίπα (κι όχι Τσίπρα...) επάνω σου, πρέπει να τον στείλεις στο γέρο-διάολο κι ακόμη παραπέρα. Όπως άλλωστε έκαναν και κάνουν οι αναρχικοί, που δεν

ηγούμενα, «ουδένα όφελος έχουν» (οι εν λόγω κύριοι) από το να παραμένουν άρεστοι στους άνωθι παρεπιδιμούντες των Εξαρχείων, της Ναυαρίνου και των λοιπών «απελευθερωμένων χώρων» (έλεος, θα μας ξεκολλήσουν τα φρύδια από τους γέλωτες...).

Για πες μας, αν θέλεις, κύριε Θ. Παπακωνσταντίνου, οι Ιταλοί αναρχικοί, αν και διεθνιστές, των αρχών του $20^{ου}$ αιώνα, που τόσο εξυμνείς στο ειλικρινώς εξαίρετο άσμα σου *Ο Σαν Μικέλε έχει έναν Κόκορα*, δεν είχαν πατρίδα; Ήταν απάτριδες; Δεν θεωρούσαν εαυτούς Ιταλούς; Είχαν παραδόσει ως μίασμα την πολιτισμική τους ταυτότητα στους κρατιστές ή, αντιθέτως, το να την διατηρήσουν αυτούσια υπήρξε κομμάτι του κοινωνικού τους αγώνα; Μήπως δεν έχεις καταλάβει εσύ κάτι ορθά; Ή μήπως οι αφελείς δεν έχουν αντιληφθεί ότι κάποιοι «Νταλάρες» των ημερών μας, πάνω από το ατομικό τους οικονομικό κέρδος δεν βάζουν τίποτα και κανέναν;

Για τον κύριο Αγγελάκα, τα λόγια είναι

κι από το ελλαδικό κράτος, αυτή του «Μακεδόνα». Μια ταυτότητα που κατασκευάστηκε μέσω μιας πλαστής κομμουνιστικής εξιστόρησης ολίγων δεκαετιών. Μια ταυτότητα που επίσης κατασκευάστηκε, για να θρέψει τον επεκτατισμό των σλάβων κομμουνιστών του Τίτο για το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και την προσοδοφόρα έξοδο στο Αιγαίο. Βέβαια, σε άριστη συνεργασία πάντοτε με τους ελλαδίτες συντρόφους τους. Από το «σχέδιο Λίμνες», στην «συμφωνία των Πρεσπών». Ψέματα; Γίνεται φανερό πως οι κομμουνιστές περίμεναν υπομονετικά εβδομήντα και πλέον χρόνια, για να πετύχουν το ζητούμενο, στα πλαίσια πλέον της ενοποιημένης κυριαρχίας, συνεταιράκια πια με τους παλιούς τους «εχθρούς» (αν βέβαια υπήρξαν ποτέ επί της ουσίας τέτοιοι).

Κι όπως συμβαίνει πάντοτε, αυτοί που «θα πληρώσουν το μάρμαρο» θα είναι οι εξουσιαζόμενοι, τόσο στα καθ' ημάς, όσο και στη Βαρδαρία. Είτε πρέπει να αλλοτριωθούν μέσα από οικονομικά ανταλλάγματα (βλέπε την επερχόμενη είσοδο της Βαρδαρίας ως «β. Μακεδονία» στη Ε.Ε και τα δισσεκατομύρια ευρώ, εν είδη

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 190
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

ελλαδικής κοινωνίας), δράση παραστρατιωτικών δυνάμεων του UCK (που ούτως ή άλλως δρουν ως «κράτος εν κράτει» ήδη στο Κόσοβο, τουτέστιν ως «μακρύ χέρι» του αλβανικού κράτους, άρα και της CIA), γιατί όχι κι «εξεγέρσεις» των μουσουλμάνων στην Θράκη, αλλά και σε άλλες τεχνηέντως γκετοποιημένες περιοχές, που με τόση απανθρωπιά και βιασύνη δημιουργήθηκαν στο κέντρο της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Όλα τα εξουσιαστικά «εργαλεία», ειδικά όσα μπορούν να παρουσιαστούν ως «αυθόρμητα», «στο όνομα της αυτοδιάθεσης των μειονοτήτων και του ανθρωπισμού», θα είναι, για άλλη μια φορά, ιδιαιτέρως χρήσιμα.

Όποιοι βλέπουν «ανοίγματα ειρήνης» και «πρόοδο στη συναδέλφωση των λαών», σε όλα αυτά, είτε παίρνουν με τις χούφτες ζάναξ είτε αμοίβονται καλά (για να τα «βλέπουν») είτε και τα δύο. **Οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν αρμονικά μεταξύ τους, μόνον αν το επιθυμούν οι ίδιοι, άμεσα κι ανεμπόδιστα, μέσω της καθημερινής επαφής και της ελεύθερης ανταλλαγής πολιτισμικών στοιχείων, όπως αυτή προκύπτει μέσω των αβίαστων κοινωνικών σχέσεων· όχι γιατί οι ύαινες των υπερκρατικών δομών το επιβάλουν για τα συμφέροντα τους. Αδέλφια με το ζόρι δεν γίνεται, στο τέλος καταλήγουν αδελφοκτόνοι.** Τα ιστορικά παραδείγματα, δε, είναι απειράριθμα.

Και τώρα το ερώτημα (λέμε τώρα...) του ενός εκατομμυρίου ευρώ: εφόσον ακόμη κι ένας Λαοκόοντας ή ένας Οιδίποδας θα μπορούσε να «δει» ποιοι είναι πίσω από αυτή τη συμφωνία, τί επιδιώκουν και ποιες συνέπειες θα έχει για τους εξουσιαζομένους, γιατί κάποιοι που αυτοπαρουσιάζονται ως «αντιεξουσιαστές» τη στηρίζουν με τα έργα τους και μάλιστα χρησιμοποιώντας και βία (όπου βέβαια «τους παίρνει»...) εναντίον όσων, με τον δικό τους τρόπο, εναντιώνονται σε αυτήν;

στηρίζει αναφανδόν τις καταλήψεις και γενικότερα τους «κοινωνικούς χώρους» των «αντιεξουσιαστών», ανά την ελλαδική επικράτεια; Οι απαντήσεις είναι αυτονόητες. Και μη μου αναφέρεις πάλι πως «αυτά τα λένε οι φασίστες και η Δεξιά προπαγάνδα», γιατί το εν λόγω αστείο μπαγιάτεψε.

Ωστόσο, θα μου πεις, ενδεχομένως και με κάποιο δίκιο, πως «ο Σύριζα τούς "γλύφει" για να τους χειραγωγήσει, προς όφελος του. Αυτό δεν σημαίνει πως οι ίδιοι το δέχονται». Σου απαντώ, λοιπόν, πως **όποιος αγωνίζεται ανυστερόβουλα για την ελευθερία, όπως κι αν ο ίδιος επιθυμεί να αυτοπροσδιορίζεται, όποιος μάχεται ενάντια σε κάθε εξουσία, δεν έχει δοσοληψίες μαζί της, δεν «ανοίγει» ούτε «κλείνει» νταραβέρια. Ειδάλλως είναι κάλπικος, ψεύτης κι απατεώνας, μύριες φορές χειρότερος από ό,τι υποτίθεται ότι πολεμάει.**

Το καταλαβαίνεις αυτό; Εν ολίγοις, αν έρθει ο τάδε του Σύριζα (ή των ομόρων παραφυάδων του), ενώ εσύ τελείς σιδεροδέσμιος, και σου σπρεχάρει στο πονηρό, «άκου, θα πεις το "ποίημα" στον ανακριτή και στον εισαγγελέα όπως θέλουμε εμείς, και θα πας σπιτάκι σου» ή, αν είσαι ήδη «μέσα», «θα κανονίσουμε, εμείς, να βγεις τάχιστα». Σε μια τέτοια περίπτωση, αν έχεις λίγη τσίπα (κι όχι Τσίπρα...) επάνω σου, πρέπει να τον στείλεις στο γέρο-διάολο κι ακόμη παραπέρα. Όπως άλλωστε έκαναν και κάνουν οι αναρχικοί, που δεν είναι απατεώνες. Έτσι δεν είναι; **Όποιος αγωνίζεται για την ελευθερία –πάντα ομιλώ για τους γνήσιους– προσδοκεί την στήριξη της κοινωνίας, των ανθρώπων δηλαδή αυτής που έχουν ακόμη ανησυχίες, τρυφερότητα, διάθεση για «το αμύγδαλο της ζωής», όχι των κομμάτων, των κινημάτων, των ΜΚΟ και των λοιπών πολιτικών σχηματισμών.** Απλά τα πράγματα! Τα υπόλοιπα είναι απλώς χρήσιμες ή άχρηστες λεπτομέρειες.

Αλλά για αυτό, άλλως τε, κατασκευάστηκε το κίνημα εν Ελλάδι· για να μπορεί να γίνεται χρήσιμο δεκανίκι της εξουσίας, όταν αυτή τα βρίσκει «σκούρα», για να «μασάει» ανθρώπους με δυνατότητες και να «φτύνει» λοβοτομημένα ανδράποδα

ηγούμενα, «ουδένα όφελος έχουν» (οι εν λόγω κύριοι) από το να παραμένουν άρεστοι στους άνωθι παρεπιδημούντες των Εξαρχείων, της Ναυαρίνου και των λοιπών «απελευθερωμένων χώρων» (έλεος, θα μας ξεκολλήσουν τα φρύδια από τους γέλωτες...).

Για πες μας, αν θέλεις, κύριε Θ. Παπακωνσταντίνου, οι Ιταλοί αναρχικοί, αν και διεθνιστές, των αρχών του $20^{ου}$ αιώνα, που τόσο εξυμνείς στο ειλικρινώς εξαίρετο άσμα σου *Ο Σαν Μικέλε έχει έναν Κόκορα*, δεν είχαν πατρίδα; Ήταν απάτριδες; Δεν θεωρούσαν εαυτούς Ιταλούς; Είχαν παραδόσει ως μίασμα την πολιτισμική τους ταυτότητα στους κρατιστές ή, αντιθέτως, το να την διατηρήσουν αυτούσια υπήρξε κομμάτι του κοινωνικού τους αγώνα; Μήπως δεν έχεις καταλάβει εσύ κάτι ορθά; Ή μήπως οι αφελείς δεν έχουν αντιληφθεί ότι κάποιοι «Νταλάρες» των ημερών μας, πάνω από το ατομικό τους οικονομικό κέρδος δεν βάζουν τίποτα και κανέναν;

Για τον κύριο Αγγελάκα, τα λόγια είναι μάλλον περιττά. Ο «καλός» Σύριζα μέχρι το Βασιλικό Θέατρο Θεσσαλονίκης τού παραχώρησε μεγαλοθύμως για τις συναυλίες του. Ψέματα; Είναι δυνατόν μετά, ο κατά τ' άλλα σφόδρα επικριτικός επί κυβέρνησης Σαμαρά, κύριος Αγγελάκας, να κρατήσει την ίδια στάση και επί ημερών Σύριζα; Μην ήμαστε και τόσο αφελείς. Η σιωπή, άλλως τε, είναι χρυσός. Κι αυτό μερικοί φαίνεται το γνωρίζουν πολύ καλά. Ούτως ή άλλως, ο εν λόγω κύριος, από τότε που κατέβασε (αυτοβούλως και δίχως αντιρρήσεις...) «τα ρολά» στο μουσικό συγκρότημα *Τρύπες*, ξεκίνησε έντονα το φλερτ του με τους παράγοντες της εναλλακτικής εξουσίας, φλερτ, που, όπως ασφαλώς φανερώθηκε, κατέληξε σε βαθιά και μόνιμη

επί της ουσίας τέτοιοι).

Κι όπως συμβαίνει πάντοτε, αυτοί που «θα πληρώσουν το μάρμαρο» θα είναι οι εξουσιαζόμενοι, τόσο στα καθ' ημάς, όσο και στη Βαρδαρία. Είτε πρέπει να αλλοτριωθούν μέσα από οικονομικά ανταλλάγματα (βλέπε την επερχόμενη είσοδο της Βαρδαρίας ως «Β. Μακεδονία» στη Ε.Ε και τα δισσεκατομύρια ευρώ, εν είδη λαών», σε όλα αυτά, είτε παίρνουν με τις χούφτες ζάναξ είτε αμοίβονται καλά (για να τα «βλέπουν») είτε και τα δύο. **Οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν αρμονικά μεταξύ τους, μόνον αν το επιθυμούν οι ίδιοι, άμεσα κι ανεμπόδιστα, μέσω της καθημερινής επαφής και της ελεύθερης ανταλλαγής πολιτισμικών στοιχείων, όπως αυτή προκύπτει μέσω των αβίαστων κοινωνικών σχέσεων· όχι γιατί οι ύαινες των υπερκρατικών δομών το επιβάλουν για τα συμφέροντα τους. Αδέλφια με το ζόρι δεν γίνεται, στο τέλος καταλήγουν αδελφοκτόνοι.** Τα ιστορικά παραδείγματα, δε, είναι απειράριθμα.

Και τώρα το ερώτημα (λέμε τώρα...) του ενός εκατομμυρίου ευρώ: εφόσον ακόμη κι ένας Λαοκόοντας ή ένας Οιδίποδας θα μπορούσε να «δει» ποιοι είναι πίσω από αυτή τη συμφωνία, τί επιδιώκουν και ποιες συνέπειες θα έχει για τους εξουσιαζομένους, γιατί κάποιοι που αυτοπαρουσιάζονται ως «αντιεξουσιαστές» τη στηρίζουν με τα έργα τους και μάλιστα χρησιμοποιώντας και βία (όπου βέβαια «τους παίρνει»...) εναντίον όσων, με τον δικό τους τρόπο, εναντιώνονται σε αυτήν; Η απάντηση είναι σκληρή, μα απλούστατη: διότι δεν έχουν απολύτως κανένα πρόβλημα με την εξουσία, όταν αυτή τους κάνει τα χατήρια. Και ειλικρινώς δεν υπάρχει καμία υπερβολή στην ανωτέρω πρόταση.

Επιθυμείς και πάλι αποδείξεις; Πολύ ευχαρίστως. Για πες μου, λοιπόν, ποιο είναι αυτό κόμμα, είτε ως ΚΚΕ εσωτερικού, είτε ως Συνασπισμός (άλλως τε οι πολι- **κάλπικος, ψεύτης κι απατεώνας, μύριες φορές χειρότερος από ό,τι υποτίθεται ότι πολεμάει.**

Το καταλαβαίνεις αυτό; Εν ολίγοις, αν έρθει ο τάδε του Σύριζα (ή των ομόρων παραφυάδων του), ενώ εσύ τελείς σιδεροδέσμιος, και σου σπρεχάρει στο πονηρό, «άκου, θα πεις το "ποίημα" στον ανακριτή και στον εισαγγελέα οπως θέλουμε εμείς, και θα πας σπιτάκι σου» ή, αν είσαι ήδη «μέσα», «θα κανονίσουμε, εμείς, να βγεις τάχιστα». Σε μια τέτοια περίπτωση, αν έχεις λίγη τσίπα (κι όχι Τσίπρα...) επάνω σου, πρέπει να τον στείλεις στο γέρο-διάολο κι ακόμη παραπέρα. Όπως άλλωστε έκαναν και κάνουν οι αναρχικοί, που δεν είναι απατεώνες. Έτσι δεν είναι; **Όποιος αγωνίζεται για την ελευθερία –πάντα ομιλώ για τους γνήσιους– προσδοκεί την στήριξη της κοινωνίας, των ανθρώπων δηλαδή αυτής που έχουν ακόμη ανησηχίες, τρυφερότητα, διάθεση για «το αμύγδαλο της ζωής», όχι των κομμάτων, των κινημάτων, των ΜΚΟ και των λοιπών πολιτικών σχηματισμών.** Απλά τα πράγματα! Τα υπόλοιπα είναι απλώς χρήσιμες ή άχρηστες λεπτομέρειες.

Αλλά για αυτό, άλλως τε, κατασκευάστηκε το κίνημα εν Ελλάδι· για να μπορεί να γίνεται χρήσιμο δεκανίκι της εξουσίας, όταν αυτή τα βρίσκει «σκούρα», για να «μασάει» ανθρώπους με δυνατότητες και να «φτύνει» λοβοτομημένα ανδράποδα σε εναλλακτικό στυλ.

Κι όπου επί γης κινήματα, από δίπλα, ασφαλώς, και οι αργυρόνητοι τροβαδούροι τους. Όπως ο «πολύς» Αγγελάκας κι ο «υπέγραψα υπέρ της συμφωνίας των Πρεσπών» Θ. Παπακωνσταντίνου, που, ούτε λίγο ούτε πολύ, εδώ κι αρκετά χρόνια, τις συναυλίες τους γεμίζουν (όταν γεμίζουν...), θεατές, «ορμώμενοι» (σχεδόν αποκλειστικά) από τη «δεξαμενή» του κινήματος. Καμμία υπερβολή σε αυτό. Όπως αντιλαμβάνεσαι, βέβαια, από τα προ- κωνσταντίνου, οι Ιταλοί αναρχικοί, αν και διεθνιστές, των αρχών του $20^{ου}$ αιώνα, που τόσο εξυμνείς στο ειλικρινώς εξαίρετο άσμα σου *Ο Σαν Μικέλε έχει έναν Κόκορα*, δεν είχαν πατρίδα; Ήταν απάτριδες; Δεν θεωρούσαν εαυτούς Ιταλούς; Είχαν παραδόσει ως μίασμα την πολιτισμική τους ταυτότητα στους κρατιστές ή, αντιθέτως, το να την διατηρήσουν αυτούσια υπήρξε κομμάτι του κοινωνικού τους αγώνα; Μήπως δεν έχεις καταλάβει εσύ κάτι ορθά; Ή μήπως οι αφελείς δεν έχουν αντιληφθεί ότι κάποιοι «Νταλάρες» των ημερών μας, πάνω από το ατομικό τους οικονομικό κέρδος δεν βάζουν τίποτα και κανέναν;

Για τον κύριο Αγγελάκα, τα λόγια είναι μάλλον περιττά. Ο «καλός» Σύριζα μέχρι το Βασιλικό Θέατρο Θεσσαλονίκης τού παραχώρησε μεγαλοθύμως για τις συναυλίες του. Ψέματα; Είναι δυνατόν μετά, ο κατά τ' άλλα σφόδρα επικριτικός επί κυβέρνησης Σαμαρά, κύριος Αγγελάκας, να κρατήσει την ίδια στάση και επί ημερών Σύριζα; Μην ήμαστε και τόσο αφελείς. Η σιωπή, άλλως τε, είναι χρυσός. Κι αυτό μερικοί φαίνεται το γνωρίζουν πολύ καλά. Ούτως ή άλλως, ο εν λόγω κύριος, από τότε που κατέβασε (αυτοβούλως και δίχως αντιρρήσεις...) «τα ρολά» στο μουσικό συγκρότημα *Τρύπες*, ξεκίνησε έντονα το φλερτ του με τους παράγοντες της εναλλακτικής εξουσίας, φλερτ, που, όπως ασφαλώς φανερώθηκε, κατέληξε σε βαθιά και μόνιμη σχέση...

Για αυτό, σου ξαναλέω, «πραγματικότητα» είναι αυτό που θέλει η κυβέρνηση, η κάθε κυβέρνηση. Για όσους, όμως, δεν κυλιούνται, ως άλλοι περιχαρείς χοίροι, στο βούρκο της πολιτικής, αυτά τα «είναι» βρωμάνε ψέμμα από χιλιόμετρα και δεν τα αντέχουν. Χίλιες φορές, λοιπόν, «φασίστας», αλλά μακρυά από τις «αλήθειες» τους!

Πόντιξ ο Σισύφιος

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 190
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82